

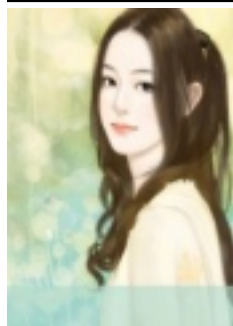
Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha

Contents

Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	7
9. Chương 9	8
10. Chương 10	9
11. Chương 11	10
12. Chương 12	11
13. Chương 13	12
14. Chương 14	13
15. Chương 15	14
16. Chương 16	15
17. Chương 17	16
18. Chương 18	21
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24
22. Chương 22	25
23. Chương 23	27
24. Chương 24	28
25. Chương 26	29
26. Chương 27	30
27. Chương 28	31
28. Chương 29	32
29. Chương 30	33
30. Chương 31	34
31. Chương 32	35
32. Chương 33	36
33. Chương 34	38
34. Chương 35	39
35. Chương 36	40
36. Chương 37	42
37. Chương 38: Chương 8	43
38. Chương 39	44
39. Chương 40	46
40. Chương 41	47
41. Chương 42	49

42. Chương 43	50
43. Chương 44	51
44. Chương 45	53
45. Chương 46	55
46. Chương 47	57
47. Chương 48	58
48. Chương 49	60
49. Chương 50	61
50. Chương 51	62
51. Chương 52	63
52. Chương 53	64
53. Chương 54	66

Công Chúa Biết Điều Một Chút Nha

Giới thiệu

Ô ô. Cô có vị hôn phu, không bao lâu nữa phải trở thành người trưởng thành. Làm sao có th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-biet-dieu-mot-chut-nha>

1. Chương 1

Ba trăm hai mươi tám.

Nhìn số tiền còn sót lại trong lòng bàn tay, Ưng Ngữ Mạt không khỏi méo miệng, một đôi mắt đẹp lông mày nhỏ nhắn cũng nhăn thật chặt, tất cả trong lòng đều là bất lực và bối rối.

Đúng là lúc cô chạy ra ngoài—— thừa dịp người nhà không có ở nhà, cô như không có việc gì ở trong sân đi dạo, sau đó thừa lúc bảo vệ không chú ý lúc len lén chuồn ra khỏi cửa

Sợ bị người nhà tìm được, cô lên xe lửa, chọn nơi rời nhà xa nhất, nếu không..nhất định sẽ bị tìm được, đi tới phía phía Đông. Chỗ này, là lần đầu tiên cô tới.

Xuống xe, cô đi dạo khắp nơi, cũng không biết muốn đi đâu, nghe được đôi trai gái đi qua bên cạnh nói cái gì mùa hoa đào, chụp vài tấm ảnh hoa đào rất đẹp, cô nghe tò mò, cũng đi theo phía sau.

Sau đó, đi tới một trung tâm cao cấp để nghỉ, mặt trời đang muốn lặn về phía tây cái bụng của cô cũng phát ra thanh âm kêu cầu nhàu, lúc này mới nghĩ đến lúc cô chạy đi chưa có ăn cái gì ở nhà nha.

Lần đầu tiên nghe được bụng của mình gọi, cô xấu hổ địa che cái bụng, xấu hổ liếc bốn phía.

Hoàn hảo, không ai nghe được.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đưa tay móc ra trên người có chùng tiền, sau đó sững sờ đứng tại chỗ.

Cô vội vã trốn khỏi nhà, cũng không có nghĩ quá nhiều, cộng thêm cô bình thường cũng không có dùng tiền, cô muốn đồ gì người nhà cũng sẽ giúp cô chuẩn bị tốt, cho dù đi ra ngoài dạo phố, cũng chỉ cà thẻ, để cho người nhà giúp cô trả tiền là tốt rồi.

Cho nên cô chỉ tiện tay lấy hai nghìn ra cửa, trần trọc thanh toán tiền xe, chỉ còn lại có trên tay này ba trăm hai mươi tám nguyên.

Ba trăm hai mươi tám nguyên đủ mua đồ ăn sao? Hơn nữa, chỗ ở làm sao bây giờ? Cô dù ngây thơ như thế nào cũng biết ba trăm hai mươi tám nguyên tuyệt đối không đủ ăn cơm.

Cẩn môi, Uông Ngữ Mạt rất là luống cuống, cô không có nghĩ quá nhiều tự chuồn ra cửa, kết quả bây giờ rơi vào quần cảnh này, cô muốn đánh điện thoại về nhà cầu cứu?

Nhưng là cô mới rời nhà ngày thứ nhất mà thôi, cứ như vậy buông tha cho cô không cam lòng, cô rời nhà vậy còn ý nghĩa gì?

Cô không phải là kẻ phản bội, cũng không phải là muốn chạy trốn đám cưới, cô có lưu tin cho người nhà, nói cô chỉ là muốn một thân một mình nghỉ lấy hơi, trước khi hôn lễ cử hành cô tuyệt đối trở về.

2. Chương 2

Nhưng người đàn ông này và người bên cạnh cô cảm giác không giống nhau ngũ quan của sáu anh trai cô nhả nhận, mọi người cũng là phần tử tinh anh, mà người đàn ông ở trước mắt mặc quần jean, dưới chân mang giày đen bóng, trên người mặc một áo T-Shirt đen, quá dài

Tóc vi loạn, thoát nhìn không phải do chỉnh sửa.

Mà. lông mày quá đậm, mí mắt đơn độc thật mỏng, sống mũi coi như rất cao, đôi môi hơi rộng, cằm cương nghị có một vết sâu, ngũ quan tách ra nhìn rất bình thường, nhưng mà tổ hợp ở chung một chỗ lại có cảm giác không nói nên lời.

Hắn hơi thô lại cao lớn, lồng ngực to lớn dán lên áo T-Shirt, tay áo nổi lên cuộn cuộn cánh tay bần chác, ngay cả quần jean cũng thật chắc phục tùng hai chân cao to, thoát nhìn tuyệt không phải là người có văn hóa, nhưng có một loại mị lực không cách nào nói rõ.

Uông Ngữ Mạt không nhìn được nghĩ đến một câu quảng cáo sô cô la ——”Kim Toa mị lực, người phạm không thể ngăn chặn”, đúng, chính là loại cảm giác này!

Hắn giống như sô cô la, mặc dù thiếu bao trang xinh đẹp, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến mị lực của hắn, cặp mắt một mí kia chính trực nhìn cô, thấy cô vẫn không nói chuyện, mày rậm nhẹ nhàng nhú lên, động tác đơn giản nhưng mang theo một loại cảm giác thành thực gọi cảm, làm cho cô không nhìn được đồ mắt.

Thấy cô đột nhiên đỏ mặt, lông mày của Phương Nhĩ Kiệt càng nhướng cao hơn, sớm thói quen thấy phản ứng này, cánh môi khinh bạc khẽ nhếch.”Đừng khóc?” A! Vóc người đẹp trai chính là như vậy, không cần phải nói nhiều, vẫn có thể làm cho phụ nữ dừng lại nước mắt.

Mới vừa rồi hắn thấy cô bé này đứng một mình, có chú ý tới cô, đương nhiên là bởi vì cô là em gái.

Mặc dù tuổi thoát nhìn có vẻ nhỏ, bắt quá lớn lên giống búp bê, da tuyết trắng, mặt khéo léo, ánh mắt thật to, lỗ mũi nho nhỏ, cánh môi trắng mịn, tóc dài đen nhánh chạm vai, khí chất thanh thuần, hơn nữa trên người mang quần áo nổi tiếng.

Đứng ở trên đường dễ dàng làm người ta nhìn chăm chú.

Ánh mắt của hắn dĩ nhiên cũng không nhìn được nữa bị hấp dẫn, em gái xinh đẹp, ai không thích ngắm? Hắn còn tưởng em gái nhỏ đang đứng đợi bạn, ai biết cô đang đứng đột nhiên khóc lên, mặc dù cô lập tức cúi đầu, nhưng hắn vừa kịp nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của cô.

3. Chương 3

Nhưng người đàn ông này và người bên cạnh cô cảm giác không giống nhau ngũ quan của sáu anh trai cô nhả nhận, mọi người cũng là phần tử tinh anh, mà người đàn ông ở trước mắt mặc quần jean, dưới chân mang giày đen bóng, trên người mặc một áo T-Shirt đen, quá dài

Tóc vi loạn , thoát nhìn không phải do chỉnh sửa.

Mà. lông mày quá đậm, mí mắt đơn độc thật mỏng, sống mũi coi như rất cao, đôi môi hơi rộng, cằm cương nghị có một vết sâu, ngũ quan tách ra nhìn rất bình thường, nhưng mà tổ hợp ở chung một chỗ lại có cảm giác không nói nên lời.

Hắn hơi thô lại cao lớn, lồng ngực to lớn dán lên áo T-Shirt, tay áo nổi lên cuộn cuộn cánh tay bền chắc, ngay cả quần jean cũng thật chắc phục tùng hai chân cao to, thoát nhìn tuyệt không phải là người có văn hóa, nhưng có một loại mị lực không cách nào nói rõ.

Uông Ngữ Mạt không nhận được nghĩ đến một câu quảng cáo sô cô la ——”Kim Toa mị lực, người phạm không thể ngăn chặn” , đúng, chính là loại cảm giác này!

Hắn giống như sô cô la, mặc dù thiếu bao trang xinh đẹp, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến mị lực của hắn, cặp mắt một mí kia chính trực nhìn cô, thấy cô vẫn không nói chuyện, mày rậm nhẹ nhàng nhú lên, động tác đơn giản nhưng mang theo một loại cảm giác thành thực gợi cảm, làm cho cô không nhận được đỏ mặt.

Thấy cô đột nhiên đỏ mặt, lông mày của Phương Nhĩ Kiệt càng nhướng cao hơn, sớm thói quen thấy phản ứng này, cánh môi khinh bạc khẽ nhếch.”Đừng khóc?” A! Vóc người đẹp trai chính là như vậy, không cần phải nói nhiều,vẫn có thể làm cho phụ nữ dừng lại nước mắt.

Mới vừa rồi hắn thấy cô bé này đứng một mình, có chú ý tới cô, đương nhiên là bởi vì cô là em gái.

Mặc dù tuổi thoát nhìn có vẻ nhỏ , bắt quá lớn lên giống búp bê, da tuyết trắng, mặt khéo léo, ánh mắt thật to, lỗ mũi nho nhỏ, cánh môi trắng mịn, tóc dài đen nhánh chạm vai, khí chất thanh thuần, hơn nữa trên người mang quần áo nổi tiếng.

Đứng ở trên đường dễ dàng làm người ta nhìn chăm chú.

Ánh mắt của hắn dĩ nhiên cũng không nhận được nữa bị hấp dẫn, em gái xinh đẹp, ai không thích ngắm? Hắn còn tưởng em gái nhỏ đang đứng đợi bạn, ai biết cô đang đứng đột nhiên khóc lên, mặc dù cô lập tức cúi đầu,nhưng hắn vừa kịp nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của cô.

4. Chương 4

Loại này không làm cho hắn cảm thấy bối rối mà thấy kỳ quái.

Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến hắn, nhưng mà thấy cô cúi đầu càng ngày càng thấp, dáng vẻ thật giống như càng ngày càng khó khăn, Phương Nhĩ Kiệt liền không nhận được tiến lên.

Không có biện pháp, hắn chính là không thể thấy phụ nữ khổ sở, làm cho phụ nữ khóc lại là một loại khác, thấy một cô bé đang khóc mà làm như không thấy, lại càng giống như phạm phải tội ác không thể tha thứ

Cho nên, hắn chỉ có ý tốt an ủi trước.

“Khăn giấy, còn cần không?” Hắn lung lay giấy trước mặt, khoe môi chứa đựng nụ cười du côn.”Mặc dù hơi nhăn nhúm , bắt quá tin tưởng anh, nó tuyệt đối rất sạch sẽ.”

Trên mặt người đàn ông nở nụ cười làm ặt Uông Ngữ Mạt càng đỏ,cô xấu hổ địa nhận lấy khăn giấy, “Cám ơn, cám ơn.” Nhận lấy khăn giấy , cô nhìn khớp xương trên bàn tay, móng tay rất sạch sẽ, ngón trở có thô dày, bàn tay này đối với ấn tượng người đàn ông cô thấy không giống nhau.

Tay của sáu anh trai của cô cũng rất thon dài sạch sẽ, giống như đồ sứ ưu nhã, mà tay người đàn ông này giống như ẩn chứa sức mạnh, giống như đá cẩm thạch màu đen, chất phác mà cứng rắn.

Tại sao lại ngậy người? Thấy tay mình có thể làm cho người ta ngốc sao, Phương Nhĩ Kiệt không khỏi cảm thấy buồn cười.”Em gái, tỉnh lại!” Hân hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn phất tay một cái.

Ông Ngũ Mạt hoàn hồn, thấy trên mặt người đàn ông cười ranh mãnh, vừa mất thể diện vừa thẹn cúi đầu xuống.”Đúng, thật xin lỗi.” Lão Thiên,rất mất thể diện aaa! Cô thể nhưng nhìn hân ngẩn người hai lần, còn loạn tưởng chút ít.

Phương Nhĩ Kiệt thưởng thức vết đỏ ửng trên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng bởi vì hiện hồng nên gương mặt lộ ra vẻ khả ái vô cùng, đáng vẻ xấu hổ thật là khả ái .

Phương Nhĩ Kiệt tấm tắc, đầu năm nay đã rất khó nhìn thấy phụ nữ đỏ mặt, em gái này thật là một đóa hoa tuyết thể. Khó được gặp được em gái đáng yêu như thế, quan tâm một chút tốt lắm.

“Em gái, làm sao em đứng một mình trên đường khóc, cùng bạn trai chia tay rồi sao?” Nhìn dáng dấp cô hẳn là có một mình, một cô bé ở trên đường khóc, nhất định là thất tình.

Nữ sinh đáng yêu như thế thậm chí có người đàn ông dám buông tay, thật là không biết hàng!

“Không, không phải là.” Ông Ngũ Mạt lắc đầu.

5. Chương 5

“Không phải sao?” Phương Nhĩ Kiệt khiêu mi.”Vậy em tại sao khóc?”

“Em,em.”,Ông Ngũ Mạt cắn môi không nói ra, chẳng qua là mặt thả lỏng, nắm chắc mặt giấy trên tay và ba trăm hai mươi tám đồng.

Phương Nhĩ Kiệt chú ý tới, chân mày không nhịn được vặn lại.”Em gái,em phải bỏ nhà trốn đi chứ?” Không thể nào.

Ông Ngũ Mạt không nói chuyện, chẳng qua là đầu cúi thấp hơn.

Đúng là như vậy đấy! Không nghĩ tới cô bé thoát nhìn giống như rất ngoan ngoãn, cũng sẽ liên quan đến việc rời nhà trốn đi như vậy, hơn nữa quần áo trên người cô bé cũng có khí chất, nhìn ra được nhà cô hẳn là không tệ, nhìn lại phản ứng ngượng ngùng của cô, hẳn là được bảo vệ rất tốt.

Phương Nhĩ Kiệt sờ cằm, ngó chừng đỉnh đầu của Ông Ngũ Mạt rũ xuống, không nhịn được đưa tay vỗ vỗ.”Ngaoan,trốn đi khỏi nhà là không tốt, nhanh về nhà đi, nếu không người nhà sẽ thương tâm .” Hân dùng giọng nói dụ dỗ đưa trẻ để nói với cô.

Ông Ngũ Mạt không có lên tiếng, chẳng qua là nhẹ nhàng gật đầu.

Cô cũng biết người nhà có lo lắng, mới vừa rời vốn chuẩn bị gọi điện thoại về nhà cầu cứu, dù sao, một mình cô cái gì cũng làm không được.

Nghĩ tới đây, lỗ mũi vừa đau , nước mắt lại rơi xuống.

“A, em gái, làm sao em lại khóc nữa rồi?” Phương Nhĩ Kiệt bị hù, lời nói vừa rồi của hân đã thương người sao?

Ông Ngũ Mạt cắn môi ghen ngào hít lỗ mũi.

“A a, đừng khóc a!” Làm sao nước mắt lại rơi càng nhiều?”Bằng không nhà cô bé ở đâu,anh sẽ đưa em về.” Được rồi, hân hảo tâm một chút, như vậy được chưa?

Ai biết người ta không chấp nhận, tiếp tục rơi nước mắt.

“Ai.” Bây giờ là như thế nào?”Em gái.”

“Đúng, thật xin lỗi,tôi không sao.” Ông Ngũ Mạt nhỏ giọng mở miệng, đáng vẻ ghen ngào rất là đáng thương.”Cám ơn anh.” Cô lễ phép khom lưng cúi chào đối với hân, sau đó xoay người đi về phía điện thoại công cộng.

Nàng nhét tiền xu, đang muốn quay số điện thoại ,lại có bàn tay to ôn hòa hiền hậu cầm lấy điện thoại, sau đó đem nó bỏ lên trên.

Ông Ngừ Mạt ngây ngốc, ngẩng đầu nhìn lên.”Anh”

Phương Nhi Kiệt sờ lỗ mũi, biết mình nhất định sẽ hối hận, nhưng hắn vẫn mở miệng.”Em gái, em có muốn làm việc không?”

“Gì cơ?” Ông Ngừ Mạt kinh ngạc nhìn hắn, nước mắt chưa khô khuôn mặt nhỏ bé đỏ hồng, hé mở cái miệng nhỏ nhắn, thoát nhìn. Rất ngon miệng.

6. Chương 6

Ai! Phương Nhi Kiệt lần nữa ở trong lòng than thở, hắn cái gì cũng tốt, khuyết điểm chính là kháng cự không được sắc đẹp và nước mắt.

Mới vừa nhìn thấy cô xoay người chuẩn bị gọi điện thoại, tinh thần sa sút bóng lưng khom lại, mỗi bước ra một bước cũng làm cho vai của cô thấp xuống, thoát nhìn rất đáng thương, hắn liền không nhìn được đồng tình, Ai ya! Hắn chính là quá thiện lương.

“Công tác của anh vừa lúc thiếu một người làm lật vật, không biết em có muốn tới làm hay không? Tiền lương không cao lắm, bắt quá bao ăn bao ở.” Thịt trần vừa lúc đến mùa hoa đào, lúc này du khách đang đông,cũng là khoảng thời gian bận rộn nhất,bắt quá dù bận rộn đến đâu hắn còn ứng phó qua được .

Người làm chuyện lật vật đương nhiên là không cần thiết .

Nhưng hắn chính là người quá thiện lương, quá mềm lòng, rất có tinh thần trọng nghĩa, mới có thể không muốn nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của em gái này nha!

“Như thế nào? Có muốn không?”

Ông Ngừ Mạt trừng mắt nhìn, chưa nghe rõ ý của hắn, kinh ngạc mở to mắt, không chút nghĩ ngợi địa lập tức gật đầu.”Được.”

Nhanh như vậy, ngay cả suy nghĩ cũng không có? Phương Nhi Kiệt không nhìn được lắc đầu.”Em gái,em không sợ anh là người xấu, bị anh lừa gạt sao?”

“A?” Ông Ngừ Mạt sửng sốt, ánh mắt mở thật to , đáng vẻ này giống như thật không có nghĩ tới, vẻ mặt không có hoài nghi trôi qua.

Trời ơi! Như vậy còn dám rời nhà trốn đi, người nhà cô bé là làm sao dạy cô bé nha? Một chút hoài nghi cũng không có.

“Nhưng, nhưng mà anh không giống người xấu nha!” Ông Ngừ Mạt nhỏ giọng mở miệng, đối với hắn lộ ra vẻ cười, “Em cảm thấy anh là người tốt.” Nói xong còn dùng lực gật đầu, giống như là vô cùng đồng ý lời của mình.

Trời ơi! Phương Nhi Kiệt không khỏi bật cười, nha đầu này thật đúng là khả ái, hắn không nhìn được đưa tay xoa đỉnh đầu củacô.”Em gái,em tên là gì?”

“Em không phải là em gái.” Ông Ngừ Mạt cong lên cái miệng nhỏ nhắn, bắt mãi mở miệng.”Em tên là Ông Ngừ Mạt, chú, còn chú thì sao?Chú tên là gì?” Hắn gọi cô là em gái,cô kia không thể làm gì khác phải sửa cách xưng hô gọi hắn là chú.

“Chú?” Phương Nhi Kiệt buồn cười nhướn mày, thấy cô nhìn hắn nhăn mặt mũi, khả ái đến làm cho người muốn dùng lực véo lấy cô, cho nên hắn đã hành động.

7. Chương 7

“A!” Ông Ngữ Mạt che lỗ mũi, ánh mắt thật to nhìn chăm chăm hắn, thoát nhìn giống như con mèo nhỏ bị đùa mà tức giận.

“Phương Nhĩ Kiệt —— Anh không ngại em cứ gọi anh Phương.” Hắn tự tay vỗ nhẹ phần trán tuyết trắng, trong đầu nhưng nghĩ tới: kỳ quái, hắn làm sao cảm thấy “Ông Ngữ Mạt” ba chữ kia có chút quen tai?

Hắn thật giống như ở nơi đâu nghe qua cái tên này.

Ông Ngữ Mạt cảm giác mình đến một nơi kỳ quái, cô và Phương Nhĩ Kiệt ngồi lên xe, sau đó trở về một nơi tên là “Trần nhỏ Hoa đào “.

Lúc xuống xe,cô biết điều một chút đi theo bên cạnh Phương Nhĩ Kiệt, lại phát hiện mọi người trong trấn đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn cô, cái loại đánh giá này quá rõ ràng, cô không nhận được dựa vào Phương Nhĩ Kiệt, bàn tay nhỏ bé khấn trương kéo áo của hắn.

Phương Nhĩ Kiệt thấy thân thể cô dán sát mình, còn có ống tay áo bị cầm chặt lấy, nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn đang khấn trương, bối rối bất an dò xét bốn phía, giống như là con mèo nhỏ sợ người lạ.

Còn biết sợ sao? Hắn còn tưởng rằng cô ngây thơ đến không hiểu được sợ, bất quá nhìn thấy quần áo bị níu thật chặt, hắn không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hắn đối với cô coi như là người xa lạ, làm sao cô không sợ hắn? Sách, vóc người đẹp trai chính là như vậy, trời sanh làm cho người tin cho dù.....!

“AJay, này em đi đâu lại lạc tới đây nha?” Một gã Abbo thấy hắn, cũng thấy Ông Ngữ Mạt theo sát bên cạnh hắn,mở miệng lớn giọng hỏi.

Chết yếu nha, nhìn em gái này chắc rất tuổi còn nhỏ , tiểu tử này không phải lừa gạt người ta đến trấn này chứ?

” Nhặt được trên đường.” Phương Nhĩ Kiệt trả lời không đứng đắn, cũng chú ý tới dân trấn bốn phía đang vênh tai, đối với tình hình như thế sớm đã thành thói quen.

Ở nông thôn nhỏ, làm gì có bí mật? Đối với người trong trấn nhón nháo hắn cũng đã quen.

“Chết yếu, làm sao người lại nhặt đồ lung tung nữa? Mặc dù em gái này lớn lên rất đẹp, a người cũng không thể dụ dỗ con gái nhà người ta, gặp chuyện không may làm sao bây giờ!”

“Hắc, Phúc bá nói xong không sai.” Một bên cũng có người lên tiếng.”Ai ya nha, ta biết người thật lâu không có bạn gái, nhưng mà cũng không có thể hấp dẫn em gái trẻ tuổi này nha,để xem,không biết có đến mười tám chưa nha? Không đúng sự thật sẽ xảy ra chuyện năm!”

“Đúng rồi, mau gọi cảnh trưởng tới đây, báo cảnh sát nữa, tuyệt không để xảy ra sai lầm lớn, nếu không hắn bị giam làm sao bây giờ? Chúng ta còn muốn dựa vào hắn kiểm tra dê bò chó bị nắm trong nhà!” Hắn là bác sĩ duy nhất trong trấn, tuyệt đối không thể cứ như vậy bị bắt đi nha!

8. Chương 8

“Có rồi có rồi, cảnh trưởng đã tới, AJay nha, người thật rất ‘ cần ’ sao, nhà ta có mấy cuộn phim không tệ, ta có thể cho người mượn nhìn, bất quá phải nhớ được còn ta.” Đây chính là kiệt tác hắn, bình thường cất dấu không cho người khác mượn.

A!

“Hắc a hắc a, AJay nha.”

Một đồng dân trấn vây tới đây,tất cả đều nói tiếng quốc ngữ Đài Loan, Ông Ngữ Mạt nghe không hiểu, cô nghe đến lỗ tai đau quá, hoàn toàn không biết bọn họ nói cái gì. Bất quá cũng là có một câu cô nghe hiểu.

Mà Phương Nhi Kiệt bị cụ giá khắp nơi đào đào lỗ tai, đang đóng lại mở miệng.

“Tôi hai mươi ba tuổi.” giọng nói của mèo con ở trong đám ồn ào truyền ra, sau đó, tất cả thanh âm dừng lại, một nhóm người tròn mắt nhìn cô.

Ông Ngừ Mạt co lại vai, ánh mắt của bọn họ thật là đáng sợ, cô ôm chặt lấy cánh tay bên cạnh.

Mà chủ nhân cánh tay cũng cúi đầu nhìn cô, gương mặt tuấn tú có kinh ngạc. “Nha đầu, cô mới vừa nói cô mấy tuổi?”

“Hai mươi ba tuổi.” Cô biết điều một chút trả lời, nhìn dáng vẻ của người đó không dám tin, mắt to chớp chớp, tại sao?

Hai mươi ba tuổi? Gặp quỷ, hắn còn tưởng rằng cô nhiều nhất mười chín tuổi, đây là nơi nào nuôi nha, hai mươi ba tuổi còn rời nhà trốn đi?

“Hai mươi ba tuổi.” Một người đàn ông đưa tay vỗ bả vai Phương Nhi Kiệt. “Ta thật hâm mộ người.”

Tùy tiện cũng có thể nhặt được một em gái như vậy, hắn làm sao lại không có loại may mắn này?

“Ajay, người thật hạnh phúc.” Người đàn ông cũng rưng rưng vỗ vai Phương Nhi Kiệt.

“Xem ra kiệt tác do ta cất giấu người không cần dùng đến rồi.” Ô. Thật hâm mộ.

Dân trấn mỗi người nói một câu, sau đó lặng lẽ rời đi, còn dư lại Phúc bá lời nói thắm thía dùng sức vỗ bả vai Phương Nhi Kiệt.

“Tiểu tử, làm rất khá!” Có thể tìm được một em gái như vậy, hơn nữa còn xinh đẹp như con nít, quả thực là mơ ước trong lòng tất cả các người đàn ông.

Ông Ngừ Mạt mờ mịt nháy mắt, nhìn lão bá rời đi, lúc này mới nghi ngờ không giải thích được nhìn về phía Phương Nhi Kiệt. “Bọn họ đang nói cái gì?” Làm sao cô hoàn toàn nghe không hiểu?

Phương Nhi Kiệt ngó chừng vẻ mặt đơn thuần ngây thơ, sờ lỗ mũi. “Ngoan, tiểu hài tử không cần hỏi quá nhiều.”

Hai mươi ba tuổi? Hắn cảm thấy đơn thuần nghĩ cô chỉ có mười ba tuổi. A, không! Ngay cả đứa trẻ mười ba tuổi so với cô còn thông minh hơn.

Thật hoài nghi rước kia cô sống ở nơi nào, mà hắn, vì sao lại nhặt một thứ phiền toái này trở về?

9. Chương 9

Nghĩ đến dân trấn trước khi rời đi ánh mắt đen tối có ý sâu, Phương Nhi Kiệt biết mình giải thích không rõ ràng lắm, mặc dù tình hình này đang quyết định khi mang cô trở về hắn đang học dự bị đại học, chỉ cần chuẩn bị tâm lý là được.

Ai, người nha, chính là không thể quá thiện lương nha!

.....

”Này, đây là gian phòng của em, em hôm nay nằm ngủ ở đây!” Phương Nhi Kiệt đi vào phòng ngủ, tiện tay cầm lấy áo sơ mi trên giường. “Xin lỗi, gian phòng có chút lộn xộn.”

Không còn cách nào khác, hắn là người đàn ông độc thân, trong nhà chỉ có một mình hắn, mà ở trong đó cũng là phòng ngủ của hắn.

Ông Ngừ Mạt nhìn gian phòng rất phái nam hóa trước mặt, một chiếc chăn màu xanh da trời trên giường, một tủ gỗ treo quần áo, bên cửa sổ bày biện một giá sách bằng gỗ thô, phía trên giá sách toàn là tiểu thuyết võ hiệp, thậm chí còn có manga, bên cạnh giá sách là bàn máy tính, bên cạnh Computer có vài cuốn sách

Và mấy quyển sách tay gấp, bên tay phải là phòng tắm.

Cả gian phòng rất đơn giản, thậm chí không lớn, trong phòng tắm của cô so với phòng của hấn còn lớn hơn, nàng nghĩ tới cô muốn đi vào trong phòng nhìn qua, chỗ ở hấn nhìn ra được ở thời đại rất xưa, hai tầng lầu phòng ốc bên ngoài tường rào đã loang lỗ, ngoài phòng có một cái sân nho nhỏ .

Trong phòng rất đơn giản, một chút cũng không xa hoa, đây là lần đầu tiên cô đến một nơi đơn giản như vậy.

Hơn nữa, đây là phòng của hấn gian sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nghi ngờ, cô nhìn sang Phương Nhĩ Kiệt.”Đây không phải là phòng của anh sao?” Cô ngủ ở đây, vậy hấn ngủ ở đâu nha?

“Trước hết để cho em ngủ,anh hôm nay ngủ phòng khách.” Tuy nói là phòng khách, bắt quá ngay cả cái giường cũng không có, hấn cũng không thể để cô bé ngủ ở dưới đất nha? Không thể làm gì khác hơn là để mình chịu oan ức.

“Làm sao có thể?” Ông Ngũ Mạt vội vàng lắc đầu, “Để em đi ngủ phòng khách mới đúng.”

Hấn có ý tốt giúp cô,cô có thể nào xâm chiếm phòng của hấn?

“Ngoan,em ngày mai mới ngủ phòng khách.” Phương Nhĩ Kiệt vỗ vỗ đầu của cô, ngày mai hấn phải đi mua cái giường ở cửa hàng Thật là, hấn khó lắm mới nổi dậy tâm phật, ngay cả hấn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là hấn không quen em gái này, hấn không có chuyện gì tại sao lại đối tốt với cô như thế nha?

10. Chương 10

“Nhưng mà.” Ùng ục ùng ục.

Cái bụng đột nhiên lớn tiếng kêu lên, Ông Ngũ Mạt sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, xấu hổ địa ôm bụng, mặt thể diện địa cúi đầu, “A, thật xin lỗi.” Chán ghét, tại sao lớn tiếng như vậy?Rất mất thể diện.

Phương Nhĩ Kiệt bồn chồn dường như cũng nghe được tiếng kêu kia, thấy cô cúi đầu, ngay cả lỗ tai cũng hiện đỏ, khóe môi không nhận được câu khởi.Xong rồi , em gái đáng yêu như thế, đáng để hấn thiện tâm nha!

“Khó trách em đói, cũng đã hơn bảy giờ, tới giờ ăn bữa rồi rồi.” Hai tay cầm miệng túi, hấn ra khỏi phòng.”Đi xuống đi, anh tìm xem có còn đồ ăn hay không.”

“Gì cơ!” Ông Ngũ Mạt biết điều một chút đi theo phía sau Phương Nhĩ Kiệt, thấy trong phòng chỉ có một mình hấn, không nhận được tò mò mở miệng.”Một mình anh ở đây sao?”

“Làm sao? Đừng sợ nha?” Nhà này có một mình cô là phụ nữ,em gái rốt cục có ý thức nguy hiểm rồi sao? Không tệ không tệ, còn có thể cứu.

“Sợ? Sợ cái gì?” Ông Ngũ Mạt không hiểu ý của hấn.

Phương Nhĩ Kiệt sờ lỗ mũi. Xong,hấn thu hồi lời mở đầu.”Em nha, em như vậy mà dám đi theo đàn ông lạ mặt, lá gan thật đúng là lớn.” Hoặcnên nói là ngốc nghếch —— hấn ở trong lòng nói nhiều hơn một câu, trải qua mấy giờ chung đụng, hấn biết cô bé này hơi giản.

Hoặc có thể nói là ngây thơ đến”Ngu xuẩn”.

“Em biết anh không phải là người xấu.” Lại là một câu khẳng định tín nhiệm.

Phương Nhĩ Kiệt dừng bước lại, buồn cười xoay người nhìn cô.”Nha đầu, người xấu bộ có khắc chữ “xấu” trên mặt sao.” Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, đây cũng là đạo lý ông nội ngày trước dạy bảo nha!

“Nhưng mà ánh mắt của anh không xấu nha!” Uông Ngữ Mạt yên lặng nhìn hần, khuôn mặt nhỏ nhắn rất là thật tình.”Ông nội nói, nhìn một người đầu tiên phải nhìn ánh mắt đối phương, trong lòng có quý mắt người đó mơ hồ, không dám cùng người nghiêm nghị nhìn nhau . Từ ánh mắt của anh.....

Em biết nh không phải là người xấu.” Cô là đơn thuần nhưng mà tuyệt đối không ngu ngốc, cô biết phương pháp phân biệt.

Kể từ khi thấy hần,cô lại bắt đầu chú ý tới ánh mắt của hần và biết không có ác ý, mặc dù thái độ có chút cợt nhả, tuy nhiên anh đối với cô không có bất kỳ động tác cợt nhả nào, nhiều nhất chỉ là vỗ đầu của cô, mà cô cảm giác được người đó xem cô như là em gái.

Hành động.

Thái độ của anh đối với cô giống như các anh trai đối với cô, làm cho cô cảm thấy an tâm, trực giác biết mình có thể tin nhiệm hần.

Không nghĩ tới em gái hần cho là ngây thơ lại có thể nói ra những lời này, Phương Nhĩ Kiệt không khỏi giật mình, thấy cô nghiêm túc nhìn thẳng hần, tròn mắt thanh khiết như trẻ con tràn đầy tín nhiệm, cũng có chút thông minh thuộc về cô.

Hần thoáng chốc hiểu,cô mặc dù đơn thuần, bắt quá không giống hần nghĩ ngốc như này, nàng chẳng qua là được bảo hộ quá tốt, cho nên mới ngây thơ không giải thích được thế sự, chỉ khi nào cho cô đụng chạm thế giới bên ngoài,cô sẽ giống như bọt biển hấp thu, sẽ trở thành thấu hiểu, giống như nụ hoa trở thành đóa hoa xinh đẹp chói mắt.

11. Chương 11

Thật là. Rất có giá trị nha! Trong lòng của Phương Nhĩ Kiệt có chút rục rịch, cặp tròng mắt tín nhiệm hồn nhiên kia câu khởi bản tính ác liệt của người đàn ông.

Không nhịn được muốn dạy cô, làm cho ánh mắt đơn thuần bị lây phụ nữ thành thực, phá hư cô cũng rất đúng, làm cho cô hiểu trên đời này không có người tốt.

Nhất là hần, cho tới bây giờ cũng không phải là đại thiện nhân nha! Nhặt cô trở về đúng là nhất thời có long tốt, nhưng cô không nên quá tín nhiệm hần Hần dù sao cũng là đàn ông nha!

Cánh môi khêu gợi khe khẽ, khuôn mặt cởi mở toát ra dã tính đàn ông, thành thịch,thành thịch. Uông Ngữ Mạt đột nhiên cảm giác mình tim của cô đập nhanh mấy cái, người đàn ông kia đột nhiên tầm mắt lộ ra ánh sáng mê hoặc.

Bàn tay to đột nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đầu ngón tay thô ráp xẹt qua gương mặt, giống như trêu chọc, vừa giống như khẽ vuốt, người đàn ông từ từ cúi xuống cô.

Uông Ngữ Mạt muốn ngừng thở, trái tim nhảy càng nhanh hơn, toàn thân không biết tại sao không cách nào nhúc nhích, thân thể chỉ có thể cứng ngắc, khẩn trương theo dõi hần.

Hơi thở của người đàn ông đó lướt qua mặt cô, cô cảm giác được hơi nóng của hần gần sát cô, còn có mùi trên người hần, cùng với thói quen ngửi mùi đàn ông quanh cô hoàn toàn không giống nhau.

Trên người các anh trai cô luôn sạch sẽ, nếu không chính là mùi thơm, mà trên người hần cũng là tinh khiết phái nam , hỗn hợp có mùi khói,mùi vị này làm cho lòng người lay động.

Cô đột nhiên cảm thấy cổ họng khó chịu, trong lòng giống như nai con đi loạn, khi mặt hần và cô quá gần, cánh môi thật giống như muốn dán lên môi,cô không nhịn được nhắm mắt lại.

“Ăn cơm chiến nha?”

Sao?

“A!” Lỗ mũi đột nhiên bị người ta dùng sức véo, Uông Ngữ Mạt đau đến mở mắt ra,bàn tay nhỏ bé che lỗ mũi bị chọc ghẹo, sau đó kinh ngạc nhìn thân thể người đàn ông đứng thẳng.

Phương Nhi Kiệt nhìn cô cười, mặt mày cột nhạt, môi nở ra nụ cười lưu manh mang theo một tia trêu chọc gợi cảm.”Tủ lạnh không đồ có gì, còn dư lại cơm lạnh ngày hôm qua,đành phải ăn cơm chiên thôi!”

“Ừm!” Cô cũng sờ đáp lời.

“Vậy em ngồi đây đợi.” Hấn sờ sờ đầu của cô, nhìn dáng vẻ ngây ngốc của cô, môi nở nụ cười càng sâu, sau đó xoay người đi vào bếp.

Còn lại một mình Uông Ngữ Mạt ngơ ngác nhìn bóng lưng của hấn, trong lòng tim vẫn nhộn nhạo, làm ôi của cô không hợp lại được.

Chỉ có như vậy? Hấn chẳng qua là hỏi cô ăn cơm chiên có được hay không?

A, Cô thì

Nghĩ đến cô mới vừa còn nhắm mắt lại, chỉ kém không có chu miệng lên, giống như đang chờ đợi.

A a —— Uông Ngữ Mạt mất thể diện ở trong lòng thét chói tai, cả khuôn mặt cũng nóng lên.Trời ơi, mới vừa rồi cô còn mong đợi cái gì nha?

12. Chương 12

Tim cuồng loạn nhảy lên, hấn rõ ràng cho cô cảm giác giống như anh trai tốt bụng,g giống như sáu anh trai trong nhà thương cô như bảo bối.

Nhưng, nhưng mà. Đối mặt với sáu anh trai, tim cô chưa từng đập nhanh như vậy nha!

Ngay cả hiện tại tim của cô vẫn đập không yên, gương mặt lưu lại hơi nóng đầu ngón tay của hấn, còn có hơi thở nóng rực của hấn gần sát cổ.

Thình thịch, thình thịch Cô dường như có thể nghe được nhịp tim của mình, tay nhỏ bé che ngực, đối với tim đập kỳ quái này cảm thấy không giải thích được, tròn mắt giương nhẹ, nhìn chăm chú vào người đàn ông bận rộn trong bếp, sau đó lại nghĩ tới tình hình vừa rồi của mình, mặt nóng lên lập tức rũ xuống.

Chán ghét! Cô tại sao lại như vậy? Loại này cảm giác kỳ quái là cái gì?

Uông Ngữ Mạt cúi đầu, mờ mịt không giải thích được.

Mà người đàn ông nấu cơm trong phòng bếp quay đầu lại đã thấy dáng vẻ buồn rầu và khuôn mặt đáng yêu đỏ hồng, tròn mắt đen xẹt lên một tia sáng, nụ cười khoe môi rất có thâm ý.

A. Hấn bắt đầu mong đợi cuộc sống cùng với em gái đáng yêu này.

Uông Ngữ Mạt cho là người đàn ông giúp đỡ cô, cô cũng nên làm việc , hấn rất cao, hình thể to con, ăn mặc tùy tiện như vậy,cô nghĩ tới nghề nghiệp khuôn vác, nhưng chỉ là không có nghĩ tới một loại ——

“A jay, nhà ta tài như thế nào?”

“Không có chuyện gì, cảm vật cộng thêm đến kỳ động dục mà thôi.” Phương Nhi Kiệt đưa thay khám và chữa bệnh cho cob chó đen, chó đen đưa đầu lưỡi, thân mật liếm bàn tay của hấn.

“Cảm mạo có nặng lắm không?” Chủ nhân rất khẩn trương hỏi.

“Chích một mũi là được, phiền nhất chính là kỳ động dục, kêu người không nên “thắt gút” cho nói, động dục kỳ rất khó chịu đựng.” Phương Nhi Kiệt nói không chút để ý.

Mà người đó dường như nghe không hiểu hai chữ “thắt gút”, cả kinh lùi đầu lưỡi về, rụt lại thân thể, ô ô nhìn chủ nhân.

“Như vậy sao được? A Tài nhà ta ngay cả lần đầu tiên cũng không có thắt gút, như vậy làm sao không làm ... nó thắt vọng? Ta làm không được nữa!” Thân là chủ nhân nhưng không có duyên vớ phụ nữ coi như xong, hấn tuyệt đối không thể để cho A Tài nhà hấn và hấn gặp phải vận mệnh giống nhau nữa!

Nghe được lời của chủ nhân, A Tài an tâm, ánh mắt tròn vo màu đen nhìn chăm chăm bác sĩ, cái đuôi vui vẻ phe phẩy .

Phương Nhĩ Kiệt hừ lạnh, đưa tay bắt được cái đuôi của con chó, một tay cầm kim lên, mắt con chó trợn to , không chút khách khí đâm vào dưới lông con chó .

“Ồ.” Mắt con chó rưng rưng.

“A, A jay người sao không nhẹ một chút, không thấy được A Tài đau đến gọi lên nha?” Chủ nhân đau lòng chạm nhẹ vào lông con chó yêu quý.

Phương Nhĩ Kiệt rút ra kim ra, “Yên tâm, so với tìm không được Anna yêu mến,nỗi đau nho nhỏ này không đáng kể chút nào.”

“Ồ.” A tài đáng thương liếm cánh tay chủ nhân, ánh mắt hàm chứa nước quang, hẳn muốn có vợ a, kỳ động dục rất thống khổ nha!

13. Chương 13

“Người không hiểu nha, Anna có tốt như thế ko nha?”Hốc mắt của người chủ rưng rưng, liếc sang em gái đang đứng một bên.

Ai, tại sao Ajay tùy tiện là có thể nhặt được đang em gái, mà hẳn sống lâu như vậy, lại không có em gái nào đến nữa, chỉ có thể ngày ngày nhìn cuộn phim? Hu

“A châu hay Sa Sa cũng là một đối tượng tốt.” Phương Nhĩ Kiệt rất thiện lương cung cấp phương hướng.

“Sa Sa chỉ là con chó mập làm sao xứng đôi với A Tài nhà ta?” Nói đùa gì vậy, hình dáng Sa Sa gấp đôi A Tài nha!

Không sao, nó có thể chấp nhận , nó một chút cũng không chọn cái đuôi A Tài dao động mạnh hơn, chỉ kém không có sữa hai tiếng.

“A Mọc nha, đầu người thật ngốc.” Phương Nhĩ Kiệt lắc đầu, dùng ánh mắt nhìn chủ nhân của con chó.”Trọng điểm không phải là Sa Sa, mà là A Thù nha!”

“Gì cơ?” A mọc nghe vẫn không hiểu.

“Đầu người chứa óc heo à.” Phương Nhĩ Kiệt không nhin được ra lời nhận xét.

“Hừm!” Bị nói người não heo hẳn rất khó chịu.

“Người muốn làm cả đời xử nam sao?” Phương Nhĩ Kiệt chặn lại lời của hắn.

“Dĩ nhiên không.” A mọc nhất thời linh hội.

“Nghe nói A Châu gần đây thất tình.”

Lời còn chưa nói hết, a Mọc lập tức ôm lấy A Tài chạy ra bên ngoài.

“Khoan! Nhớ trả tiền nha.” Còn muốn cộng thêm phí dụng.”Tổng cộng một ngàn năm trăm đồng, buôn bán nhỏ, không chấp nhận cho thiếu, xin trả ngay.”

A Mọc tiện tay móc ra tiền mặt, cũng không cò kè mặc cả,thấy em gái đứng đó, đem tiền đưa cho Ưông Ngữ Mạt đứng ở một bên, rồi chạy nhanh ra.

“Đây, tiền.” Ưông Ngữ Mạt nhận lấy tiền mặt, còn chưa không kịp thối tiền lẻ đối phương đã đi, cô chớp mắt nhìn về phía Phương Nhĩ Kiệt.

“Còn dư lại tính là tiền trà nướcđi!” Phương Nhĩ Kiệt nhún vai, trên người vẫn là T-shirt và quần jean, trên chân mang dép, tóc đen tùy ý gãi, trong miệng kẹp chặt điếu thuốc, cả người thoát nhìn theo hững chí nói không ra mị lực gợi cảm.

Cho dù nói hẳn là nam tiếp viên, Ông Ngử Mạt cũng tin, nếu không thì chính là nam tiếp viên, nói tóm lại, cô tuyệt đối không nghĩ tới nghề nghiệp của hẳn là —— bác sỹ thú y!

Biết sơ nghề nghiệp của hẳn, cô cũng sốt thật lâu, dù sao nhìn hẳn như thế nào cũng không giống như bác sỹ thú y nha! Nhưng hẳn hết lần này tới lần khác khám bệnh, ở tại nơi này mấy ngày, mỗi ngày đều có người mang gia súc trong nhà để cho hẳn xem bệnh.

Bằng không chính là hẳn tự mình đi một chuyến chuồng heo hoặc dê, kiểm tra thân thể của bọn nó có khỏe mạnh không, mà cô cũng đứng phía sau hẳn.

Mùi khai chuồng heo và dê làm cho cô ngừng thở, thiếu chút nữa muốn ngất đi, nhưng mà mặt hẳn không đổi sắc, thậm chí giúp nuôi heo, hoặc là giúp trấn trên cào lông dê.

Những chuyện này cô căn bản chưa làm qua, lần đầu tiên đụng vào heo và dê, cô bị hù nhảy rất xa, nhưng hẳn trực tiếp kéo cô trở lại.

Chỉ bỏ lại một câu nói.”Ngoan, trước lạ sau quen, không có gì đáng sợ!” Sau đó đã nắm tay cô, không để ý cô đang thét chói tai, cầm lấy kéo liền hướng lông trên người dê cắt đi.

Cô mở to mắt, nhìn dê biết điều đứng im, long màu trắng nhanh chóng được cắt xong, cô không khỏi cảm thấy mới lạ, sợ hãi trong lòng cũng biến mất theo.

Cô không nhận được đưa tay sờ đầu dê, thấy dê gọi be be, cô cười vuốt tóc, bắt đầu chủ động giúp dê cạo lông, mà hẳn thì buông tay cô để cho làm một mình.

Trừ lần đó ra, hẳn còn cho cô làm rất nhiều chuyện, không phải là công việc ồ ồ, tỷ như đến tiệm bán hoa giúp đỡ, nếu không thì giúp đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm nổi tiếng cho du khách đến trấn, nghe nói bây giờ là mùa hoa đào, trong trấn có rất nhiều du khách, mà người trong trấn cũng giúp đỡ lẫn nhau.

14. Chương 14

Ngay cả Phương Nhĩ Kiệt trong ba không năm chưa đi làm việc nặng, nếu không thì giúp lái xe, theo Trần Trường nói, hẳn làm tài xế, tuyệt đối có thể chở về một đồng nữ du khách.

Lời này cũng là thật, chỉ cần hẳn vừa đi ra ngoài, không bao lâu nữa, bên cạnh tuyệt đối có một đồng phụ nữ vây quanh hẳn.

“Phát ngốc gì nha?” Thấy Ông Ngử Mạt lại đang sưng sò, Phương Nhĩ Kiệt đưa tay nắm được mũi thon, sau đó chờ phản ứng khá áy của cô.

Cô nhất định sẽ che lỗ mũi, cau chặt chân mày, đáng vẻ vừa tức giận vừa hờn dỗi trừng hẳn, vẻ mặt thật này làm cho người ta nhìn hoài không chán nha!

Phương Nhĩ Kiệt rất biến thái nghĩ tới, ai ngờ bàn tay nhỏ bé lại đột nhiên đẩy tay của hẳn ra, cặp mắt to xinh đẹp kia tức giận trừng hẳn một cái, sau đó hừ một tiếng, rồi bỏ đi.

Phương Nhĩ Kiệt khiêu mi, nhìn cánh tay mình bị đẩy ra, lại thấy gò má cô phồng to, nói rõ cô đang tức giận.”Nha đầu, ai chọc giận em rồi?” Mới vừa rồi không phải còn rất tốt sao?

“Anh.” Ông Ngử Mạt rất thành thực, không vui nhìn chằm chằm hẳn.

“Anh!!! tại sao?” Hẳn nơi nào chọc tới cô?

“Anh.” Đúng nha, hẳn tại sao?

Ông Ngử Mạt đột nhiên nói không ra lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hẳn, cũng không biết tại sao, nghĩ đến hình ảnh Phương Nhĩ Kiệt bị phụ nữ vây quanh, cô sẽ không vui vẻ.

Hơn nữa thấy hẳn bị vây quanh còn cười vui như vậy, tuyệt không bài xích, thậm chí cùng những phụ nữ liếc mắt đưa tình, cô, cô liền.

“Nha đầu!” Tại sao lại ngây người?

“A!” Ông Ngữ Mạt hoàn hồn, lại bị khuôn mặt đột nhiên gần sát hù dọa, trực giác của cô nghĩ đến , phía sau cũng là vách tường, làm cho cô lui về sau không được, chỉ có thể dính chặt vách tường. Thân hình cao lớn của hân dường như nhanh chóng dán lên cô, cô cảm giác được hơi nóng của da thịt hân.

“Nha đầu.” Tiếng nói dễ nghe gần sát bên tai, bàn tay to cầm tay cô, khẽ vuốt chung quanh tay.

Ông Ngữ Mạt cảm giác tim cô đập nhanh, bị hân cầm cánh tay không khỏi run rẩy.

“Nha đầu.” Một bàn tay khác nâng cằm trắng nõn lên, hân nhìn cô cười, cả người tản ra lực hấp dẫn, gương mặt tuần tú gần sát nữa, Ông Ngữ Mạt khấn trương dừng lại hô hấp.

“Tiền.” Ai ngờ cánh môi ở gần sát cô , rồi lại dừng lại, sau đó mở miệng nói ra một chữ.

“A?” Nàng còn không có hoàn hồn, ngây ngốc theo dõi môi hân.

Nhưng hân lui thân thể lại, đem tay phải của cô giơ cao.”Nha đầu, tiền bị em bóp nát, có thể phiền em đưa tiền cho anh không?”

Ông Ngữ Mạt rũ con ngươi xuống, nhìn tiền bị mình nắm đến có nhiều nếp nhăn, cô chậm rãi buông tay ra.

“Ngoan.” Phương Nhĩ Kiệt kéo tiền giấy, cứng chịu vỗ vỗ đầu của cô, gương mặt tuần tú khôi phục nụ cười anh trai, thật giống như mị lực vừa rồi chỉ là ảo giác.”Bữa trưa em muốn ăn cái gì? “

“Ừm.” em biết điều một chút chờ ăn.” Bàn tay to vỗ nhẹ mặt của cô, thân thể mệt mỏi, Phương Nhĩ Kiệt không có việc gì làm nên đi ra khám và chữa bệnh, chuẩn bị trở về.

Đóng cửa lại, hân nhìn cánh tay bị đẩy ra, giơ tay lên đem cánh môi nhẹ nhàng dán lên, sau đó nghĩ đến trước khi rời đi tiểu nha đầu kia vẫn còn chưa hoàn hồn về mặt có chút mất mát.

Thật đáng yêu! Đáng yêu làm cho hân không nhìn được muốn trêu chọc tiếp.

15. Chương 15

Không thể phủ nhận, ánh mắt cô vừa khấn trương vừa mong đợi, trong lòng hân tự dâng lên lòng hư vinh.

Bất quá cừu con nhỏ khả ái trêu chọc lâu cũng quay lại cắn người , lần sau cho cô kẹo ăn là được.

Nghĩ như vậy, Phương Nhĩ Kiệt vui vẻ huýt sáo, xoay người đi vào trong nhà.

Vào nhà trước, sau đó hân nghe truyền đến tiếng thét chói tai, tâm trạng càng tốt hơn.

Ha hả, lần này hân nhặt về một vật nhỏ rất thú vị nha!

Không được! Cô còn có vị hôn phu, hơn nữa không lâu nữa phải trở đám cưới, làm sao có thể đối với một ông chú đồ mặt tim đập?

Mặc dù chú ấy thoát nhìn rất ngon miệng.

Trong đầu Ông Ngữ Mạt không khỏi hiện hình ảnh đẹp mắt hôm qua—— Phương Nhĩ Kiệt tắm rửa xong, chân trần trụi, trên người chỉ mặc quần jean, quần lót không có móc lại, từ từ lôi khóa kéo, thân thể cường tráng còn dính nước, tóc đen ẩm ướt

Ôm trọn cái trán, ngũ quan lộ vẻ cuồng dã.

Cô ngồi im phòng khách, sững sờ nhìn hân đi ra phòng tắm, trước đó đi tới tủ lạnh, lấy nước khoáng ra, đôi môi khô gọi ngứa đầu uống miệng bình.

Cô nhìn yết hầu khỏe mạnh chuyển động, từng ngụm từng ngụm nuốt nước lạnh như băng vào, nhưng cô cảm thấy cả người nóng lên, không nhìn được dùng sức nuốt nước miếng một cái.

Cô cố sức theo dõi miệng hân, thấy nước khoáng từ mép tràn ra, cô không nhìn được vươn ra phần lưỡi.

“Nha đầu.” Ánh mắt của cô rõ ràng như vậy, Phương Nhĩ Kiệt quay đầu nhìn cô, lông mày đẹp nhíu lên, tròng mắt đen có ý cười.

“A?” Cô còn chưa có hoàn hồn, chẳng qua là trực giác lên tiếng.

“Muốn uống nước sao?” Hấn trêu chọc cô, sớm quen ánh mắt si mê của Ưông Ngữ Mạt, em gái ngây thơ làm sao có thể kháng cự mị lực của hấn đây?

“Uống nước.” Ánh mắt ngu ngơ chống lại tròng mắt đen chế nhạo kia, Ưông Ngữ Mạt lập tức hoàn hồn, gương mặt trong nháy mắt hồng thắm. Trời. Cúi đầu, Cô vô số lần khóc thét ở trong lòng.

Cô tại sao lại nhìn đến ngây ngốc a? Về mặt vừa rồi của cô nhất định rất háo sắc, A. Ưông Ngữ Mạt, đừng quên cô còn có vị hôn phu nha!

“Không phải muốn uống nước, vậy em tại sao lại nhìn anh nha?” Đối với dáng vẻ xấu hổ muốn chết sớm tập mãi thành thói quen, Phương Nhĩ Kiệt vui vẻ sờ môi, tiếp tục giả vờ ngu.

“Đây, em.” Ưông Ngữ Mạt nói quanh co, mắc cỡ căn bản nói không ra lời, cô làm sao có thể nói cô vừa mới quan sát toan tính với hấn?

Thấy nước từ khóe môi khẽ rơi chảy ra, cô thiếu chút nữa muốn đưa thân lưỡi liếm đi.

Trời! Ưông Ngữ Mạt cô quả thật là sắc nữ! Làm sao cô có ý nghĩ dơ bẩn tà ác như vậy a?

Nếu Phương Nhĩ Kiệt biết cô đang suy nghĩ gì, hấn nhất định sẽ hối hận chưa chấp cơ. Cô tại sao lại toan tính ý đồ xấu với chú đã có ý tốt chưa chấp cô nha? Hơn nữa cô không nên làm như vật ... Thanh Lê Kha thất vọng thì sao?

Ồ. Ưông Ngữ Mạt, cô biến thành người xấu!

“Nha đầu, tại sao không nói lời nào?” Ừ. Hấn thích trêu chọc... thì sao? Phương Nhĩ Kiệt rất có lương tâm tự mình kiểm nghiệm.

“Em, em đi tắm!” Ưông Ngữ Mạt căn bản không mặt mũi ngẩng đầu, cô cúi mặt xuống, cảm thấy thẹn chạy vào phòng tắm, sau đó cả đêm cũng không dám nhìn thẳng mắt người ấy.

16. Chương 16

Chuyện cứ như vậy kết thúc sao? Không có! Đêm đó cô đã nằm mộng.

Trong mộng, tay cô sờ trớn một lồng ngực bẽn lẽn, lồng bàn tay cảm giác được da thịt mềm nhẵn rồi lại cường chắc của phái nam, cô dường như là yêu thích không muốn buông tay.

Cô trần truồng, tay của người đàn ông đó nâng mông của nàng lên, môi nóng rực chôn ở cổ của cô, thở ra hơi thở kích thích da thịt, lời lẽ nóng ướt ở trên người cô đốt nhiều ngọn lửa.

Cô thở khê, không tránh không lui, thân thể ngược lại dán lên người đàn ông đó, tay cô vòng ở cổ người đàn ông đó, cúi đầu gặm nhẹ xương quai xanh của người đó.

Cô mê luyến thân thể của hấn, da thịt cường tráng có lực, bắt quá hơi to con, mỗi một tác vân da cũng hoàn mỹ như dưới bậc thầy điêu khắc, làm cho cô mê muội không thôi

Còn có mùi vị trên người hấn, đó là hơi thở tinh khiết cuồng dã của phái nam, tuyệt không dịu dàng, làm cho tim cô đập thành thịch.

Môi của cô đi lên, nhẹ mút lấy yết hầu người đàn ông đó, cảm giác được hấn thở dốc, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn. Cô biết mình có thể không chế xinh đẹp dã thú, cô thích như vậy cảm giác.

Cô giương môi mút lấy cằm dưới khẽ rơi, đầu lưỡi liếm qua, chậm chạp trơn tới cánh môi hấp dẫn cô, cô mới đưa lưỡi, đôi môi nóng ướt ấy lập tức chiếm lấy môi cô.

Cô thở khê, thân thể quá hưng phấn run rẩy, ngọn lửa quán cô, liếm mút mỗi phân ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn, cô bị hôn đến hô hấp dồn dập, thiếu chút nữa thở không nổi.

Cánh tay cường tráng ôm chặt cô, cô than nhẹ, mắt ngập nước giương lên, mê luyến nhìn người đàn ông làm cho cô ý loạn tình mê.

Cảm nhận được ánh mắt mê muội của cô, người đàn ông đó khẽ cắn môi dưới của cô, nhìn cô cười gọt cảm một tiếng, sau đó.

Làm tỉnh cô lại!

Loại cảm xúc kinh ngạc này, đến bây giờ cô vẫn còn dư âm. Cô Ưng Ngừ Mạt, sống đến hai mươi ba tuổi lần đầu tiên trong đời mơ mộng xuân, hơn nữa đối tượng không phải là vị hôn phu của cô, mà là, mà là. . . .

“Là ai?”

“Phải” Trực giác của cô trở về, con người xinh đẹp nâng lên, nhưng thấy một gương mặt xinh đẹp áp vào trước mắt, bị làm cho sợ cô sợ đến lui về phía sau, cái ghế phía dưới bởi vì động tác của cô mà không ổn định, nhưng ngay sau đó thì.”Wow ——”

“Cẩn thận.” Đối phương có ý tốt kéo cô, làm cho thân thể cô ngồi vững.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Ưng Ngừ Mạt thở ra hơi, vỗ vỗ bộ ngực, lúc này mới nhìn về phía trước mắt phệ mỹ nữ.”Trần Trường, cảm ơn cô”

“Không cần khách sáo.” Trần Trường mặc quần áo bà bầu vàng nhạt, mặc dù bụng đang to, nhưng cả người duyên dáng không gì sánh được, tỏa ra nét thành thực của phụ nữ.

Nói thật, ở trấn nhỏ mấy ngày nay, Ưng Ngừ Mạt cảm thấy trấn nhỏ này là chuyên ra tuần nam mỹ nữ sao? Phương Nhi Kiệt rất đẹp trai ngay cả Trần Trường cũng xinh đẹp làm cho cô nhìn há hốc mồm, những dân trấn khác lại càng đặc biệt làm cho cô khắc sâu ấn tượng.

A, còn có trình độ nhón nháo cũng làm cho cô mở rộng tầm mắt, ở trấn nhỏ này căn bản không có bí mật, một chuyện nhỏ nhỏ cũng có thể truyền thành rất thần kỳ.

Mà bây giờ chuyện mới nhất trong trấn chính là chuyện cô và Phương Nhi Kiệt, bọn họ cũng hoài nghi Phương Nhi Kiệt có tâm tình cô, hại cô liều chết giải thích, nói Phương Nhi Kiệt là người có ý tốt chứa chấp cô, cho cô làm tạp công, là một người tốt khó gặp.

17. Chương 17

Nhưng lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không thể tin đưa mắt nhìn cô, còn lời nói thành khẩn của cô ý là ngàn vạn lần không nên gán cho cậu ta biệt danh xấu xa.

Nhưng mà cô một chút cũng không cảm thấy Phương Nhi Kiệt hư nha! Người xấu rõ ràng là cô, cô lại dám loạn tưởng đối với người giúp mình, ô. Cô rất xấu hổ.

“A, cho nên cô nằm mộng xuân rất giống Ajay phải không!” Thấy tiểu nữ sinh trầm ngâm nên lên tiếng hỏi, trong lòng nghĩ gì cô ấy đều nói ra, thân là người duy nhất nghe, Trần Trường cố gắng đem những từ lảm bảm nghe không sót câu nào.

“Đúng, không sai, chính là. A!” Ưng Ngừ Mạt che miệng lại, một đôi mắt to tròn, kinh hoàng nhìn Trần Trường, cô cô cô.

“Đúng, là cô nói ra.” Trần Trường cười ngọt ngào, còn trấn an vỗ bả vai của Ưng Ngừ Mạt.”Ngoan, không cần lo lắng, nơi này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên người nghe thấy chỉ có tôi.”

Nghe được lời của Trần Trường, Ưng Ngừ Mạt chỉ cảm thấy muốn chết. Trời ơi! Cô tại có thói xấu làm bầm?

“Trần Trường, tôi.” Ưng Ngừ Mạt muốn giải thích, nhưng Trần Trường cười cắt đứt lời của cô.

“Tiểu Mạt nha, cô có vị hôn phu sao?” Cô nhớ được mới vừa rồi có nghe được ba chữ “Vị hôn phu”, hắc hắc, cũng không biết người khác có phải cũng biết hay không?

“Ừm!” Ưng Ngừ Mạt gật đầu

“Cô bởi vì không muốn lập gia đình mới rời nhà trốn đi?” Bình thường phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy.

“Không phải là trước hôn lễ tôi sẽ trở về.” Ông Ngữ Mạt thành thực trả lời.

Nhưng sự thành thật của cô lại làm cho Trần Trường sửng sốt , “Vậy cô tại sao rời nhà trốn đi?” Vừa không bài xích lập gia đình, tại sao lại trốn đi?

“Tôi.” Ông Ngữ Mạt cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.”Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng rất nôn nóng, cứ như vậy lập gia đình, cảm giác rất không tốt, rất sợ hãi, cho nên.” Cô cũng nói không ra nổi long.

Cô chỉ muốn lấy hơi, cho nên chỉ bằng một chút kích động liền rời khỏi nhà.

Trần Trường nhìn đầu của Ông Ngữ Mạt cúi xuống, đôi mắt đẹp khôn khéo nhẹ nhàng lóe lên, nghe Ông Ngữ Mạt nói quanh co cảm giác được cô ấy không thể xác định.

Cô nhìn Ông Ngữ Mạt, cho cô một nụ cười trấn an.”Ăn sang đi , à cô thích vị hôn phu không?”

Ông Ngữ Mạt không chút do dự, lập tức gật đầu.”Thích nha!” Cô trả lời rất tự nhiên, giọng nói không có chút nào buồn bã, tròn mắt tinh khiết , không có trong bất kỳ cô bé nào.

“A.” Trần Trường dừng một chút, mới chậm rãi phun ra một câu nói trọng yếu.”Cô cảm thấy Ajay như thế nào? Cô thích hắn sao?”

“A?” Không ngờ đến Trần Trường sẽ hỏi câu này, Ông Ngữ Mạt giật mình sửng sốt , khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tay nhỏ bé bối rối khua lên .”Trần Trường, tôi, tôi và anh Phương không phải là quan hệ này, tôi, tôi không thích hắn nha, không! Cũng không phải là không thích, tôi, tôi.....”

“Phải”

Ông Ngữ Mạt bắt đầu lời nói không có mạch lạc, “Mặc dù tôi nằm mộng xuân mơ tới hắn, nhưng, nhưng mà đây chỉ là ngoài ý muốn. Tôi, tôi.”

“Ngừng!” Trần Trường che miệng của Ông Ngữ Mạt, biết cái gì đều không cần hỏi, biểu hiện của em gái rõ ràng như vậy, chẳng qua là mối tình đầu, nhưng vẫn còn không biết mùi vị tình yêu.

Hừm! Phương Nhĩ Kiệt đúng là hèn hạ, biết rõ mình có nhiều tội ác, biết rõ em gái thuần tình chịu không được trêu chọc, người ta thật bị hắn trêu trọc thành dạng này! Vừa vặn, cô ấy còn có vị hôn phu, cô chờ xem hắn sẽ dọn dẹp như thế nào nha!

Nhưng lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không thể tin đưa mắt nhìn cô, còn lời nói thành khẩn của cô ý là ngàn vạn lần không nên gán cho cậu ta biệt danh xấu xa.

Nhưng mà cô một chút cũng không cảm thấy Phương Nhĩ Kiệt hư nha! Người xấu rõ ràng là cô, cô lại dám loạn tưởng đối với người giúp mình , ô. Cô rất xấu hổ.

“A, cho nên cô nằm mộng xuân rất giống Ajay phải không!” Thấy tiểu nữ sinh trầm ngâm nên lên tiếng hỏi ,trong lòng nghĩ gì cô ấy đều nói ra, thân là người duy nhất nghe, Trần Trường cố gắng đem những từ lẩm bẩm nghe không sót câu nào.

“Đúng, không sai, chính là. A!” Ông Ngữ Mạt che miệng lại, một đôi mắt to tròn tròn, kinh hoàng nhìn Trần Trường, cô cô cô.

“Đúng, là cô nói ra.” Trần Trường cười ngọt ngào, còn trấn an vỗ bả vai của Ông Ngữ Mạt.”Ngoan, không cần lo lắng, nơi này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên người nghe thấy chỉ có tôi.”

Nghe được lời của Trần Trường, Ông Ngữ Mạt chỉ cảm thấy muốn chết. Trời ơi! Cô tại có thói xấu lắm lắm?

“Trần Trường, tôi.” Ông Ngữ Mạt muốn giải thích, nhưng Trần Trường cười cắt đứt lời của cô.

“Tiểu Mạt nha, cô có vị hôn phu sao?” Cô nhớ được mới vừa rồi có nghe được ba chữ “Vị hôn phu”, hắc hắc, cũng không biết người khác có phải cũng biết hay không?

“Ủm!” Ông Ngữ Mạt gật đầu

“Cô bởi vì không muốn lập gia đình mới rời nhà trốn đi?” Bình thường phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy.

“Không phải là trước hôn lễ tôi sẽ trở về.” Ông Ngữ Mạt thành thực trả lời.

Nhưng sự thành thật của cô lại làm cho Trần Trường sững sốt , “Vậy cô tại sao rời nhà trốn đi?” Vừa không bài xích lập gia đình, tại sao lại trốn đi?

“Tôi.” Ông Ngữ Mạt cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.”Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng rất nôn nóng, cứ như vậy lập gia đình, cảm giác rất không tốt, rất sợ hãi, cho nên.” Cô cũng nói không ra nổi long.

Cô chỉ muốn lấy hơi, cho nên chỉ bằng một chút kích động liền rời khỏi nhà.

Trần Trường nhìn đầu của Ông Ngữ Mạt cuối xuống, đôi mắt đẹp khôn khéo nhẹ nhàng lóe lên, nghe Ông Ngữ Mạt nói quanh co cảm giác được cô ấy không thể xác định.

Cô nhìn Ông Ngữ Mạt, cho cô một nụ cười trấn an.”Ăn sang đi , à cô thích vị hôn phu không?”

Ông Ngữ Mạt không chút do dự, lập tức gật đầu.”Thích nha!” Cô trả lời rất tự nhiên, giọng nói không có chút nào buồn bã, trông mắt tinh khiết , không có trong bất kỳ cô bé nào.

“A.” Trần Trường dừng một chút, mới chậm rãi phun ra một câu nói trọng yếu.”Cô cảm thấy Ajay như thế nào? Cô thích hắn sao?”

“A?” Không ngờ đến Trần Trường sẽ hỏi câu này, Ông Ngữ Mạt giật mình sững sốt , khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tay nhỏ bé bối rối khua lên .”Trần Trường, tôi, tôi và anh Phương không phải là quan hệ này, tôi, tôi không thích hắn nha, không! Cũng không phải là không thích, tôi, tôi.....”

“Phải”

Ông Ngữ Mạt bắt đầu lời nói không có mạch lạc, “Mặc dù tôi nằm mộng xuân mơ tới hắn, nhưng, nhưng mà đây chỉ là ngoài ý muốn. Tôi, tôi.”

“Ngừng!” Trần Trường che miệng của Ông Ngữ Mạt, biết cái gì đều không cần hỏi, biểu hiện của em gái rõ ràng như vậy, chẳng qua là mối tình đầu, nhưng vẫn còn không biết mùi vị tình yêu.

Hừm! Phương Nhĩ Kiệt đúng là hèn hạ, biết rõ mình có nhiều tội ác, biết rõ em gái thuần tình chịu không được trêu chọc, người ta thật bị hắn trêu chọc thành dạng này! Vừa vặn, cô ấy còn có vị hôn phu, cô chờ xem hắn sẽ dọn dẹp như thế nào nha!

Nhưng lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không thể tin đưa mắt nhìn cô, còn lời nói thành khẩn của cô ý là ngàn vạn lần không nên gán cho cậu ta biệt danh xấu xa.

Nhưng mà cô một chút cũng không cảm thấy Phương Nhĩ Kiệt hư nha! Người xấu rõ ràng là cô, cô lại dám loạn tưởng đối với người giúp mình , ô. Cô rất xấu hổ.

“A, cho nên cô nằm mộng xuân rất giống Ajay phải không!” Thấy tiểu nữ sinh trầm ngâm nên lên tiếng hỏi , trong lòng nghĩ gì cô ấy đều nói ra, thân là người duy nhất nghe, Trần Trường cố gắng đem những từ lẩm bẩm nghe không sót câu nào.

“Đúng, không sai, chính là. A!” Ông Ngữ Mạt che miệng lại, một đôi mắt to tròn tròn, kinh hoàng nhìn Trần Trường, cô cô.

“Đúng, là cô nói ra.” Trần Trường cười ngọt ngào, còn trấn an vỗ bả vai của Ông Ngữ Mạt.”Ngoan, không cần lo lắng, nơi này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên người nghe thấy chỉ có tôi.”

Nghe được lời của Trần Trường, Ông Ngữ Mạt chỉ cảm thấy muốn chết. Trời ơi! Cô tại có thói xấu lắm lắm?

“Trần Trường, tôi.” Ông Ngữ Mạt muốn giải thích, nhưng Trần Trường cười cắt đứt lời của cô.

“Tiểu Mạt nha, cô có vị hôn phu sao?” Cô nhớ được mới vừa rồi có nghe được ba chữ “Vị hôn phu”, hắc hắc, cũng không biết người khác có phải cũng biết hay không?

“Ừm!” Ông Ngữ Mạt gật đầu

“Cô bởi vì không muốn lập gia đình mới rời nhà trốn đi?” Bình thường phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy.

“Không phải là trước hôn lễ tôi sẽ trở về.” Ông Ngữ Mạt thành thực trả lời.

Nhưng sự thành thật của cô lại làm cho Trần Trường sửng sốt, “Vậy cô tại sao rời nhà trốn đi?” Vừa không bài xích lập gia đình, tại sao lại trốn đi?

“Tôi.” Ông Ngữ Mạt cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.”Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng rất nôn nóng, cứ như vậy lập gia đình, cảm giác rất không tốt, rất sợ hãi, cho nên.” Cô cũng nói không ra nổi long.

Cô chỉ muốn lấy hơi, cho nên chỉ bằng một chút kích động liền rời khỏi nhà.

Trần Trường nhìn đầu của Ông Ngữ Mạt cuối xuống, đôi mắt đẹp khôn khéo nhẹ nhàng lóe lên, nghe Ông Ngữ Mạt nói quanh co cảm giác được cô ấy không thể xác định.

Cô nhìn Ông Ngữ Mạt, cho cô một nụ cười trấn an.”Ăn sang đi, à cô thích vị hôn phu không?”

Ông Ngữ Mạt không chút do dự, lập tức gật đầu.”Thích nha!” Cô trả lời rất tự nhiên, giọng nói không có chút nào buồn bã, tròn mắt tinh khiết, không có trong bất kỳ cô bé nào.

“A.” Trần Trường dừng một chút, mới chậm rãi phun ra một câu nói trọng yếu.”Cô cảm thấy Ajay như thế nào? Cô thích hắn sao?”

“A?” Không ngờ đến Trần Trường sẽ hỏi câu này, Ông Ngữ Mạt giật mình sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tay nhỏ bé bối rối khua lên.”Trần Trường, tôi, tôi và anh Phương không phải là quan hệ này, tôi, tôi không thích hắn nha, không! Cũng không phải là không thích, tôi, tôi.....”

“Phải.”

Ông Ngữ Mạt bắt đầu lời nói không có mạch lạc, “Mặc dù tôi nằm mộng xuân mơ tới hắn, nhưng, nhưng mà đây chỉ là ngoài ý muốn. Tôi, tôi.”

“Ngừng!” Trần Trường che miệng của Ông Ngữ Mạt, biết cái gì đều không cần hỏi, biểu hiện của em gái rõ ràng như vậy, chẳng qua là mối tình đầu, nhưng vẫn còn không biết mùi vị tình yêu.

Hừm! Phương Nhĩ Kiệt đúng là hèn hạ, biết rõ mình có nhiều tội ác, biết rõ em gái thuần tình chịu không được trêu chọc, người ta thật bị hắn trêu trọc thành dạng này! Vừa vặn, cô ấy còn có vị hôn phu, cô chờ xem hắn sẽ dọn dẹp như thế nào nha!

Nhưng lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không thể tin đưa mắt nhìn cô, còn lời nói thành khẩn của cô ý là ngàn vạn lần không nên gán cho cậu ta biệt danh xấu xa.

Nhưng mà cô một chút cũng không cảm thấy Phương Nhĩ Kiệt hư nha! Người xấu rõ ràng là cô, cô lại dám loạn tưởng đối với người giúp mình, ô. Cô rất xấu hổ.

“A, cho nên cô nằm mộng xuân rất giống Ajay phải không!” Thấy tiểu nữ sinh trầm ngâm nên lên tiếng hỏi, trong lòng nghĩ gì cô ấy đều nói ra, thân là người duy nhất nghe, Trần Trường cố gắng đem những từ lẩm bẩm nghe không sót câu nào.

“Đúng, không sai, chính là. A!” Ông Ngữ Mạt che miệng lại, một đôi mắt to tròn tròn, kinh hoàng nhìn Trần Trường, cô cô cô.

“Đúng, là cô nói ra.” Trần Trường cười ngọt ngào, còn trấn an vỗ bả vai của Ông Ngữ Mạt.”Ngoan, không cần lo lắng, nơi này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên người nghe thấy chỉ có tôi.”

Nghe được lời của Trần Trường, Ông Ngữ Mạt chỉ cảm thấy muốn chết. Trời ơi! Cô tại có thói xấu làm bầm?

“Trần Trường,tôi.” Ông Ngũ Mạt muốn giải thích, nhưng Trần Trường cười cắt đứt lời của cô.

“Tiểu Mạt nha, cô có vị hôn phu sao?” Cô nhớ được mới vừa rồi có nghe được ba chữ “Vị hôn phu”, hắc hắc, cũng không biết người khác có phải cũng biết hay không?

“Ừm!” Ông Ngũ Mạt gật đầu

“Cô bởi vì không muốn lập gia đình mới rời nhà trốn đi?” Bình thường phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy.

“Không phải là trước hôn lễ tôi sẽ trở về.” Ông Ngũ Mạt thành thực trả lời.

Nhưng sự thành thật của cô lại làm cho Trần Trường sững sốt , “Vậy cô tại sao rời nhà trốn đi?” Vừa không bài xích lập gia đình, tại sao lại trốn đi?

“Tôi.” Ông Ngũ Mạt cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.”Tôi cũng không biết tại sao,chỉ cảm thấy trong lòng rất nôn nóng, cứ như vậy lập gia đình, cảm giác rất không tốt, rất sợ hãi, cho nên.”Cô cũng nói không ra nổi long.

Cô chỉ muốn lấy hơi, cho nên chỉ bằng một chút kích động liền rời khỏi nhà.

Trần Trường nhìn đầu của Ông Ngũ Mạt cuối xuống, đôi mắt đẹp khôn khéo nhẹ nhàng lóe lên, nghe Ông Ngũ Mạt nói quanh co cảm giác được cô ấy không thể xác định.

Cô nhìn Ông Ngũ Mạt, cho cô một nụ cười trấn an.”Ăn sang đi , à cô thích vị hôn phu không?”

Ông Ngũ Mạt không chút do dự, lập tức gật đầu.”Thích nha!” Cô trả lời rất tự nhiên, giọng nói không có chút nào buồn bã, tròn mắt tinh khiết , không có trong bất kỳ cô bé nào.

“A.” Trần Trường dừng một chút, mới chậm rãi phun ra một câu nói trọng yếu.”Cô cảm thấy Ajay như thế nào?Cô thích hắn sao?”

“A?” Không ngờ đến Trần Trường sẽ hỏi câu này, Ông Ngũ Mạt giật mình sững sốt , khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tay nhỏ bé bối rối khua lên.”Trần Trường, tôi, tôi và anh Phương không phải là quan hệ này, tôi, tôi không thích hắn nha, không! Cũng không phải là không thích, tôi, tôi.....”

“Phải”

Ông Ngũ Mạt bắt đầu lời nói không có mạch lạc, “Mặc dù tôi nằm mộng xuân mơ tới hắn, nhưng, nhưng mà đây chỉ là ngoài ý muốn. Tôi, tôi.”

“Ngừng!” Trần Trường che miệng của Ông Ngũ Mạt, biết cái gì đều không cần hỏi, biểu hiện của em gái rõ ràng như vậy, chẳng qua là mối tình đầu, nhưng vẫn còn không biết mùi vị tình yêu.

Hừm! Phương Nhi Kiệt đúng là hèn hạ, biết rõ mình có nhiều tội ác, biết rõ em gái thuần tình chịu không được trêu chọc, người ta thật bị hắn trêu chọc thành dạng này! Vừa vặn, cô ấy còn có vị hôn phu, cô chờ xem hắn sẽ dọn dẹp như thế nào nha!

Nhưng lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không thể tin đưa mắt nhìn cô, còn lời nói thành khẩn của cô ý là ngàn vạn lần không nên gán cho cậu ta biệt danh xấu xa.

Nhưng mà cô một chút cũng không cảm thấy Phương Nhi Kiệt hư nha! Người xấu rõ ràng là cô, cô lại dám loạn tưởng đối với người giúp mình , ô. Cô rất xấu hổ.

“A, cho nên cô nằm mộng xuân rất giống Ajay phải không!” Thấy tiểu nữ sinh trầm ngâm nên lên tiếng hỏi ,trong lòng nghĩ gì cô ấy đều nói ra, thân là người duy nhất nghe, Trần Trường cố gắng đem những từ lảm bảm nghe không sót câu nào.

“Đúng, không sai, chính là. A!” Ông Ngũ Mạt che miệng lại, một đôi mắt to tròn tròn, kinh hoàng nhìn Trần Trường,cô cô cô.

“Đúng, là cô nói ra.” Trần Trường cười ngọt ngào, còn trấn an vỗ bả vai của Ông Ngũ Mạt.”Ngoan, không cần lo lắng, nơi này chỉ có hai người tôi và cô, cho nên người nghe thấy chỉ có tôi.”

Nghe được lời của Trần Trường, Ưông Ngữ Mạt chỉ cảm thấy muốn chết. Trời ơi! Cô tại có thói xấu làm bầm?

“Trần Trường, tôi.” Ưông Ngữ Mạt muốn giải thích, nhưng Trần Trường cười cắt đứt lời của cô.

“Tiểu Mạt nha, cô có vị hôn phu sao?” Cô nhớ được mới vừa rồi có nghe được ba chữ “Vị hôn phu”, hắc hắc, cũng không biết người khác có phải cũng biết hay không?

“Ừm!” Ưông Ngữ Mạt gật đầu

“Cô bởi vì không muốn lập gia đình mới rời nhà trốn đi?” Bình thường phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy.

“Không phải là trước hôn lễ tôi sẽ trở về.” Ưông Ngữ Mạt thành thực trả lời.

Nhưng sự thành thật của cô lại làm cho Trần Trường sững sốt, “Vậy cô tại sao rời nhà trốn đi?” Vừa không bài xích lập gia đình, tại sao lại trốn đi?

“Tôi.” Ưông Ngữ Mạt cúi đầu, lắc lắc đầu ngón tay, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.”Tôi cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng rất nôn nóng, cứ như vậy lập gia đình, cảm giác rất không tốt, rất sợ hãi, cho nên.” Cô cũng nói không ra nổi long.

Cô chỉ muốn lấy hơi, cho nên chỉ bằng một chút kích động liền rời khỏi nhà.

Trần Trường nhìn đầu của Ưông Ngữ Mạt cuối xuống, đôi mắt đẹp khôn khéo nhẹ nhàng lóe lên, nghe Ưông Ngữ Mạt nói quanh co cảm giác được cô ấy không thể xác định.

Cô nhìn Ưông Ngữ Mạt, cho cô một nụ cười trấn an.”Ăn sang đi, à cô thích vị hôn phu không?”

Ưông Ngữ Mạt không chút do dự, lập tức gật đầu.”Thích nha!” Cô trả lời rất tự nhiên, giọng nói không có chút nào buồn bã, tròn mắt tinh khiết, không có trong bất kỳ cô bé nào.

“A.” Trần Trường dừng một chút, mới chậm rãi phun ra một câu nói trọng yếu.”Cô cảm thấy Ajay như thế nào? Cô thích hắn sao?”

“A?” Không ngờ đến Trần Trường sẽ hỏi câu này, Ưông Ngữ Mạt giật mình sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, tay nhỏ bé bối rối khua lên.”Trần Trường, tôi, tôi và anh Phương không phải là quan hệ này, tôi, tôi không thích hắn nha, không! Cũng không phải là không thích, tôi, tôi.....”

“Phải.”

Ưông Ngữ Mạt bắt đầu lời nói không có mạch lạc, “Mặc dù tôi nằm mộng xuân mơ tới hắn, nhưng, nhưng mà đây chỉ là ngoài ý muốn. Tôi, tôi.”

“Ngừng!” Trần Trường che miệng của Ưông Ngữ Mạt, biết cái gì đều không cần hỏi, biểu hiện của em gái rõ ràng như vậy, chẳng qua là mối tình đầu, nhưng vẫn còn không biết mùi vị tình yêu.

Hừm! Phương Nhĩ Kiệt đúng là hèn hạ, biết rõ mình có nhiều tội ác, biết rõ em gái thuần tình chịu không được trêu chọc, người ta thật bị hắn trêu trọc thành dạng này! Vừa vặn, cô ấy còn có vị hôn phu, cô chờ xem hắn sẽ dọn dẹp như thế nào nha!

18. Chương 18

Không được, cô ít nhất phải cảnh cáo em gái một chút, cái người tốt trong miệng em gái căn bản là đại Dã Lang, cô không cẩn thận sẽ bị thương.

“Tiểu Mạt a, tôi đã nói với cô.” Trần Trường đang chuẩn bị khuyên, lại thấy tầm mắt của Ưông Ngữ Mạt nhìn về phía ngoài cửa sổ, một đôi lông mày nhỏ nhắn nhăn nhó thật chắc.

Cô khiêu mi, cũng nhìn theo về phía ngoài cửa sổ, sau đó.

A, shit! Cô đã quên tên Phương kia đã nhận làm tài xế xe, đến dưới chân núi chờ năm du khách đi lên, mà bình thường họ Phương kia làm tài xế, diễm ngộ là tránh không khỏi.

Cửa thủy tinh được mở, Phương Nhi Kiệt đẹp trai tựa vào cạnh cửa, bên cạnh thì dán ba mỹ nữ, “Hắc, mỹ nữ Trần Trường, nha đầu hôm nay phiền cô chăm sóc, ta hôm nay có chút bận.”

“Bận rộn cái gì?” Trần Trường liếc Phương Nhi Kiệt đứng ở phía sau ba phụ nữ, cánh môi tức giận nhẹ phớt, tên sắc lang này, khẩu vị thật đúng là lớn!

“Đến dưới chân núi chơi, các cô ấy hẹn ta đến nghỉ phép trung tâm CLB nói chuyện phiếm.” Phương Nhi Kiệt cười phong lưu, ngón tay quét nhẹ quá bên cằm phải mỹ nữ, rước lấy một tiếng hờn dỗi.

Đúng nha, sợ rằng còn có thể hàn huyên tới trên giường nha! Trần Trường ở trong lòng hừ nhẹ.

“Cứ như vậy, nha đầu phiền cô nha!” Báo bị xong, Phương Nhi Kiệt xoay người, ôm mỹ nữ chuẩn bị rời đi.

“Ta cũng vậy muốn đi.”

Đột nhiên toát ra thanh âm để cho bọn họ sửng sốt, Phương Nhi Kiệt dừng bước lại, áo phía sau lập tức bị kéo, hắn xoay người, kinh ngạc nhìn Ông Ngữ Mạt nắm áo hắn.

“Nha đầu?” Hắn cau mày, hoài nghi mình nghe nhầm.”Em đang ở đây đùa giỡn hay sao?”

Ông Ngữ Mạt ngẩng đầu nhìn hắn, ngữ khí kiên định, khuôn mặt nhỏ nhắn có thật tình, con người ngừng tự vệ ngay cả chính cô cũng không biết mình đang tức giận.

“Em cũng muốn.”

Ông Ngữ Mạt lần đầu tiên đến CLB, hoàn toàn không giống như cô thấy trên TV.

Cô cho là CLB rất âm ỉ, sẽ có người ở trong sàn nhảy nhiệt vũ, còn có đèn ngũ sắc lập lòe, nhưng mà lúc này CLB rất yên tĩnh, ánh đèn hoàng hôn, âm nhạc nhẹ, tùm năm tùm ba người ở góc, cũng có người ngồi ở quầy bar....

Có người đang ở sàn nhảy ôm ấp, nhưng tuyệt không ồn ào, cũng không giống trong tưởng tượng của cô.

“Ajay, chúng ta đi nhảy nha!” Giọng nói làm cho Ông Ngữ Mạt kéo tầm mắt nhìn chung quanh về, ánh mắt nhìn vào người đối diện.

Phương Nhi Kiệt ngồi ở chính giữa, bên cạnh dán lên ba mỹ nữ, cô nhớ được người đó tên là Annie.

“Nhảy sao.” Phương Nhi Kiệt lắc nhẹ chén rượu trên tay, rượu vàng óng ở trong ly đọng đưa, trông mắt đen rơi vào trên người Ông Ngữ Mạt, vừa vận để hai ánh mắt nhìn nhau, hắn sờ môi, thanh âm trầm thấp.”Các cô đi đi, tôi không thể để cô ấy ngồi một mình ở đây.”

Nghe được lời của hắn, Ông Ngữ Mạt nhưng tuyệt không cảm thấy cao hứng, ngữ khí của hắn nói rõ cô như là nhóc con, sợ cô chạy loạn.

“Cô ấy không phải là trẻ con!” Annie tức giận, mắt húng trừng mắt nhìn Ông Ngữ Mạt một cái.

19. Chương 19

Đúng, anh đã bảo cô ấy biết điều một chút ngồi ở đây chờ không nên cử động, chờ chúng ta nhảy xong trở lại!” Ngồi ở bên phải Khiết Tây Tập ôm lấy cánh tay của Phương Nhi Kiệt, muốn kéo Phương Nhi Kiệt đến sàn nhảy. “Thật sao! Em gái, em biết điều một chút ngồi ở đây chờ chúng tôi trở lại!” Người đó chạm nhẹ đầu của Ông Ngữ Mạt gần.

Ông Ngữ Mạt không nói chuyện, cánh môi khẽ mím môi. Cô không thích người khác sờ đầu của cô, nhưng từ nhỏ được dạy kèm tại nhà làm cho cô không cách nào vô lễ đẩy cánh tay đó ra.

Cô chỉ có thể trầm mặc, đặt bàn tay nhỏ bé ở trên đùi nắm chặt, một đôi tròng mắt vẫn yên lặng nhìn Phương Nhi Kiệt.

Cô chờ hắn làm sao làm, thật muốn bỏ lại cô, cùng các cô gái ấy đi nhảy sao?

Nhìn ánh mắt cố chấp của Ông Ngữ Mạt chờ hắn lựa chọn, Phương Nhi Kiệt mép cười càng sâu, “Ngoan, các cô đi nhảy, tôi ở đây thưởng thức là được rồi.”

Bị cự tuyệt, ba mỹ nữ đang muốn nói chuyện, âm nhạc sàn nhảy lại đột nhiên từ trữ tình chuyển sang nhạc rock.

“Âm nhạc đổi, mau đi đi! Tôi đang chờ xem các cô làm sao hấp dẫn tôi.” Phương Nhi Kiệt cười đến mê người, ngón tay chạm nhẹ vào mặt non của Annie.

“Chán.” Các nàng bị lời của hắn trên chộc cười, khải đặc dẫn đầu khi hắn trên mặt hôn một cái.”Vây người hảo hảo thưởng thức nga!”

Quay mặt đi, ba người đó lắc lư đi vào sàn nhảy.

Phương Nhi Kiệt từ đầu đến cuối miệng đều nở nụ cười, giơ chén rượu hướng sàn nhảy kính, “Như vậy hài lòng chưa?” Hắn cười mở miệng, ánh mắt lại không rời khỏi sàn nhảy.

“Em không có ngăn cản anh đi nhảy nha.” Ông Ngũ Mạt buồn bực nói,cô nhìn thấy ly nước chanh trước mắt mình, toàn bộ trong đám người cũng chỉ có một mình cô uống nước trái cây.Cô đưa tay, chuẩn bị cầm ly rượu.

“Không được.” Rõ ràng là nhìn sàn nhảy, nhưng Phương Nhi Kiệt giống như sớm đoán được cô sẽ cử động, đưa tay phủ ở trên ly rượu.”Nhóc con không thể uống rượu.”

“Em không phải là nhón con.” Cô hai mươi ba tuổi, đã sớm trưởng thành.

Phương Nhi Kiệt rút cục đem ánh mắt đưa đến trên người cô, gương mặt tuần tú có chút bực bội.”Nha đầu.”

Ông Ngũ Mạt lấy ra tay của hắn ra, giống như là muốn chứng minh, hoặc như là giận dữ, đem trong ly rượu một chút uống, nhưng đầu lưỡi vừa đụng đến mùi rượu, cô lập tức mặt nhăn mặt, trực giác địa muốn đem rượu trong miệng phun ra, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt Phương Nhi Kiệt,cô quật cường uống một hơi vào.

“Khụ khụ.” Nước mắt do bị sắc nên tuôn ra .

“Nha đầu!” Phương Nhi Kiệt vội vàng ngồi vào bên người cô, bàn tay to vỗ lưng ô, đưa tay rút ra miếng giấy lau mặt cho cô.”Bị sắc sao? Đã bảo em đừng uống.” Hắn nhẹ lau nước khóe môi đi.

“Để mình em lau.” Ông Ngũ Mạt đẩy hắn ra,tự mình rút miếng giấy lau nước trên mặt, nhưng trong miệng hoàn sở hữu mùi vị rượu, hơn nữa cô cảm thấy đầu có chút choáng váng,cô không nhịn được vỗ đầu.

“Như thế nào? Thấy không khỏe sao?” Phương Nhi Kiệt vỗ lưng của cô, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Đúng như dự đoán, khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn bị rượu sắc đến hiện hồng, một đôi mắt đẹp mọng nước trơn bóng, đầu mũi hồng hồng , đôi môi cũng hồng hồng , giống như mèo con nhỏ.

20. Chương 20

Nhưng mà. con người đơn giản, trông mắt lơ mờ, thiếu trong trẻo nhưng quyến rũ hơn, đôi môi hồng nhuận hé mở, giống như là đang gọi người hôn cô.

Ông Ngũ Mạt nheo lại con người, tầm mắt trở nên mơ hồ,người trước mắt cô sáng ngời,cô đưa tay lên trên mặt của Phương Nhi Kiệt.” lung lay a.”

“Nha đầu,em say rồi.” Ngón cái nhẹ nhàng trượt qua cánh môi non mềm của cô, ánh mắt của hắn u ám.

“Say? Không có nha!” Cô cau mày, cảm thấy đôi môi bị hắn sờ đến ngứa ngáy, hơn nữa trên người hắn còn có mùi nước hoa, cô ghét mùi vị kia. Cô không vui đưa tay đẩy hắn ra.”Tránh ra, không nên đụng tôi!”

Đáng ghét! Cô hôm nay rất ghét hắn!

Ông Ngũ Mạt đem cái mông nhỏ chuyển sang bên cạnh,muốn kéo dài khoảng cách với Phương Nhi Kiệt, khuôn mặt nhỏ nhắn còn không thêm nhìn hắn, nói rõ cho đối phương biết —— Cô tức giận.

Phương Nhi Kiệt nhú mảy, rõ ràng bị đùa bỡn, nhưng điệu bộ đáng yêu làm cho hắn buồn cười, không nghĩ tới con cừu nhỏ uống rượu say lại đáng yêu như thế.

Hắn cũng đi theo hoạt động thân thể, da mặt dày ngồi vào bên người cô.”Nha đầu, người nào chọc giận em giận?”

Câu hỏi của hắn nhận được một tiếng hừ lạnh, Phương Nhi Kiệt sờ lỗ mũi, đến gần hơn, đưa tay vỗ nhẹ vai của cô.”Nha đầu.”

Uông Ngữ Mạt đẩy tay của hắn ra,một lần nữa hoạt động cái miệng nhỏ, mắt húng chu môi trềng hắn.”Em ghét anh!”Cô rất chân thành nói xong, vừa hừ một tiếng,tiếp tục chải tóc, rõ ràng đang tức giận nhưng một chút sát thương cũng không có, trái ngược với mèo con nhỏ chỉ khóc lóc om sòm .

Phương Nhi Kiệt nhin cười, ngón tay kéo nhẹ tóc của cô.”Tại sao?Anh làm sai cái gì?”

“Đừng đụng.” Cô muốn kéo tóc của mình trở về, nhưng hắn chủ động buông tay, sau đó lại bắt được một ... nhúm tóc khác, thấy cô lại muốn đẩy ra ra, hắn vừa buông ra, lại đưa tay tiếp tục

A! Cô bị chọc đến thở ra hơi, bắt được tay của hắn, há mồm dùng sức cắn.

“A!” Không nghĩ tới cô còn biết cắn người, còn cắn mạnh được như vậy, Phương Nhi Kiệt kêu thành tiếng.

“Hừ, đáng đời!” Cô đắc ý, đối với hắn hừ lạnh, giống như đánh thắng một cuộc trận chiến, cười khanh khách.

Nhìn vết cắn trên mu bàn tay, nhìn lại nụ cười vui vẻ của cô, Phương Nhi Kiệt cũng không tức giận, bờ môi chứa đựng cười.”Hết giận rồi? Không tức giận rồi? Hay là đưa tay để em cắn nữa nhé?” Hắn hào phóng vươn ra một bàn tay khác.

Nhìn hắn vươn cánh tay khác ra, Uông Ngữ Mạt chậm rãi thu hồi nụ cười, yên lặng cúi đầu.

“Tại sao?” Một chút tức giận, một chút cười, hiện tại vừa vẽ mặt như đưa đám?

Cô cắn môi yên lặng nói nhỏ, ” Hôm nay anh thật đáng ghét.”

“Ghét nơi nào?”

“Tất cả.” Cô đưa mắt trềng hắn, vừa rũ xuống, “Anhbỏ lại em, cùng người khác chơi, còn cười đến thật đáng ghét.” Cô ghét hắn cười với ba người phụ nữ kia...

Nghe lời của cô,con người của Phương Nhi Kiệt chợt lóe lên, thanh âm vẫn thấp nhu.”Anh không phải đã đưa em đi sao?”

“Đó là em kiên trì muốn đi cùng.” Mà hắn không có cách khác mới đưa cô theo,nhưng mà hắn cũng không nhìn cô,chỉ nhìn người khác cười.

Thấy cô đang cúi đầu xuống, ánh mắt của Phương Nhi Kiệt thâm trầm, hắn là nam nhân thành thực, dĩ nhiên hiểu hành động của Uông Ngữ Mạt là có ý gì.

21. Chương 21

Thật ra thì mấy ngày cùng chung đụng, hắn thấy ánh mắt của cô rõ ràng như vậy, hắn làm sao không thể nhìn ra? Cô cắn bản ngây ngô không biết giấu diếm.

Cô sẽ đối với hắn động tâm, đây không phải là chuyện ngoài ý muốn, bởi vì hắn trêu chọc cho nên hắn biết mị lực của mình, biết làm sao để ột phụ nữ đối với mình động tâm, hướng chỉ cô chỉ là em gái nhỏ chưa yêu lần nào.

Trêu chọc cô bởi vì rất vui, ánh mắt của cô quá tinh khiết , phản ứng quá khả ái,làm cho hắn không khống chế được bản tính ác liệt của mình.

Nhưng phát hiện trêu chọc xảy ra vấn đề, hắn biết mình nên thu lại,khi cô còn chưa biết cô thích hắn , hắn nên thu tay lại.

Trêu thì rất vui nhưng hấn không muốn gây ra phiền toái , hấn nghĩ đến xế chiều trước khi rời đi Trần Trường ném ánh mắt cảnh cáo cho hấn.

Được rồi, hấn là thật quá mức đáng ghét, biết rõ vật nhỏ ngây thơ không chịu được trêu chọc nhưng hấn lại làm theo bản tính của mình.

Hấn cũng đã thức tỉnh cho nên hôm nay mới đưa theo những cô gái kia đến trước mặt của Uông Ngữ Mạt, còn trình ra thái độ lảng nhãng, hấn muốn cho cô biết, hấn không phải là người tốt như cô suy nghĩ.

Hấn từ trước đến giờ không phải là người tốt.

Nhưng hấn không nghĩ tới Uông Ngữ Mạt dám mở miệng đòi theo, hành động của cô làm cho hấn ngạc nhiên, nhưng cũng không có cự tuyệt. Cả buổi tối cô không ầm ĩ không náo, vẽn vẽn dùng một đôi mắt nhìn hấn.

Đó là ánh mắt đáng yêu.

Chỉ thiếu một ngòi nổ, cô có thể trở thành phụ nữ chân chính, mà hấn biết, chỉ cần hấn muốn là hấn có thể làm cho nụ hoa nhỏ nhỏ của cô nở rộ, chỉ dạy cô, làm cho cô càng trở nên xinh đẹp.

Nhưng mà hoa sau khi tàn thì sao nha?

Cô chưa chịu qua tổn thương, mà hấn sẽ làm cô bị thương, hấn từ trước đến giờ cũng không phải là người vô tình nha!

Trò chơi chỉ dạy nên đến đây chấm dứt, tuy là hấn chơi chưa đã, nhưng em gái không phải là nhân vật trong trò chơi.

“Nha đầu.” Hấn chạm nhẹ đỉnh đầu của cô.”Em say, đi thôi, về nhà.”

“Về nhà?” Uông Ngữ Mạt mờ mịt ngẩng đầu lên, rượu cồn trong óc bắt đầu phát huy, ánh mắt của cô hoảng hốt, nhắm lại mắt, cô dùng sức hất đầu.

Không nên! Cô không nên về nhà!

“Không! Không về nhà!” Còn chưa tiến tới cuộc sống kết hôn, cô chưa muốn về nhà!

“Ngoan.” Hấn nhẹ giọng dụ dỗ cô, đưa tay chuẩn bị ôm cô, hấn không cho là người uống rượu say có thể một mình đi.

“Không!” Nhưng cô đẩy tay của hấn ra, neho mắt nhìn, “Bạch Thanh Lê. Thật xin lỗi.” Cô lần đầu tiên mộng xuân đối tượng thể nhưng không phải là hấn.

“Bạch Thanh Lê ?” Là ai?

“Bạch Thanh Lê.” Cô đột nhiên đưng ngả hấn.

22. Chương 22

Không có nghĩ đến cô sẽ có cử động này, Phương Nhĩ Kiệt không kịp đề phòng, bị cô đẩy ngã ở trên ghế salon, mà cô thì gục ở trên người hấn.

“Nha đầu.”

“Bạch Thanh Lê” Uông Ngữ Mạt bưng lấy mặt của hấn.”Thật xin lỗi.” Lần thứ hai mộng xuân đối tượng vẫn không phải là hấn.

Về mặt của cô như đưa đám, một đôi mắt nhìn chăm chăm môi của Phương Nhĩ Kiệt, nghĩ tới lần trước mộng xuân bị đôi môi này hôn qua trong lòng có chút run rẩy. Cô không nhịn được liếm cánh môi.”Bạch Thanh Lê.”

Vẫn nghe được cô gọi Bạch Thanh Lê , cô đang nhận lộn hấn sao?

Phương Nhĩ Kiệt nhú mày, hấn lần đầu tiên bị ngộ nhận là người đàn ông khác, cảm giác như vậy không rất không vui.”Nha đầu anh không. A!”

Lời còn chưa dứt, một cánh môi mềm thô lỗ đụng vào môi của hắn, hắn đau đến cau mày, mà cô thì bắt đầu gặm cắn môi của hắn.

“Ừm. ừm!” Mới há miệng, đầu lưỡi liền trượt vào trong miệng hắn, chuẩn bị quấy loạn xạ trong miệng hắn, hắn nếm được mùi rượu trong miệng cô, còn có hương vị ngọt ngào thuộc về cô.

Con người lơ mơ, vốn muốn đưa tay đẩy cô ra nhưng ngược lại hắn lại giữ chặt cái ót của cô, đầu lưỡi nóng bỏng bắt đầu phản kích, khéo léo liếm láp đầu lưỡi.

“Ừm. Không.” Cô hừ nhẹ, môi bị hôn đến choáng váng sững mòng, dường như thở không nổi, cô chịu không được đẩy hắn ra, mở miệng thở dốc.

Hơi thở của Phương Nhĩ Kiệt cũng không ổn, con người u ám ngó chừng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, đôi môi nhỏ nhắn bị hôn qua càng xinh đẹp ướt át, con người ngập nước, đáng vẻ động tình kia làm cho cô vốn hồn nhiên lộ ra một tia gợi cảm.

Bụng dưới của hắn bởi cô mà dựng lên còn nóng rực. Phương Nhĩ Kiệt không khỏi nín chặt lại chân mày, không nghĩ tới cô có thể câu khởi dục vọng của hắn.

Uông Ngữ Mạt lại không nghĩ đến mình có thể dấy lên dục vọng đàn ông, cô liếm liếm cánh môi, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng về phía hắn.”Bạch Thanh Lê”

Lại là này tên! Tên Bạch Thanh Lê rốt cuộc là người nào?

“Bạch.”

“Câm miệng.” Hắn không muốn nghe ba chữ kia nữa.

“Bạch.”

“Anh nói.”

“Ừm!” Cô đột nhiên che miệng lại.

Động tác đột nhiên của cô làm cho Phương Nhĩ Kiệt có dự cảm không tốt.”Nha đầu, chờ một chút.”

Không còn kịp rồi!

“Nôn ——” Cô ói lên trên người hắn.

.....

Đây là báo ứng do hắn trêu chọc cô sao?

Phương Nhĩ Kiệt không nói gì nhìn ổ vật trên người, lại nhìn về phía ngồi dưới đất.

Cô phun lên cả người hắn ở CLB, trên người hai người tất cả đều là đồ ói ra, hắn nên cảm thấy may mắn cô không nôn ra cái gì, phần lớn là nước chua, bất quá mùi vị cũng đủ làm cho người ta cau mày.

Như thế rất tốt, hai người đều bẩn, hắn cũng không thể cứ như vậy ôm cô trở về trấn nhỏ, không còn cách khác chỉ có thể nghỉ ở phòng trung tâm.

Về phần kia ba mỹ nữ, ừ. Hôm nay là hắn không có duyên, các cô thấy cả người hắn như thế liền cách xa, ngay cả nhích tới gần cũng không dám.

Người nha, lớn lên dù đẹp trai thế nào, trên người tất cả đều là đồ nôn ra cũng không có biện pháp mê người .

Khóe môi lộ ra vẻ giễu cợt, không có đãi ngộ, Phương Nhĩ Kiệt cũng không thấy đáng tiếc, hắn từ trước đến giờ không thiếu đàn bà, hôm nay ba cô gái kia chỉ là muốn cho Uông Ngữ Mạt nhìn mà thôi.

Nhìn lại vật nhỏ đang ngủ say, hắn quyết định trước đó nên tắm trước ,mùi thối trên người làm cho hắn chịu không được.

23. Chương 23

Chạy nhanh vào phòng tắm, hắn đem quần áo bẩn vứt xuống cái giỏ giặt quần áo, tính chút nữa gọi nhân viên đem đi giặt, vọt tắm đi rửa, ở thắt lưng vền vền chỉ quần một cái khăn tắm đi ra.

Mà Ông Ngữ Mạt vẫn ngồi tại chỗ, trên người tất cả đều là mùi chua, nhưng cô chưa nghĩ được mùi thối xộc vào mũi, vẫn ngủ như bình thường.

Hắn thở dài, đi tới trước người của nàng ngồi xổm xuống, cũng không để ý trên người nàng mùi thối, đưa tay vỗ nhẹ mặt của nàng.”Nha đầu, tỉnh! Nha đầu.”

“A. Đừng mà.” Ông Ngữ Mạt cau mày, lẩm bẩm một tiếng, đẩy tay của hắn ra, cái trán đụng vào vách tường, lai tiếp tục ngủ say.

Phương Nhĩ Kiệt không khỏi bật cười, tiếp tục vỗ mặt của cô.”Nha đầu, em muốn ngủ cũng phải tắm sạch trước chứ!” Còn gọi là Liễu Phạm thanh âm, thấy cô giống như không để ý tới hắn, hắn nhũn mỳ.”Nếu em không tỉnh lại, anh đành tự mình ra tay giúp em đem đi giặt nha!”

Giống như là nghe được lời của hắn, tròng mắt đang nhắm hé mở ra, có chút mơ hồ liếc hắn một cái, cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Ừm.” Cô thật muốn hắn tự mình ra tay sao?

Ngó chừng khuôn mặt nhỏ nhắn, Phương Nhĩ Kiệt do dự một chút, hắn làm sao để cho em gái bản ngữ cả đêm, đợi cô tỉnh ngủ tự mình xử lý.

Nhưng khi nhìn thấy ngay cả đầu tóc của cô cũng dính ố vật, cả người vừa bẩn vừa thối, làm cho hắn thật sự không cách nào nhìn được. Mặc dù hoa tâm, nhưng hắn đối với phụ nữ từ trước đến giờ đều dịu dàng, rồi nói đến hắn làm vật nhỏ thành như vậy, hắn cũng nên có một nửa trách nhiệm.

“Là em không dậy, chứ không phải là anh muốn chiếm tiện nghi của em.” Hắn nhướn môi nở nụ cười lưu manh, đưa tay ôm lấy cô, đi vào phòng tắm.

Hắn để cô ngồi trên nắp bồn cầu, mà Ông Ngữ Mạt thì mềm nhũn co người ngủ, không biết mình sắp bị cởi sạch.

Thấy cô ngủ như bình thường, say đến bất tỉnh nhân sự, Phương Nhĩ Kiệt không khỏi lắc đầu, thật là, một chút ý thức nguy hiểm cũng không có, không phải hắn đối với phụ nữ say rượu không có hứng thú, hơn nữa hắn tương đối thích đàn bà đẹp thành thực vừa đầy đặn, giống như vật nhỏ thanh khiết vậy.

Tây không phải món ăn của hắn.

Tại sao hắn còn chọc cho tiểu cô nương xuân tâm nhộn nhạo?

A! Thói hư tật xấu đàn ông nha, thật là không thể sửa đổi.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng vẻ mặt của Phương Nhĩ Kiệt bình tĩnh, còn đưa tay cởi nút áo trên người Ông Ngữ Mạt ra. Sau đó, hắn không nhìn được huyết sắc.

Hắn còn tưởng rằng vật nhỏ rất gầy, thật không nghĩ đến rất tròn đầy, ôm trọn vật tròn ở dưới nội y màu trắng, độ cong cao vút vô cùng mê người, hắn nghĩ hắn là cỡ D, có thể là do uống rượu say, cho nên da thịt tuyết trắng lộ ra phi hồng.

Ở phòng tắm

Dưới ánh đèn càn lộ vẻ sáng bóng mê người.

Ừm. Phương Nhĩ Kiệt dời đi ánh mắt, giữ tầm mắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say, bàn tay to vỗ lên.”Nè! Vật nhỏ! Ông Ngữ Mạt!” Hắn cho cô thêm một lần cơ hội.

Nhưng Ông Ngữ Mạt trả lại cho hắn một cái ngăm khế, tay nhỏ bé lần nữa tức giận đẩy hắn ra.

Rất tốt, thật bất tỉnh ? Phương Nhi Kiệt hô khẩu khí, vẻ mặt đứng đắn đưa tay đẩy nút áo lót ra, thiếu áo lót trối buộc, hai gò bồng đào mềm mại nhẹ nhàng lay động, nụ hoa tiếp xúc đến không khí lạnh lẽo, nhạy cảm trở nên cứng rắn .

Tầm mắt của hắn không khỏi bị hấp dẫn, nhụy tiem non nót giống như hoa anh đào, màu sắc trắng mịn mê người.

Phương Nhi Kiệt lập tức mở mắt, hô hấp mơ hồ chìm xuống. Gặp quỷ, hắn không nghĩ tới vóc người của Uông Ngữ Mạt tốt như vậy, vừa vặn hắn rất thích —— da thịt vô cùng mịn màng, ôm trọn hai gò ngực, eo nhỏ nhắn, có thể dễ dàng chọc cho ngọn lửa trong lòng người đàn ông tà ác trỗi dậy.

24. Chương 24

Hắn vội vàng hít sâu. Không được, Uông Ngữ Mạt hắn không đụng được, tuổi cô ấy còn quá nhỏ, hơn nữa còn uống rượu say, hắn từ trước đến giờ không đụng phụ nữ say rượu.

Hắn vẫn nên nhanh tay giúp cô tắm rửa, ngàn vạn chớ suy nghĩ quá nhiều.

Tâm trạng chần chẫn nên ánh mắt của hắn chính trực, nhanh chóng cởi quần và quần lót trên người cô xuống, đối với u huyết non mềm kia làm như không thấy, sau đó ôm cô bước nhanh vào bồn tắm.

Hắn để cô xuống, muốn cho cô đứng thẳng, ai ngờ cả người cô mềm nhũn dán lên người hắn, “Shit!” Đầu nụ hoa của cô cọ xát qua lòng ngực của hắn, phía dưới lập tức nổi lên phản ứng.

“Uông Ngữ Mạt, đứng vững!” Giọng nói thô ráp, hắn bắt được cánh tay của cô, kéo ra khoảng cách, sau đó đè xuống chốt mở, vòi hoa phía trên sen lập tức chảy ra nước nóng.

Phương Nhi Kiệt một tay ôm chặt cô, tay phải đưa lên chải tóc cô, nhưng thân thể mềm mại mềm nhũn hươu trên người hắn dựa vào, da thịt ma sát qua lại, làm cho hắn cũng rút ra khẩu khí.

Đem ánh mắt định ở đỉnh đầu của cô, hắn cố gắng không nhìn chỗ khác, sau đó đem cô xoay người, làm cho cô dựa lưng về phía mình, đầu gối trên tay xoa lên mái tóc đen nhánh, nhanh chóng giúp cô gội đầu.

Nước nóng chảy xuống làm cho Uông Ngữ Mạt mờ mịt tỉnh lại, cô nửa mở con ngươi, ngây ngốc nhìn gạch màu trắng, đầu óc mơ màng màng , chỉ cảm thấy da đầu có ngón tay lướt qua, hỗn hợp bọt có nước chảy xuống.

Cô rũ xuống mắt, cả người dựa vào phía sau.

“A!” Phương Nhi Kiệt đưa tay đặt lên hông của cô, bàn tay chạm vào da thịt trắng mịn, hô hấp của hắn không khỏi trầm trọng .

Nước nóng làm cho da thịt cô trơn hơn, lưng tuyết trắng dán lòng ngực của hắn, hắn chỉ cần nhìn xuống là có thể thấy nhụy tiem đỏ hồng.

Tay ôm chặt eo nhỏ nhắn thiếu chút nữa muốn đi lên che lại nhũ hoa, hung hăng kéo nụ hoa dụ người phạm tội kia ra, khiến nó ở giữa ngón tay cao nhọn chuyển hồng.

Tròng mắt đen vội vàng dừng lại, yết hầu chuyển động, Phương Nhi Kiệt kiên cường đè nén đầu óc mơ màng, để cho nước trời bọt trên đầu xuống.

Tiếp tục là gian khổ nhất

Hắn nhìn chằm chằm tuyết bối, nghĩ đến tay của mình tắm rửa lướt qua mỗi một tắc da thịt, hắn dường như có thể tưởng tượng chính là xúc cảm tốt đẹp kia chính là.

Dục vọng dưới bụng lập tức nóng rực cứng rắn, khăn tắm ngay từ lúc mới đã rút tại bồn tắm, phái nam đã sớm bộc phát, đẩy vào khe hở giữa khe tuyết trắng, chỉ cần hắn thẳng lưng dùng sức là có thể từ sau tiến vào kiểu huyết non nót kia.

Phương Nhi Kiệt lập tức lui về sau, khom người chuẩn bị nhặt khăn tắm lên, ai ngờ Uông Ngữ Mạt lại đột nhiên chuyển về phía sau, động tác của cô làm cho hắn sững sờ, động tác dừng lại.

Uông Ngữ Mạt mở to mắt, cùng hấn chống lại tầm mắt.

“Em.” Hấn cho là cô đã tỉnh rượu, ai ngờ cô lại đột nhiên đi phía trước cũng.”Á!” Hấn trực tiếp đỡ được cô, thân thể mềm mại lần nữa cùng hấn kề nhau.

“Uông.” Mới nghĩ kéo cô ra, cô lại đột nhiên đưa tay ôm cổ của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, đột nhiên dán vào mặt của hấn.

Hấn nhìn sâu , thấy cô nheo mắt, bàn tay nhỏ bé vuốt mặt của hấn.

Hấn lớn lên thật là đẹp? ! Ngón tay mảnh khảnh của Uông Ngữ Mạt lướt qua môi mỏng khêu gợi, cô không nhìn được liếm môi, cử động của cô làm cho tròng mắt người đàn ông nóng lên.

25. Chương 26

Lời lẽ nóng bỏng ở trong cái miệng nhỏ nhắn đòi hỏi, nước nóng từ phía trên chảy xuống, lời lẽ quần giao , không chỉ nuốt nước vào, họ cũng trao đổi nước bọt lẫn nhau.

Bàn tay ngăm đen từ phía dưới bưng lấy một bên ngực mềm, không cách nào một tay nắm giữ trắng mịn để cho ngón tay dùng sức thu nạp nhũ thịt tuyết trắng, ở trong tay ý xoa bóp đè ép.

Mà ngón tay cũng nắm lấy nhụy tiêm, mài chuyển, lại dùng lực xé chuẩn bị, để cho Bội Lôi ở ngón giữa chuyển hồng biến ngạnh, hóa thành Mellie môi quả.

“Ừ.” Hấn thô lỗ để cho Uông Ngữ Mạt cảm thấy một tia đau , nàng kháng nghị địa ngâm khê, nhưng toàn số bị hấn nuốt vào trong miệng.

Cường kiện thân thể đè ép nàng, lưng của nàng dán từ gạch, hấn một tay nâng hông đẹp, kiên quyết không có ở đây nhu huyết bên ngoài vuốt phẳng.

Đỉnh phái nam lướt qua cánh hoa, hơi dịch chuyển vào, vừa xâm nhập giữa chân, vật to và dài như có như không cọ sát cánh hoa, va chạm giống như trên chọc tình dục trong người cô.

Uông Ngữ Mạt cảm thấy chỗ kín mở ra có một loại tê dại ngứa ngứa, làm cho cô cảm thấy khó chịu, eo nhỏ nhắn nhẹ lắc lắc, muốn tránh khỏi trên chọc của hấn, nhưng tuyết đồn lại đi lên, muốn hấn dùng sức tiếp xúc.

Bụng giống như đốt ngọn lửa, làm cho cả người cô nóng lên, nước nóng chảy xuống như cổ vũ vui lấp hỏa trong cơ thể cô, cô thở khê , đầu lưỡi bị kích liệt mát, trong miệng có tất cả đều là mùi đàn ông, giống như độc được, làm mê loạn thần trí của cô.

Cái này so với mộng xuân còn kích tình hơn, Uông Ngữ Mạt loạn xạ nghĩ tới, đôi mắt đẹp thấy lòng ngực rộng rãi, bàn tay nhỏ bé không nhìn được buông cổ ra, mò đi xuống.

Lửa nóng trên da thịt trơn trượt vừa kiên cường, xúc cảm tốt đẹp chẳng qua làm cho cô ngẩng lên, đầu ngón tay vô ý phạt qua nơi nhô ra của ngực hấn.

Phương Nhĩ Kiệt khê run, ngay từ lúc tay cô hoạt động trên người hấn, hơi thở của hấn càng không yên, buông cánh môi bị hấn hôn đến sưng đỏ, ngón tay giống như trừng phạt ngắt nhụy tiêm đỏ bừng.

“A!” Cô cau mày than nhẹ, ánh mắt ngập nước nhìn hấn, bàn tay nhỏ bé dừng ở lòng ngực của hấn, không dám lộn xộn nữa.

“Tiếp tục sờ!” Hấn nhìn cô nở ra nụ cười khêu gợi, bàn tay vỗ về chơi đùa hai gò bồng đào mềm, kéo nhẹ hai đầu nhụy hoa, lực đạo của hấn không nhẹ không nặng, làm cho cô cảm thấy đau , nhưng cũng cảm thấy một tia khoái cảm không nói ra lời.

Uông Ngữ Mạt cúi đầu, thấy bàn tay ngăm đen không ngừng nắm bóp hai nhũ thịt, da thịt tinh tế lưu lại dấu vết thô lỗ của hắn, đầu nhụy hoa bị hắn kéo chuẩn bị chuyển sang màu đỏ, lửa nóng to và dài không ngừng đâm vào chỗ kín, vật nóng dâng trào làm cho cô kinh ngạc

Cô trợn to con ngươi.

Chú ý tới tầm mắt của cô, Phương Nhi Kiệt cười đến tà nịnh, “Em chưa nhìn qua sao? Hửm?” Hắn cười đùa giống như đang hỏi, hơn đẩy chân của cô ra, đỉnh vật to dài muốn xâm nhập cánh hoa, cũng không xâm nhập, vền vẹn miệng cánh hoa dò xét.

“Em.” Lần đầu tiên thấy vật khổng lồ thuộc về người đàn ông, Uông Ngữ Mạt không khỏi lung túng, cô không nghĩ tới ở trong mộng cũng có thể thấy rõ ràng như vậy.

Mộng xuân này thật chân thật, chân thật đến làm cho tim cô đập cuồng loạn, làm cho cô không khỏi lui bước, cô muốn tỉnh lại, không muốn nằm mộng này nữa.

Đã thấy trong mắt cô e sợ, bàn tay nắm chặt mộng cô đẩy đến phía trước, bàn tay lướt qua cánh hoa, đi lên tìm được nhụy châu non nớt, ngón cái đột nhiên một trận đè nén.

“A!” Đột nhiên cảm thấy thoải mái làm cho Uông Ngữ Mạt run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn ngậm nga, bàn tay nhỏ bé kích động bắt được cánh tay hắn, lông mày nhỏ nhắn thật chắc chầu lên.

26. Chương 27

à hắn cũng không bỏ qua cho cô, ngón tay thô ráp đè ép cánh hoa, phái nam rút ra khỏi miệng hoa, rồi lại từ từ xâm nhập, như thế qua lại. Mà môi nóng ướt cũng đi xuống hợp ở nhụy tiêm, đầu lưỡi liếm láp bốn phía nhụy hoa, rồi há miệng mút, hàm răng gặm cắn gò ngực trơn mềm, lưu lại vết cắn rất nhỏ.

“A a. Ừm.” Mới nếm thử tình dục thân thể yêu kiều căn bản không chống cự được hắn trên chộc, mới một lát trong mắt bị lấy muốn sắc, đầu ngón tay bấm thật sâu vào cánh tay hắn.

Phản ứng của cô làm cho hắn hài lòng, lửa đã đốt, hắn sẽ không cho phép cô lùi bước, là cô vền lên dục vọng của hắn trước, cho nên cô phải chịu trách nhiệm dập tắt lửa.

Về phần cái gì đụng mà không tiến vào, Phương Nhi Kiệt không muốn bắn khoản nhiều như vậy, hắn chỉ muốn hung hăng đoạt lấy cô, làm cho cô ở dưới thân hắn khóc la.

Tròng mắt đen xẹt qua một tia lửa làm cho người ta như nhũn ra, đầu lưỡi nóng ướt liếm qua ngực nhỏ, đem hai đầu nhụy hoa liếm đến trong suốt phát sáng, răng ác liệt cắn xuống.

“A!” Cô dùng sức run lên, vật to dài rút lui khỏi miệng hoa, kéo một đoạn dài rồi đột nhiên đâm vào hoa huyết, vách tường hoa rất chặt bởi vì bị dị vật xâm lấn mà co rút lại.

“Không.” Cô lắc đầu, không có thói quen loại bị cảm giác xa lạ xâm nhập, bụng bởi vì khẩn trương mà co rút lại, vách tường cũng theo co rút nhanh, muốn đem ngón tay đẩy đi ra.

Nhưng nơi ấy lại làm cho dục vọng phái nam nóng rực lên, hắn cắn nhũ thịt, chậm chạp qua lại di động, ma sát tỉ mỉ xài thịt.

Hắn chuyển động thật chậm, từng cái ra vào cũng cẩn thận cọ sát qua cánh hoa, đầu ngón tay đâm vào thịt non, làm cho cô thích ứng sự hiện hữu của hắn.

Mà ngón cái cũng không kìm nén đã sớm làm xài châu sưng đỏ tươi, mùi thơm ái dịch bị chậm chạp quấy ra, hai mảnh cánh hoa cũng bị trong suốt.

“Ừm.” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm đỏ ửng, chân mày nhăn lại đã sớm giãn ra, cái miệng nhỏ nhắn không được phun ra hơi thở gấp gáp, cô thậm chí không nhận được lắc lắc mộng, ghèngh hợp với ngón tay dài đang đưa đẩy.

Biết cô bắt đầu hưởng thụ, ngón tay tăng nhanh tốc độ đưa vào kéo ra, mà đỉnh phái nam đụng vào cánh hoa, cọ đến cánh hoa đỏ tươi như máu, kiêu diễm như hoa hồng sáng sớm nở rộ, mà hoa lộ kia chảy ra ái dịch rất là mê người, hương thơm ngọt ngào.

Phương Nhĩ Kiệt đưa lưỡi liếm qua đầu nụ hoa ướt át, gương con người nhìn khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng. Rơi vào tình dục cả người cô xinh đẹp kinh người, con người đầy sương mù nhuận nước, da thịt thì xinh đẹp côi hồng, cái miệng nhỏ nhắn không nhin được bật ra âm thanh yêu kiều.

Nghe được tiếng rên rỉ, cô không nhin được há miệng cắn ngón tay, cái loại nhục nhã kiêu diễm làm cho Phương Nhĩ Kiệt nheo lại trông mắt đen.

Như vậy cô làm cho hắn càng muốn dùng sức, hung hăng hái cô.

Ở xài vách tường ngón tay đang động đột nhiên cong lên, đỉnh lộng lấy xài vách tường, sau đó lại ngang ngược đâm vào một ngón tay, cuồng liệt dứt vào nhu huyết.

“A ừ. Ừ.” Đau đớn và khoái cảm giáp công lẫn nhau, Ôn Ngữ Mạt cắn chặt ngón trỏ, vẫn ngăn không được tiếng than nhẹ thật nhỏ.

Lông mày nhỏ nhắn lần nữa vắt lên, thân thể càng đỏ, xài vách tường nổi lên kịch liệt, thịt non chắc trất bắt đầu co rút lại, thật chắc hút ngón tay dài đang ra vào.

Mà hắn lần nữa mút đầu nụ hoa, răng gặm kiêu nhụy dùng lực kéo, mà ngón tay dài cũng cong lên, áp bách xài vách tường, ngón cái thô lỗ địa ma sát sưng xài châu.

Thân thể cô kích động run rẩy, loại hồng tươi đẹp bị lấy lên làn da trắng ngần, nhu huyết không ngừng ngọa nguyê co rút lại, đầy đủ ái dịch từ chỗ sâu xông ra.

Ngón tay dài rút ra, thủy dịch cũng lập tức chảy ra hoa huyết, tràn ngập hương vị ngọt ngào thuộc về cô, ở trong phòng tắm hiện mở.

27. Chương 28

Phương Nhĩ Kiệt dường như mê muội nhìn Ôn Ngữ Mạt.

Lần đầu nếm vui vẻ thân thể mềm mại bày ra tư thái xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn kích động gương nhẹ, gương mặt lộ ra tình dục côi hồng, thần thái xen vào hồn nhiên và phóng đảng, đủ để dẫn động dục hỏa của bất kỳ người đàn ông nào.

Mà nhu huyết lúc mở lúc đóng, giống như cái miệng nhỏ nhắn chưa đủ, làm cho người ta muốn hung hăng tiến vào, muốn bị cái miệng nhỏ nhắn chắc trất dùng sức hấp thụ.

Hắn đỡ chân của cô lên, sớm bị phái nam xâm lược chảy ra nhiều nước quang, đỉnh gạt mở cánh hoa, trông mắt đen nhìn chăm chăm cô, hẹp miệng bền chắc có lực lập tức đâm vào phía trước, tiến vào không cách nào chiếm lĩnh kiêu huyết, xuyên phá chỗ sâu mỏng manh ấy.

“A ——” đột nhiên đau nhói làm cho cả người của Ôn Ngữ Mạt cứng ngắc, cô mở mắt to xanh, nhìn trông mắt đen u ám, nước mắt bởi vì đau đớn mà tóe ra.

Tại sao nằm mộng lại đau như vậy. Cô mờ mịt cắn môi, trong lòng đột nhiên hoảng hốt.

“Anh a.” Chôn ở trong cơ thể đột nhiên di động, xài vách tường còn chưa thích ứng vật khổng lồ của hắn, hắn di động ma sát vách tường non chắc trất, làm cho cô cảm thấy đau.

“Không nên cử động.” Cô lắc đầu than nhẹ, nước mắt tí tách rơi xuống, trong lòng càng thêm bối rối, người ta nói trong mộng chắc là không biết đau, còn cô thì rất đau nha.

Trong phút chốc, cô tỉnh rượu.

Thấy trong mắt cô khiếp sợ, Phương Nhĩ Kiệt chau lên lông mày, đưa lưỡi liếm đi nước mắt trên mặt cô. “Đã tỉnh sao?” Hắn dịu dàng hỏi, mà phía dưới thể công cũng không dừng lại, phái nam lui tới cửa huyết, lại đột nhiên xuyên vào.

“Không.” Ưông Ngữ Mạt lắc đầu, đầu ngón tay thật chắc bấm vào đầu vai hắn, thân thể mềm mại bởi vì hắn tiến vào mà run rẩy, đau đớn làm cho sắc mặt cô trắng bệch.”Không. A!”

Hắn cũng không để ý tới lời của cô, phái nam nóng rực không ngừng qua lại ra vào, tia máu màu hồng hồng hỗn hợp ở hoa lộ, đi theo hắn đưa đẩy mà chảy đầy bắp đùi nhỏ.

“Thật đau như vậy không?” Hắn nhẹ mút lấy môi dưới của cô, không để cho hàm răng tiếp tục làm nhục môi mềm.”Thật ra thì không có đau như vậy nha?”

Cô đã sớm thừa nhận hắn, đầu lưỡi trượt vào miệng hơi thở đầy mùi đàn hương, vừa thối lui khỏi, lại tiến vào thật chậm, liếm xuống phần lưỡi sau đó rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn.

Mà phía dưới dục vọng cũng chậm dần, cùng đầu lưỡi lấy đồng dạng tiết tấu ở trong miệng nhỏ qua lại ra vào, trêu chọc tình dục cô.

“A.” Thân thể run rẩy, căng thẳng bởi vì động tác của hắn mà hiện mở một loại tê dại người, cô không biết thế nào, tròn mắt lộ ra bối rối, còn có một chút nhàn nhạt mê loạn.

“Ngoan, thả lỏng.” Hắn dụ dỗ cô, đầu lưỡi liếm qua phần lưỡi, lại muốn lui, nhưng cái lưỡi cô không nhìn được chủ động cuốn lấy hắn.

Tròng mắt đen nở một nụ cười, hắn không phản kháng, cho dù cái lưỡi sợ hãi triền miên, mà hắn cũng phối hợp liếm chất ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn.

Cảm giác được thân thể xinh đẹp mềm mại, chắc chắn xài vách tường cũng bắt đầu vui vẻ phun ra nuốt vào hắn, hẹp môn chuyển động, hắn lại dùng lực tiến vào, đâm sâu trong hoa tâm.

“A a.” Ưông Ngữ Mạt cong lên thân thể, thân thể bởi vì hắn thô lỗ mà đau , nhưng là trong đau đớn rồi lại có một loại tê dại không nói ra lời, hỗn hợp có đau đớn làm cho cô run rẩy không dứt.

“Anh Phương.” Cô không nhìn thấy hắn, lời lẽ bị cái miệng của hắn cắn nuốt, cô niếm mùi vị chứa hắn trong miệng mùi vị, mà chỗ kín thì thừa nhận của hắn cuồng liệt đưa đẩy.

Đây không phải là mộng, cô biết rồi.

28. Chương 29

Tuy nhiên nó thật giống như dừng lại không được, đầu ngón tay thật chắc bấm vai hắn, môn cô bị bàn tay to khấn chặt, ngón tay dùng sức nhéo thịt ở môn, nhiệt thiết khổng lồ xuyên qua cô, đau đớn hóa thành vui thích làm cho người ta run rẩy, biết rõ không nên, nhưng cô bắt đầu hưởng thụ.

Mới nếm thử ham muốn xa lạ, cô vừa sợ vừa loạn , thân thể chỉ có thể theo hắn lắc lư , phái nam to lớn ra vào ma sát qua xài thịt, quấy ra tiếng vang cảm thấy thẹn.

Cô nghe được thanh âm phóng đặng, nghe được cô thở gấp, nghe được đầu lưỡi của cô và hắn dây dưa lẫn nhau tạo ra tiếng vang, cô hẳn là cảm thấy cảm thấy rất thẹn, vừa vặn nhưng lại càng hưng phấn, eo nhỏ nhún động lên, cô bối rối nhìn xuống hắn, không hiểu mình tại sao có lần này.

“Anh Phương.” Cô thở khê, sợ hãi gọi hắn.

“Gi?” Hắn đáp lại, nhẹ mút lấy môi dưới nở nang, bàn tay đột nhiên đi lên phía trước, kéo lấy nụ hoa sưng tấy trước miệng, bừa bãi thay đổi.

Mà động tác của hắn thì rước lấy cái miệng nhỏ nhắn phun ra ngậm nga kiều my, xài thịt nhất thời càng chặt, dùng sức hút chặt nhiệt thiết phái nam.

Cô rất chặt làm cho hắn thiếu chút nữa thất khống, môn hẹp không cam lòng yếu thế đụng mạnh vào hoa tâm, vuốt ve mỗi một chỗ mềm mại trong hoa huyết.

“Không aa.” Cô lắc đầu, trong miệng hô không nên lời, gò ngực ngược lại cao hơn.

Cử động của cô làm cho hắn thấp giọng cười, bàn tay dùng sức vỗ gò ngực một cái.

“A!” Cô nhẹ nhàng lên tiếng, xài vách tường bởi vì đau đớn mà buộc chặt, làm cho người đàn ông thiếu chút nữa trước thời gian tước vũ khí.

Phương Nhĩ Kiệt cau mày nhìn xuống vụng động, nhưng đâm vào càng kịch liệt hơn, giống như là muốn trừng phạt cô, ngón tay dùng sức nhéo nú hoa.

“Không nên. Đau” Cô khóc ròng.

“Chỉ có đau thôi sao?” Hắn khẽ cắn lên vai, ngón tay dùng sức ở cánh hoa, mà bàn tay sớm bị ái dịch quấy ra nhuộm đầy.”Như vậy. Rất thoải mái sao?”

Hắn giương con ngươi nhìn cô, không ngoài ý đã thấy vẻ mặt xấu hổ của cô.

Lần đầu tiên nghe được lời tà ác như vậy, Ôn Ngữ Mạt cắn bản nói không ra lời, chỉ có thể cảm thấy thẹn nhìn hắn, hàm răng lần nữa cắn xuống môi dưới.

“Đừng cắn.” Không thể để cô tiếp tục ngược đãi môi mềm, Phương Nhĩ Kiệt ngẩng đầu hôn cô.”Môi xinh đẹp cũng bị em cắn nát.”

Đầu lưỡi liếm lên, tròng mắt đen sáng bóng làm cho ngực cô dồn dập. Mà hắn nghe thấy được.

“Tim của em đập thật là nhanh.” Bàn tay bắt được một bên ngực mềm, bàn tay thon dài xoa bóp ôm trọn nhũ thịt, cúi đầu há miệng ngậm nhụy hoa.

“Ừm.” Cảm giác được miệng hắn nóng ướt, Ôn Ngữ Mạt thở khẽ, hai chân hoàn ở hông của hắn, cô cúi đầu, thấy ngực của cô bị hắn liếm mát, thậm chí còn nhìn thấy dự vọng của hắn như thế nào ra vào ở trong cơ thể cô, hình ảnh phóng dăng kia làm cho tim cô đập nhanh hơn....

29. Chương 30

Thân thể khác thường làm cho cô sợ, nhưng mà trong sự sợ hãi, lại có một loại hưng phấn kỳ quái.

“Hu hu . . .” Cô không nhịn được khóc lên.

Nghe được tiếng cô khóc, Phương Nhĩ Kiệt ngạc nhiên ngẩng đầu.”Gì thế?” Đây cũng là lần đầu tiên, ngay tại lúc này, có phụ nữ khóc đến ủy khuất như vậy.

Cô rõ ràng rất thoải mái không phải sao? Dưới người cô cái miệng nhỏ nhắn nơi ấy còn hút hắn chắc như vậy.

“Em trở nên thật kỳ quái. Thật là đáng sợ.” Ôn Ngữ Mạt đáng thương nói, một đôi mắt ngấn nước cầu cứu nhìn Phương Nhĩ Kiệt, lại cử động đem mình đưa vào hổ khẩu.

Làm sao. Đáng yêu như thế!

“Lão Thiên!” Phương Nhĩ Kiệt không nhịn được bật cười, tròng mắt đen lóe ác ý.”Sợ sao? Vậy anh rời khỏi nha.” Hắn chuẩn bị rút phái nam ra.

“Hu.” Cô cau mày, hắn rời đi làm cho trong cơ thể ngược lại trống không, cô không nhịn được ôm lấy hắn, bắp đùi cuốn lấy càng chặt, “Không nên. A!”

Ai ngờ hắn lại đột nhiên dùng sức đâm vào, Ôn Ngữ Mạt run rẩy, thân thể mềm mại không khỏi hưng phấn căng thẳng.

“Phương.” Cô muốn nói chuyện, nhưng hắn ra vào giống như cuồng phong mưa sa, một lần so sánh với một lần càng cuồng mãnh, làm cho lời của cô tất cả đều hóa thành rên rỉ.

“Đừng sợ, chỉ cần dùng thân thể hưởng thụ. . . .” Hôn cánh môi, thăm dò vào cái miệng nhỏ nhắn, thô bạo mút cái lưỡi, cướp đoạt hô hấp của cô.

Mà miệng hẹp cũng tăng thêm ra vào lực đạo, lúc tiến vào cố ý đụng vào cánh hoa non, làm thân thể mềm mại của cô không ngừng run rẩy.

Này vật nhỏ thật là đáng yêu! Khả ái đến làm cho hắn muốn dùng lực ăn hết cô, muốn hung hăng giày xéo cô, muốn cô ném hết mọi thứ.

Hắn thô lỗ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi cướp lấy mùi vị trong miệng, mà vật to lớn cũng công kích nhu huyết, quấy ra nhiều hương vị chất lỏng ngọt ngào.

Ngón tay tà nịnh thậm chí vệt cánh hoa ra, ở cửa huyết qua lại đâm vào, đi theo phái nam ra vào nước huyết, đem vui thích ép đến cực hạn.

Dã man dường như khiến cô không thể hô hấp, hắn cuồng dã ra vào để lại khoái cảm tới toàn thân, cô cảm giác mình thật giống như sắp chết.

Nhu huyết nóng ướt giống như cảm giác được chủ nhân cuồng loạn, xài thịt co rút được nhanh hơn, nổi lên từng đợt từng đợt chắc chẽ kinh luân.

Chỉ mất kích động nhéo trên vai hắn, lưng trần màu đồng sớm bị cô kích động họa xuất mấy đạo vết máu, nhưng trên vai đau nhói kích thích hẹp miệng càng thêm đưa đẩy, cánh hoa sưng sớm đỏ tươi ướt át, phiếm đầy máu ánh sáng màu.

Cả người mềm mại đột nhiên căng thẳng, móng tay dùng sức bấm vào vai, nhưng hoa huyết ngay sau đó buộc chặt, kiều mỵ rên rỉ và hôn triền miên, cuối cùng bị đôi môi nóng bỏng nuốt hết.

Mà xài vách tường từng đợt từng đợt co rút lại, Phương Nhi Kiệt hưởng thụ hấp thụ thật chắc khoái ý, hẹp miệng lại dùng lực đụng thêm mấy cái, đang muốn thôi lui khỏi, xài vách tường lại đột nhiên một co rút nhanh.

“Đáng chết!” Hắn thấp nguyên rửa, phái nam bị ép để cho hắn thất khống, hắn đột nhiên xuyên qua, nóng rực lập tức phun vãi ra, đi theo thân thể run rẩy cùng nhau tới đỉnh dục vọng. . . .

Không phải là mộng, là thật nha!

Thì ra là say rượu rồi thất thân những lời này thật sự. . . .

30. Chương 31

Uông Ngữ Mạt núp ở mặt trong giường, hơi tỉnh ngủ, thân thể chua đau tựa nhắc nhở tất cả chuyện tối hôm qua, mỗi một màn kích tình hồi tưởng cũng làm cho cô mặt đỏ tai hồng, lui thành một đoàn thân thể giống như trứng tôm nấu chín, vừa hồng vừa nóng.

Cô nghe được trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, biết Phương Nhi Kiệt giờ phút này đang tắm, làm sao bây giờ, cô muốn thừa dịp lúc này vội vàng trốn sao?

Nhưng cô có thể bỏ chạy sao? Trên người không có tiền, lại không có mặc quần áo. . . .

Cô nhớ được tối hôm qua quần áo hình như bị hắn cởi xuống nhét vào phòng tắm, hơn nữa quần áo còn bị cô ới lên vô cùng bẩn, cô còn ới lên trên người hắn. . . .

Nghĩ đến chuyện xảy ra ở CLB, Uông Ngữ Mạt cảm thấy thật mất thể diện, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào giường, ảo não rên rỉ.

Người ta không phải nói uống rượu say xảy ra chuyện gì cũng sẽ quên mất sao? Nhưng cô tại sao nhớ được rõ ràng như vậy nha? !

Cô nhớ được chuyện cô ở CLB cường hôn Phương Nhi Kiệt, thậm chí còn nhớ được ở trong phòng tắm là cô chủ động trước.

Cô cho là mộng xuân, không nghĩ tới thật sự. Nhưng khi cô biết là thật thì đã không kịp, cô đã không cách nào suy nghĩ, chỉ có thể mặc cho tất cả mọi chuyện, hơn nữa. Cô còn rất hưởng thụ,hu hu.

Làm sao bây giờ? Cô vốn còn muốn đem thuần khiết của mình hiến tặng cho Bạch Thanh Lê, nhưng mà cô hiện tại tuyệt không thuần khiết nữa, thậm chí còn biến thành đại sắc nữ!

Không chỉ có làm mộng xuân,mà còn cùng đàn ông lên giường, hơn nữa đối tượng lại là Tại sao có thể như vậy nha?

“Ồ.Bạch Thanh Lê.” Tiểu Ngữ Mạt thật xin lỗi anh nha!

“Hắn là ai vậy?”

“Hắn là ...không.” A? Ông Ngữ Mạt ngẩng đầu.”Wow!”

Cô bị dọa sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, có thể tưởng tượng đến toàn thân mình trần truồng, chỉ có thể ôm ra giường lui về một góc, sau đó mở to một đôi mắt to nhìn thấy hắn.

Phương Nhi Kiệt mới vừa tắm rửa xong, đầu tóc còn nhỏ vài giọt nước, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, dáng vẻ khêu gợi làm cho Ông Ngữ Mạt nuốt nuốt nước miếng.

Thấy trên ngực hắn có vết cắn và vết trảo trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, cảm thấy thẹn rũ mắt xuống.”A, thật xin lỗi.”

“Hả?”Cô đột nhiên nói xin lỗi, Phương Nhi Kiệt không khỏi khiêu mi, “Tại sao em nói xin lỗi?” Uống say thất thân nhưng mà cô cũng!

“Thì” Ông Ngữ Mạt đưa mắt nhìn chăm chú hắn, lại mất thể diện rũ tròng mắt xuống.”Trên người của anh.vết thương”

“Ừm.” Nhìn vết cắn trên ngực, Phương Nhi Kiệt nhún vai, “Đây không tính là cái gì, phía sau mới đặc sắc,em nhìn xem.” Hắn xoay người làm cho cô nhìn kiệt tác của mình.

Ông Ngữ Mạt tò mò giương mâu, thấy trên lưng hắn tất cả đều là vết trảo, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như bị thiêu cháy.”A.” Nàng dùng chăn bông bao ở mặt, Cô không muốn gặp người nữa!

Phản ứng của cô chọc cười hắn, toan tính rút đinghưng tròng mắt đen hiện lên một tia u ám.

Đụng thôi không nên tiến vào, giờ làm sao bây giờ?

31. Chương 32

Tình dục qua đi, lý trí quay trở về, hắn vừa mới tỉnh lại, liền thấy cô ngủ ở trong lòng ngực của hắn, khuôn mặt nhỏ bé vẫn còn phỉm đỏ ửng,,bình thần bị hắn ôm vào người.

Cô ngủ được rất sâu, thân thể thơm ngon mềm nhũn , da thịt tuyết trắng không có một tia hoàn hảo, tất cả đều là dấu vết hắn lưu lại, chỉ chít khắc lên da thịt tuyết trắng, ngay cả chỗ kín bên cạnh thịt non còn có vết cắn của hắn.

Tối hôm qua hắn ngoài ý muốn không kiểm soát, thậm chí đã làm biện pháp bảo vệ,không phát tiết ở trong cơ thể cô đã thối lui khỏi, thậm chí không chỉ một lần.

Hắn không nghĩ tới cô sẽ làm hắn không khống chế được, nghe cô khóc rống, hắn đoạt lấy càng cường liệt, tiếng rên rĩ giống ma nguyên rủa, làm cho hắn một lần lại một lần muốn cô.

Trong tình cảm nam nữ hắn từ trước đến giờ đều khắc chế, mặc dù phóng dăng, nhưng hắn luôn là vẫn duy trì tỉnh táo nhất định, nhưng không nghĩ tới tối hôm qua hắn trầm mê l, thân thể xinh đẹp ngoài dự tính làm cho hắn ăn sao cũng không ngán.

Nhưng mà.Cô không thể chạm phải nha!

Cô chẳng những rời nhà trốn đi, thân người trong sạch đáng vẻ như được chiều chuộng, cô không phải là con gái để vui đùa nha!

Rõ ràng lý trí cũng nhất thanh nhị sở, nhưng vẫn là không nhịn được đem người ta ăn lấy, vậy phải làm sao bây giờ cho phải.

Phương Nhĩ Kiệt sờ sờ lỗ mũi, hần biết Uông Ngữ Mạt thích hần, chẳng qua là cô ngây thơ còn chưa phát hiện. Nhưng hiện tại hai người đã lên giường.

“Anh Phương.”Giọng nói sợ hãi từ trong chăn bông truyền ra.

“Gì cơ?” Che đi u ám trong mắt, Phương Nhĩ Kiệt nở nụ cười giường mầu nhìn cô, thấy cô vẫn cúi mặt xuống, không dám ngẩng đầu.

“Cái kia.” Uông Ngữ Mạt cắn môi, ấp úng.”Tối ngày hôm qua. Chúng ta. Ừ. lên,lên.”

“Lên giường.” Hần giúp cô nói ra.

“Ừm. Đúng.” Cô gật đầu.

Phương Nhĩ Kiệt thấy cô cả hai bên tai đều đỏ, tròng mắt đen không nhịn được nổi lên nụ cười, vui vẻ thưởng thức đáng vẻ xấu hổ của cô.

Ánh sáng nhàn nhạt từ rèm cửa sổ xuyên thấu đến trên người cô, thân thể nho nhỏ bao ở trong chăn bông, vàng sáng chiếu vào trên mặt cô, mơ hồ lộ ra trắng muốt sáng bóng , lông mi thật dài run rẩy , chạm vai tóc dài rủ xuống, khe phủ ở mặt, nhưng không thể che hết phi hồng kia .

Cũng không thể che hết các tỳ vết trên người.

Phương Nhĩ Kiệt không khỏi sợ hãi ánh mắt run rẩy, bộ ngực đột nhiên co rút nhanh hạ xuống, hần không nhịn được tiến lên,muốn đưa tay ôm cô vào trong ngực.

“Làm. Làm như không có xảy ra chuyện gì.”

Cúi đầu lẩm bẩm để cho hần dừng lại động tác, trong nháy mắt hoàn hồn, mảy rậm nhẹ vất, nghi ngờ địa nhìn cô.”Em mới vừa nói gì?”

“Làm.” Uông Ngữ Mạt giống như vùi đầu vào trong cơ thể.”Tối hôm qua. Làm như không có xảy ra chuyện gì. Chúng ta. sẽ đem nó quên mất.”

“Quên mất?” Cô nói vậy chắc hần hiểu nha?

“Ừm. Như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt.” Giọng nói của cô càng ngày càng thấp, lỗ tai càng ngày càng hồng, làm sao cũng không nghĩ tới mình một ngày kia sẽ nói ra lời như thế, nhưng mà cô lại không biết nên nói gì.

32. Chương 33

ô không thể nào muốn hần chịu trách nhiệm, dù sao tối hôm qua cô cũng có phần sai, là cô dụ dỗ hần , hơn nữa cô còn có Bạch Thanh Lê , không bao lâu phải trở về lập gia đình,cô căn bản là không thể nào cùng hần ở chung một chỗ. Trong lòng đột nhiên đau nhói, Uông Ngữ Mạt cảm thấy khó khăn nhúu mày, cảm thấy trong lòng khó chịu , giống như bị tảng đá lớn đè lên, làm cho cô có chút không thở nổi.

Ô. Cô nhất định phải xin lỗi Thanh Lê Kha, cô đã vượt tường a!

Phương Nhĩ Kiệt nhìn chằm chằm cô, cẩn thận hỏi rõ ràng.”Ý của em là chuyện tối hôm qua chúng ta lên giường coi như không có xảy ra sao?”

“Ừ!” Uông Ngữ Mạt gật đầu.

Thấy cô gật đầu, Phương Nhĩ Kiệt mảy nhíu lại càng chắc hơn.

Rất tốt, lời của cô ngoài ý liệu của hấn, nhưng vô cùng phù hợp nhu cầu của hấn, cái này giúp hấn không cần phiền não xử lý nên làm thế nào, bởi vì cô đã trước hết nghĩ tốt lắm, chủ động giúp hấn giải quyết một cái phiền phức.

Có thể tưởng tượng là như vậy, nhưng mà vẫn nhần lại làm sao cũng không giải được.

Nhìn chằm chằm cô đang cúi đầu xuống, trong lòng của Phương Nhĩ Kiệt có loại cảm giác khác thường nói không ra lời, hấn không nghĩ tới nàng sẽ nói ra như vậy, việc này và cá tính đơn thuần tuyệt không tương xứng.

Rồi hãy nói, cô không phải là thích hấn sao? Vậy tại sao.

Phương Nhĩ Kiệt thiếu chút nữa muốn mở miệng hỏi cô tại sao, nhưng mở miệng trước rồi lại ngừng lời nói, hấn hỏi tại sao? Lời của cô nói không phải là hấn muốn sao?

Hấn là lòng tự ái nam nhân quá phá, dĩ vãng lời nói này cũng là hấn nói đối với người phụ nữ khác, đây là lần đầu tiên có phụ nữ nói với hấn như thế, hơn nữa còn là trong miệng Uông Ngữ Mạt nói ra, cho nên hấn mới có thể không thể tiếp nhận.

Mặc dù cúi đầu, nhưng Uông Ngữ Mạt vẫn cảm giác được tầm mắt bức người của Phương Nhĩ Kiệt, cô không khỏi hoảng loạn lên, “Em, em đi tắm trước.” Ôm chần bông, cô từ từ bò xuống giường, chịu đựng đau , bước nhanh vào phòng tắm, né tránh ánh mắt của hấn.

Khi tới cửa, cô lập tức đóng cửa chậm rãi ngồi xuống.

“Trời ơi.” Nghĩ đến lời mới vừa nói, cô cúi đầu rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn phiền não nhăn chung một chỗ. Nói là nói như vậy, cô làm sao có thể thật làm như không có xảy ra?

Cô cúi đầu nhìn mình, trên người tất cả dấu vết đều là hấn lưu lại, cô nhìn những vết hồng tím đập loạn nhịp, gương mặt hồng đến giống như có thể nhỏ ra huyết. Cô thậm chí thấy giữa hai chân vết cắn, ngón tay không nhìn được đụng vào, thân thể nóng lên, làm cho cô hoảng hốt toan tính.

Nụ hôn của hấn, hấn thở dốc, hấn cuồng liệt ra vào thân thể cô. Uông Ngữ Mạt không khỏi run rẩy, cả người có chút tê dại.

“A.” Cô mắc cỡ đem mặt vùi vào đầu gối.

Cô làm sao có thể quên được nha.

.....

Tiểu nha đầu rõ ràng muốn trốn hấn.

Cùng ở một dưới mái hiên, cô lại đang làm công việc chỗ của hấn, có thể trốn được đi đâu? Nhưng cô thật đúng là tránh né, hơn nữa lần mất rất rõ ràng.

Buổi sáng, hấn xuống lầu nhìn qua trên bàn là bữa ăn sáng đơn giản, bên cạnh còn kẹp tờ giấy, nói cô đi giúp đỡ Trần Trường kia, hôm nay sẽ không trở về phòng khám bệnh.

OK! Hấn nhún vai, lơ đãng.

Buổi tối, hấn nấu bữa ăn tối, nghe được tiếng cửa mở, quay đầu còn chưa nói một câu nói, Uông Ngữ Mạt đã dón dập mở miệng, nói cô ở nhà Trần Trường ăn no, cô mệt mỏi muốn đi tắm rồi ngủ sớm.

Nói cho hết lời, người liền vội vã chạy lên lầu, đầu nhỏ vẫn buông xuống , hoàn toàn không ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn nhún mày, nhìn thời gian, không tới tám giờ, sớm như vậy mà muốn ngủ?

Mà tình hình này, kéo dài ba ngày, hôm nay là ngày thứ tư.

Cầm lấy tờ giấy trên bàn ăn, Phương Nhĩ Kiệt miễn cưỡng khiêu mi, không tệ, hôm nay có sáng ý, không phải đi Trần Trường nữa, mà là đi ra tiệm bán hoa giúp đỡ. Để tờ giấy xuống, hấn nhìn bữa ăn sáng trên bàn.

Bánh nướng và sữa tươi, ngay cả trứng chần nước sôi cũng không có, bởi vì nha đầu kia ngay cả trứng cũng sẽ không chiên, mà hắn cứ như vậy ăn bánh và sữa tươi suốt ba ngày.

Cầm lấy bánh, phía trên vẫn còn ấm, xem ra nha đầu kia sớm đoán ra khi nào hắn xuống lầu, khi hắn xuống lầu liền vội vàng ra cửa.

33. Chương 34

Ở trên lầu, hắn đã nghe thấy tiếng động cô bối rối ra cửa, hắn từ cửa sổ đi xuống nhìn, nhìn dáng vẻ cô ra cửa.

Dĩ nhiên, cũng đã thấy cô quay đầu lại nhìn cửa đóng lại, thở dài nặng nề, sau đó cúi đầu rời đi, trên mặt luống cuống và phiền não hắn đều thấy được nhất thanh nhị sở.

A, rõ ràng nói muốn làm cái gì cũng không có xảy ra, nhưng biểu hiện của cô và lời nói hoàn toàn không phù hợp nha!

Sờ lên cánh môi, Phương Nhĩ Kiệt cắn lên miếng bánh, lông mày động lại suy nghĩ.

Hắn vốn muốn rời đi trấn nhỏ một thời gian, nhưng lời của Uông Ngữ Mạt loại bỏ ý nghĩ của hắn. Nếu cô nói như vậy, hắn cần gì phải rời đi? Hắn muốn cô làm sao với câu nói của mình!

Hắn thừa nhận là lòng tự ái nam nhân bị quấy phá, lời của cô làm cho hắn nghe không phải là rất thoải mái, hơn nữa tiểu nha đầu đối với hắn rõ ràng là thích, hơn nữa cô là lần đầu tiên. Hắn cho là cô tỉnh lại sẽ khóc lóc, buồn rầu, hoặc là yêu cầu hắn chịu trách nhiệm.

Hoàn toàn không có, cô chẳng qua là đồ mặt, nói quanh co chối bỏ tất cả.

Phản ứng của cô làm cho hắn thấy lạ, nói như vậy thật là hơi dễ dàng, cái gì đều không cần chịu trách nhiệm, thật tốt, hắn giảm đi một phiền toái.

Nhưng mà. Nghĩ đến Uông Ngữ Mạt vội vã vứt bỏ dáng vẻ cùng hắn lên giường, cánh môi không khỏi khe mỉm, mà mấy ngày này thấy dáng vẻ cô trốn tránh làm cho hắn cũng khó chịu.

Không phải nói muốn quên mất? Không phải nói làm như không có xảy ra chuyện gì? Phản ứng của cô căn bản là lừa gạt quỷ!

Trốn hắn rõ ràng như vậy, ngay cả khi gặp ở trấn nhỏ, hắn còn chưa chào hỏi, cô liền cúi đầu bước nhanh rời đi, nếu không thì là đi đường vòng, mà cặp kia mắt tuyệt đối sẽ không nhìn thẳng hắn.

Cô kỳ lạ đến mọi người cả trấn đều nhìn ra, cô quả thực là chiêu cáo thiên hạ, nói cô đang trốn hắn Phương Nhĩ Kiệt.

Cái này làm sao có thể gạt người nói không xảy ra chuyện gì? Mấy ngày qua ánh mắt mọi người trong trấn cũng rất khiển trách, giống như hắn khi dễ cô bé. Không sai, hắn thật đã bắt nạt cô.

Liếm mảnh nhỏ trên bánh bao, Phương Nhĩ Kiệt nghĩ tới hắn đã từng liếm qua da thịt trơn mềm, giống như sữa tươi trắng mịn, hắn nhẹ nhàng khẽ cắn, cô liền run rẩy ngâm khe, màu da nhẵn nhụi lập tức in hạ dấu vết, mà hắn mơn trớn vết cắn kia, giống như diệt hoa phong, trong lòng thỏa mãn hư vinh đàn ông.

Con người của Phương Nhĩ Kiệt gom lại, mỗi lần hồi tưởng thân thể liền nổi lên một tia nóng rực, ngón tay rục rịch ngóc lên, muốn đem đóa hoa kia nắm ở trong tay, đem kia cánh hoa từng mảnh từng mảnh hái xuống.

“Họ Phương kia, nét mặt của cậu thật thâm đáng.” Tiếng giễu cợt từ cửa truyền đến.

Phương Nhĩ Kiệt quay lại, chỉ thấy một phụ nữ xinh đẹp có thai đứng ở cửa, cũng không đợi chủ nhân chào hỏi, liền tự mình đi vào trong nhà, ngồi xuống sofa.

“Trà, không nên quá nóng.” Vuốt rất tròn cái bụng, rất tự nhiên mở miệng.

“Họ Đồ kia, Cô tưởng đây là nhà mình sao?” Đối mặt với phụ nữ liều lĩnh, Phương Nhĩ Kiệt mặt không đổi sắc, miễn cưỡng đáp lời, nhưng vẫn đưa tay vì cô rót ly trà nóng.

Không có cách nào, bà bầu có đặc quyền, nhìn ở viên tròn trên bụng, hần miễn cưỡng phục vụ phụ nữ.

Hần bưng ly trà, đưa cho người phụ nữ kia.

“Cám ơn.” Nhận lấy trà, Trần Trường cười thật ngọt ngào, uống một hớp, một đôi mắt đẹp liếc phòng ốc một cái.”Tiểu hồng mao không có ở đây sao?”

Phương Nhĩ Kiệt ngồi vào đối diện ghế sa lon, đối mặt lời hỏi thăm của cô, nhàn nhạt liếc cô một cái, hoàn toàn không muốn đáp lời, hần cũng không tin người phụ nữ này lại không biết Uông Ngữ Mạt đi đến tiệm bán hoa !

Trần Trường khẽ mỉm cười, hần không nói lời nào, chính cô cũng có cách khác.”Vừa rồi đang suy nghĩ gì? Về mặt thật đậm nha.”

Phương Nhĩ Kiệt khiêu mi, nói rõ —— liên quan đến cô sao!

34. Chương 35

Trần Trường nở thêm nụ cười thật ngọt ngào, ngón tay nhẹ nhàng vẽ dọc theo cạnh ly, đôi mắt đẹp có chút nhạo báng.”Gần đây tiểu hồng mao rất bận rộn nha, công việc rất mệt, mỗi ngày đều thấy cô chạy việc trong trấn, kỳ quái,tôi xem mấy ngày qua phòng khám bệnh cũng không có chuyện làm, sao có thể làm cho cô ấy bận rộn?”

Phương Nhĩ Kiệt giống như cũ không lên tiếng, chẳng qua là nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn cô một cái.

“Người là Đại Dã Lang đã làm cái gì a? Để cho tiểu hồng mao trốn người như vậy.” Trần Trường cười khẽ, từ từ uống trà nóng.

Phương Nhĩ Kiệt cũng không nói, Trần Trường nhìn hần, đôi mắt đẹp chuyển thành sắc bén.”Tiểu hồng mao ăn ngon không?”

Nếu đối phương nói rõ, hần cũng không giấu diếm, thành thực trả lời.”Mỹ vị ngon miệng.”

Trần Trường hừ nhẹ, không vui vẻ lắm tròng hần.”A jay, người biết rõ tiểu hồng mao chịu không được trò chơi của cậu, trước cậu trêu chọc cô ấy, tôi nghĩ cậu sẽ có phân tặc, không nghĩ tới lại đem người cùng giam, giờ cậu định làm như thế nào?” Sớm biết nam nhân này cá tính ác liệt....

“Không có gì.” Phương Nhĩ Kiệt nhún vai.”Đụng vào cô ấy là chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Trần Trường hừ nhẹ, khinh thường nhìn.”Là tình tròng lên não sao?”

Phương Nhĩ Kiệt cười cười, không phủ nhận.

Trần Trường lắc đầu, “Cũng chỉ có nha đầu kia nói cậu là người tốt.”

“Đúng nha, thật là một tiểu xuân ngọc.” Nghĩ đến nha đầu kia, tròng mắt đen lóe lên, khóe miệng không nhìn được câu khởi cười, có thể tưởng tượng đến dáng vẻ cô trốn hần, gương mặt xinh đẹp hiện lên một tia u ám.

Trần Trường nhíu mày, nhìn về mặt cửa hần vào trong mắt, đôi mắt đẹp lóe lên.”Bị người ăn, tiểu hồng mao phản ứng như thế nào?” Khóc? Òn ào? Không, cảm giác không giống, nhìn dáng vẻ trốn tránh của Uông Ngữ Mạt, phát triển nhất định ngoài dự đoán.Nếu không khuôn mặt nam nhân sắc sẽ không kỳ quái như vậy.

Phương Nhĩ Kiệt mím môi, thật sự không muốn nói ra khỏi miệng, nhưng hần biết nếu hần không nói, người phụ nữ này cũng sẽ đi hỏi Uông Ngữ Mạt.

Bĩu môi, hần chỉ có cách đành hoàng trả lời.”Cô ấy muốn ta quên mất, làm như không xảy ra chuyện gì.”

“Phụt!” Trần Trường thiếu chút nữa phun trà, thấy con người của Phương Nhĩ Kiệt hơi u ám, cô cười đến siêu cấp vui vẻ.”Humm. Không nghĩ tới athật không nghĩ tới, Ajay, thật bất ngờ! Tồn thương sao?”

Phương Nhĩ Kiệt hừ nhẹ, sớm biết người phụ nữ này có loại phản ứng như thế.

“Ha ha, vốn cho là tiểu hồng mao thích cậu, cho dù còn u mê không biết, nhưng cũng không nên là loại phản ứng này. Xem ra, không phải là tiểu hồng mao thích cậu, chẳng qua là chỗ sâu trong lòng người ta có thích người khác.” Vị hôn phu của cô. Bất quá cô sẽ không nói với Phương Nhĩ Kiệt...

Thích người khác? Thanh Lê Kha?

Phương Nhĩ Kiệt nghĩ đến Ôn Ngữ Mạt trong miệng vẫn gọi Thanh Lê Kha, uống rượu say cô luôn miệng kêu ba chữ kia, ngay cả cùng hấn lên giường tỉnh lại, cũng là kêu cái tên này.

Cái tên Thanh Lê Kha kia là ai?

Hắn có hỏi, nhưng cuối cùng hai người cũng vây quanh những vấn đề khác, hắn cũng không nghĩ quá nhiều, không thể nào để ý, nhưng bây giờ.

Cánh môi không tự chủ mân lên, con người chuyển sâu, Phương Nhĩ Kiệt phát hiện mình thế nhưng để ý.

Gặp quỷ, hấn đang toan tính cái gì?

Nha đầu còn thích người khác, so với hấn có thích hơn không? Cho nên mới nói quên mất chuyện lên giường, làm như không có xảy ra chuyện gì? Cũng bởi vì tên Thanh Lê Kha trong miệng cô sao?

Nhìn sắc mặt Phương Nhĩ Kiệt âm tư, lông mày Trần Trường nhướng cao hơn, khó thấy được nha! Khó được thấy hoa tâm nam nhân lộ ra loại xuân tình này.

35. Chương 36

“A, tôi mới vừa đi qua tiệm bán hoa thấy Tiểu Mạt, bên cạnh còn có hai người nam sinh vây quanh, tôi thấy Tiểu Mạt đỏ mặt, bị người ta đến gần còn vội vã không biết nên làm sao cự tuyệt, thật đáng yêu.”

“Sao? Không tệ nha!” Phương Nhĩ Kiệt vô tình nhún vai.”Tiểu nha đầu lớn lên khả ái, bị đến gần là bình thường.”

“Đúng!” Trần Trường gật đầu đồng ý.

Hai người nhìn lẫn nhau, Trần Trường cười càng ngọt, Phương Nhĩ Kiệt thì sờ môi.

Hắn đứng dậy, “Tôi đi đến phòng khám, uống xong đặt ly tại đây là được.” Nói xong, hấn suy sụp chạy ra khỏi phòng, phong thái trước sau không tập trung, đáng tiếc bước chân hơi nhanh để lộ ra ý nghĩ trong lòng hấn.

A! Trần Trường cười uống trà, đôi mắt đẹp lưu chuyển.

Xem ra có chuyện rồi! Đại Dã Lang không phải là thờ ơ nha. Bất quá Tiểu hồng mao còn có vị hôn phu, xem ra có trò hay để xem rồi.

Ôn Ngữ Mạt biết dáng vẻ tránh né của mình quá rõ ràng, rõ ràng nói muốn cái gì cũng không có xảy ra, nhưng mà cô nhịn không được vẫn trốn hấn.

Không có biện pháp, cô cũng không cách nào nhìn thẳng hấn! Hơn nữa cũng không biết dùng thái độ gì đối mặt hấn, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, cô căn bản làm không được nha! Cuối cùng chỉ có thể lựa chọn phương pháp kém cỏi nhất—— trốn.

Vội vã chạy ra cửa, Ôn Ngữ Mạt chỉ có thể dùng sức thở dài, nhìn cửa một cái, cô vô lực buông lỏng cúi đầu đi ra sân.

Hôm nay muốn đi ra tiệm bán hoa giúp đỡ, mỗi ngày làm ỉn bận rộn, chính là không đến phòng khám bệnh, bởi vì đến phòng khám bệnh thì phải cùng Phương Nhĩ Kiệt chung đụng, cô không dám.

Chỉ tưởng tượng thôi trái tim của cô liền cuồng loạn, cô hiện tại nhìn hấn cũng không dám, nào dám cùng hấn ở chung một chỗ?

Mấy ngày qua cô làm mình bận rộn nhiều việc, loay hoay không rảnh suy nghĩ, làm ỉn một đến ngã đầu liền ngủ, nhưng mà khi mệt đến ngủ thiếp đi, trong mộng vẫn mơ tới hấn.

Nghĩ đến hình ảnh trong mộng, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa cảm thấy thẹn đỏ lên.

Mộng xuân lần lượt không ngừng quấn cô, trong mộng hai người cùng kích tình, da thịt và da thịt lửa nóng kề nhau, khi hấn thương yêu, ngón tay đặt lên vai hạ dấu vết, hông xoay chuyển, ngay cả chân cũng nhiệt tình vòng chặt hông của hấn.

Mà hấn nóng rực xuyên qua cô, một lần lại một lần, ma sát nơi nhạy cảm của cô, làm cho cô run rẩy rên rỉ, cuốn lấy càng chặt.

“A.” Ưông Ngữ Mạt đỏ mặt, dùng sức lắc đầu, muốn vứt đi những hình ảnh tu nhân trong đầu, rõ ràng là mộng, nhưng lại vô cùng chân thật, mỗi một đêm cũng kịch liệt cuốn lấy cô

Có lẽ thật không phải là mộng.

Bởi vì cô quả thật với hấn từng lên giường, thậm chí thân thể của cô giờ phút này còn có lưu dấu vết của hấn, ngày thứ tư, dấu vết trên người vẫn chưa hoàn toàn rút đi, mỗi lần nhìn dấu hôn trên người mình, cô đỏ mặt tim đập loạn, thậm chí còn sẽ nghĩ tới hấn, đột nhiên cả người nóng lên.

Ưông Ngữ Mạt, cô học thói xấu, cô là sắc nữ! Đừng quên cô đã có Thanh Lê Kha, hơn nữa qua một tháng nữa phải lập gia đình.

Ưông Ngữ Mạt sửng sốt, lúc này mới nghĩ đến mình đã rời nhà gần một tháng, nhiều nhất đợi nửa tháng nữa cô phải trở về.

Trở về.

Cô không tự chủ khẽ thở dài, sau khi trở về, sẽ không thấy được anh Phương. Trong lòng đột nhiên co rút đau đớn, cô không nhận được cau mày.

Lại tới nữa, gần đây không biết xảy ra chuyện gì, trong lòng hay đau, nhất là nghĩ đến không thấy được anh Phương. Tại sao lại như vậy nha?

“Tiểu Mạt, Cô tại sao đứng ngăn người ở cửa?” Ông chủ tiệm bán hoa thấy Ưông Ngữ Mạt vẫn đứng ở cửa không vào, không nhận được tò mò.

“A?” Ưông Ngữ Mạt hoàn hồn, thấy ông chủ nghi ngờ nhìn cô, cô vội vàng lắc đầu. “Không có, không có gì, thật xin lỗi.”

“Hi hi!” Ông chủ cười, “Tôi không có mắng cô.”

Ưông Ngữ Mạt cũng không để ý cười tươi, mọi người trong trấn rất tốt, mặc dù mới tới không lâu, nhưng là cô rất thích người trong trấn, cũng rất thích anh Phương.

Trong lòng bỗng nhiên chấn động, không! Không phải là loại thích giống anh hai, bởi vì hấn người rất tốt, cô xem hấn như anh trai mình.

Nhưng, nhưng mà. Cô đã cùng anh hai lên giường?

Trong lòng đột nhiên xuất hiện nghi vấn này, cô lập tức lắc đầu.

Vậy là mộng xuân sao?

Không! Làm sao có thể?

Nhưng mà cô và Phương Nhi Kiệt lên giường, còn mơ tới hấn. Lên giường có thể nói là sai lầm khi say rượu, còn mộng xuân thì sao?

Ưông Ngữ Mạt cắn môi có chút hoảng hốt.

“Tiểu Mạt! Tiểu Mạt!” Thấy cô ngăn người, sắc mặt thật là khó nhìn, ông chủ không khỏi khản trương.

36. Chương 37

A?” Ông Ngữ Mạt kinh ngạc ngẩng đầu. “Tại sao? Cô không khỏe sao?” Ông chủ lo lắng sờ trán của cô.

“Không có, tôi không sao.” Ông Ngữ Mạt vội vàng xé ra nụ cười, nhưng ánh mắt vô cùng loạn, cô cúi đầu, vội vàng mở miệng, “Tôi, tôi đi vào trong giúp đỡ.”

“Tiểu Mạt?” Ông chủ nhíu mày, mặc dù cảm thấy Ông Ngữ Mạt là lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, “Vậy làm phiền cô chú ý phòng trọ một chút, tôi phải đem hoa xuống dưới chân núi.”

“Được.” Ông Ngữ Mạt mặc tạp dề vào, mắt nhìn ông chủ rời đi, cô ôm lấy chậu hoa nhỏ để trước cửa để đi, bận rộn sửa sang lại tiệm bán hoa.

Mà bối rối trong đầu thì cô bỏ mặc, không để lòng nghĩ nhiều hơn nữa, chỉ cần làm xong bận rộn, cô sẽ không loạn tưởng nữa.

Cô đem chậu hoa nhỏ đặt bên ngoài xong, rồi cầm lấy nước, chuẩn bị tưới nước cho hoa.

“Tiểu thư.”

“Vâng” Cô quay đầu nhìn về phía khách hàng, thấy hai người nam sinh đứng ở trước mặt, cô nhìn bọn họ mỉm cười. “Muốn mua hoa sao?”

Không nghĩ tới gặp được nữ sinh đáng yêu như thế, hai người nam sinh bị chạm điện nụ cười của cô, nam sinh bên phải lập tức mở miệng. “Tiểu thư, cô thật xinh đẹp, là người trong trấn sao?”

“Ách.” Ông Ngữ Mạt trừng mắt nhìn.

“Tiểu thư, cô tên là gì?” Nam sinh bên trái cũng khẩn thiết mở miệng. “Chúng tôi lần đầu tiên đến trấn nhỏ này, cô có nơi nào để tham quan không?”

“Nếu không có thể mời cô hướng dẫn cho chúng tôi?” Nam sinh bên phải nói tiếp.

“Tôi.” Ông Ngữ Mạt nhìn bọn họ, “Thật xin lỗi, tôi còn công việc.”

“Vậy chúng tôi giúp cô.” Đã thấy trên tay cô đang cầm bình tưới hoa, nam sinh bên trái liền đưa tay giúp cô.

“Không, không cần.” Ông Ngữ Mạt đưa tay, không thể ứng phó tình hình như thế, cô chịu đựng lui về sau. Từ nhỏ được bảo hộ rất tốt, nam sinh bên cạnh ngoại trừ sáu anh trai chính là Thanh Lê Kha, cho dù rời nhà trốn đi, cô cũng chỉ cùng Phương Nhi Kiệt thân thiết.

Đối với đàn ông khác cô đều giữ một khoảng cách.

“Không sao, cho chúng tôi giúp cô đi!” Nam sinh bên phải đến gần cô.

“Không.” Ông Ngữ Mạt lắc đầu, ôm bình tưới, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì khẩn trương mà hiện hồng, con người e sợ loạn chuyển, cô thật sự không có quen cùng nam sinh xa lạ đến gần như vậy.

Nhưng dáng vẻ khẩn trương của cô lại làm cho hai người nam sinh cảm thấy chơi thật vui, không nghĩ tới tiểu nữ sinh ở nông thôn đáng yêu như thế.

“Cô đừng sợ.”

“Nha đầu.” Thanh âm dày cắm vào, thân ảnh cao to bước vào, cánh tay tự nhiên ôm eo Ông Ngữ Mạt, để cho cô rời xa hai người nam sinh.

“Anh Phương!” Thấy Phương Nhi Kiệt, Ông Ngữ Mạt thở phào nhẹ nhõm, nhưng cảm xúc khẩn trương mới hoãn lại, rồi lại lập tức bay lên, cô nhớ tới mình đang trốn hắn.

Cô vội vàng ngăn cánh tay của hắn, “Ách, Anh Phương.”

Nhưng cánh tay người đàn ông này ôm càng chắc, một cái tay khác thậm chí giơ lên mặt của cô, muốn cô ngẩng đầu nhìn hắn. “Nha đầu.” Thanh âm trầm thấp làm cho tim cô run rẩy.

“A?” Cô khấn trương hô một tiếng rồi ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt lại nhìn sang một bên, không dám nhìn thẳng hắn, bị hắn ôm lấy cả thân thể đều cứng ngắc, cánh tay hắn. Nóng quá.

“Mặt của em bỏng quá.” Ngón tay thân mật mơn trớn gương mặt của cô, ngón cái ẩm muối ép lên cánh môi của cô.

Sao? Bắn? Có sao? Nhưng cô rõ ràng không có đụng phải đồ bắn a. Mà, hơn nữa, hắn tại sao sờ môi của mình chứ? Hắn sờ môi của cô thật nóng.

Cô muốn mở miệng, nhưng vừa mở miệng giống như ngậm ngón tay của hắn, cho nên cô chỉ có thể dẩu cánh môi, không dám lên tiếng.

Dáng vẻ của cô chọc cười hắn, thấy cô giống như chỉ tiểu bạch thỏ run rẩy, gương mặt ửng đỏ lên, ngay cả hô hấp cũng rất rối loạn, khả ái đến làm cho người ta muốn dùng lực khi dễ.

Này hai tiểu tử kia hắn cũng có loại ý nghĩ này? Tròng mắt đen nhàn nhạt liếc hai người nam sinh một cái.”Các cậu có chuyện gì sao?”

“Ách.” Không nghĩ tới có người đàn ông lạ mặt khác, hơn nữa khí thế lớn như thế kia, bọn họ hoàn toàn không thể so sánh với hắn , hai người vội vàng lắc đầu.

Phương Nhi Kiệt khiêu mi.”Không muốn mua hoa sao?”

Hai người nghĩ rồi lắc đầu,nhưng nhìn đến Phương Nhi Kiệt híp lại con ngươi,bọn họ lại vội vàng gật đầu.”Mua, muốn mua!”

“Muốn mua hoa gì?” Phương Nhi Kiệt nở nụ cười câu khởi, giọng nói rất ôn hòa , nhưng khí thế cũng rất đáng sợ.

Hai người nam sinh chỉ đại hai chậu hoa.

“Xin chờ một chút.” Phương Nhi Kiệt nhìn về phía tiểu nha đầu trong ngực, ngón tay của hắn vẫn ma sát môi của cô, thậm chí dẩy cánh môi ra, để cho đầu ngón tay đụng phải phần lưỡi.

“Ừm.” Ôn Ngữ Mạt không nhịn được phát ra một tiếng thở khẽ, thân thể sớm bởi vì hắn xoa mà nóng lên, con ngươi mọng nước.

Ôn Ngữ Mạt nghe được mình phát ra thanh âm, lập tức tỉnh táo lại, nhìn lại mắt của hắn, hai chân không khỏi như nhũn ra, trong lòng chấn động,cô khấn trương mở to mắt.

37. Chương 38: Chương 8

“Nha đầu, bọn họ muốn mua hoa.” Giọng nói trầm thấp lại kêu gọi làm cho tim cô đập nhanh hơn.

“Được.” Nàng tùy tiện gật đầu,bàn tay nhỏ bé lần nữa muốn kéo cánh tay của hắn ra, lần này cánh tay cường kiện dễ dàng buông ra.

Ôn Ngữ Mạt vội vàng lui ra, xoay người chuẩn bị cầm chậu hoa. Ai ngờ cô mới xoay người, một sức mạnh nào đó lại đem cô kéo về phía sau,cô sửng sốt , khuôn mặt nhỏ nhắn bị bàn tay nắm chặt, sau đó cô ngưỡng mặt lên.

“Nha đầu, chỗ này của em cũng rất bỏng.”

Gì cơ? Còn chưa nói ra nghi vấn, cánh môi liền lập tức bị vật ẩm áp đặt lên.

Vì, tại sao.

Ôn Ngữ Mạt không hiểu, vì sao Phương Nhi Kiệt đột nhiên hôn cô, hơn nữa còn là ở trước nơi đông người ,mọi người trong trần đều thấy được. Mà cô cũng bị hù đếnnóng nóng,môi mềm nhũn, hắn còn đem đầu lưỡi đưa vào , làm cho cô sợ đến tròn con ngươi xanh,nhìn lại cặp mắt đen quá sâu kia.

Sau đó. Cô bị hù đến muốn chạy.

Cô đẩy hấn ra, không dám nhìn bốn phía, cúi đầu bước nhanh, lại không biết muốn chạy đi đâu. Cô tin tưởng chuyện hấn hôn cô không cần ba phút đồng hồ sẽ truyền khắp trấn nhỏ, năng lực cái trấn nhỏ Bát Quái này cô cũng đã thấy rồi, vì vậy cả trái tim cô hoang mang rối loạn, cô hoàn toàn không muốn bị dò hỏi nha!

Bởi vì ngay cả cô cũng không biết Anh Phương tại sao hôn cô nha!

Kết quả cô không thể làm gì khác hơn là trốn đến dòng suối nhỏ phía sau núi, cả người tựa vào gốc cây lớn, che cánh môi, ngây ngốc ngẩn người.

Ngẩn ngơ một chút, thì ngây người cả một ngày.

Bụng kêu ùng ục làm cô cau mày, mặt trời cũng xuống núi, cô cũng không thể ở nơi này qua đêm nha? Nhưng mà trở về.

Nghĩ đến trở về nhất định đụng phải Phương Nhĩ Kiệt, Ôn Ngữ Mạt liền phiền não vùi đầu vào đầu gối.

Cô đã né hấn ba ngày, vốn là nghĩ hôm nay cũng chiếu theo công việc, ai ngờ hấn lại đột nhiên hôn cô, làm cho cô không biết làm sao, cũng không biết đối mặt hấn như thế nào nữa!

“Tại sao hôn cô nha.” Sờ cánh môi, cô còn nhớ rõ nhiệt độ trên môi hấn, tim đập thành thịch, nghĩ đến lúc hai người nhìn chăm chú trong mắt của hấn hiện lên ánh lửa.

Chân cô thiếu chút nữa mềm nhũn, nếu không phải kịp đẩy tay hấn ra, bỏ chạy đi, cô nhất định sẽ tựa vào ngực hấn, sau đó chủ động hôn hấn.

Bị hấn dụ dỗ, làm cho đầu óc cô cả ngày đều hỗn loạn, nghĩ cũng là Phương Nhĩ Kiệt, mà càng muốn đầu óc lại càng loạn, làm cho cô rất nôn nóng.

Ai, rất phiền nha! Ôn Ngữ Mạt không nhịn được nắm lấy tóc, ùng ục....ùng ục. Cái bụng lại vang lên, cô chu cái miệng nhỏ nhắn, do dự mấy phút đồng hồ, mới từ từ bò dậy.

Cuối cùng, không có chỗ để đi, cô chỉ có thể trở về nhà Phương Nhĩ Kiệt kia.

Cô cúi đầu yên lặng đi tới, vừa nghĩ làm như thế nào đối mặt với Phương Nhĩ Kiệt. Cô muốn hỏi hấn buổi sáng vì sao hôn cô, nhưng lại sợ nghe được câu trả lời của hấn.

Trải qua chung đụng lần này, cô biết Phương Nhĩ Kiệt thích trêu chọc cô, hấn luôn không đứng đắn xem cô như thú cưng để trêu, mà cô thì bị hấn chọc đến đỏ mặt tim đập.

Nhưng khi đó giữa hai người còn có giới hạn, hấn trêu chọc cô, cũng không vượt qua, nhưng cô bối rối, cũng biết đây chỉ là đùa, chỉ cần không vượt qua giới tuyến kia, bọn họ đều rất an toàn.

Nhưng mà. Bọn họ đã lên giường .

Giới tuyến đột nhiên đứt lìa, quan hệ của hai người trở nên mơ hồ, mặc dù trong miệng nói đã quên chuyện lên giường, nhưng mà cô vẫn nhớ rõ ràng nha .

38. Chương 39

Mỗi ngày trở về mặc dù cúi đầu nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hấn, làm cho cô sợ, cũng làm cho cô tâm hoảng ý loạn.

Cô mặc dù đơn thuần nhưng không ngu ngốc, mấy ngày qua tim loạn nhịp làm cho cô loáng thoáng hiểu cái gì, tuy nhiên lại không dám đi tìm tòi nghiên cứu quá sâu, đó là không được nha!

Cô có vị hôn phu, hơn nữa phải kết hôn, Thanh Lê Kha đối với cô tốt như vậy, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cô cũng thích Bạch Thanh Lê nha, gả cho Bạch Thanh Lê không phải là nguyện vọng cả đời của cô sao?

Cho nên chớ suy nghĩ quá nhiều, mấy ngày nữa cô phải rời đi, phải trở về, bất kể là chuyện lên giường hay là chuyện buổi sáng kia. Cô đều muốn quên mất, không muốn nhớ nữa!

Ông Ngừ Mạt hít sâu một cái, dừng bước, nhìn vào cánh cửa sắp bước, cửa sổ lộ ra ánh đèn sáng ngời, cô có thể nghe được tiếng động từ bên trong truyền ra, cô biết hắn ở bên trong.

Đưa tay cầm tay cầm cán cửa, cô mở cửa bước vào.

“Trở về rồi sao?!” Phương Nhĩ Kiệt tà tựa tại cửa phòng bếp. Nếu cô không trở lại hắn vừa muốn ra ngoài tìm cô.

“Ừm!” Ông Ngừ Mạt gật đầu, thói quen cúi đầu, nhận thấy được ánh mắt của hắn, cả người lui thêm mấy bước.

“Anh đang nấu.”

“Em đi tắm trước!” Cô cúi đầu muốn chạy nhanh lên lầu.

Nhưng lần này người đàn ông đó không cho cô trốn. Phương Nhĩ Kiệt ngăn cản trước thang lầu, nhìn cô cúi đầu xuống, “Chuyện buổi sáng, em không muốn hỏi?”

Không nghĩ tới hắn nhắc lại, Ông Ngừ Mạt ngăn người, “Em. . . .”

“Ngẩng đầu! Anh không có thói quen nói chuyện với đỉnh đầu.” Hai tay hoàn ngực, hắn dựa vào tường, bá đạo ra lệnh. Nha đầu này đã trốn quá lâu, thái độ né tránh của cô làm cho hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Buổi sáng xúc động động hôn cô là ngoài ý muốn, hắn cũng không nghĩ tới thông gia gặp nhau. Rồi nhìn đến hai người nam trẻ kia dây dưa với cô, mà cô lại sợ hãi giống như con thỏ nhỏ kinh hoàng, đáng vẻ khuôn trương chẳng qua là làm cho người ta càng muốn trêu chọc cô.

Hắn thấy vẻ mặt hai tiểu tử kia thật thú vị, trong lòng lập tức dâng lên một chút không vui, lập tức tiến lên bày ra đáng vẻ thân mật, biểu thị công khai chủ quyền.

Tiểu nha đầu xuân ngọc này chỉ có hắn mới có thể khi dễ, chỉ có hắn có thể trêu chọc, đáng vẻ đỏ mặt lung tung cũng chỉ có hắn mới được nhìn, chỉ có hắn mới được quyền.

Đột nhiên có ham muốn chiếm giữ làm cho hắn kinh ngạc, hắn không ngờ lại để ý tiểu nha đầu thua hắn chín tuổi? Thật là gặp quý! Phương Nhĩ Kiệt bị ý nghĩ trong lòng hù lấy.

Mà Ông Ngừ Mạt bị hắn ôm vào trong ngực một chút cũng không có cảm giác, còn vẫn muốn trốn hắn, muốn kéo dài khoảng cách với hắn. Hắn rõ ràng đã thấy trong mắt cô say đắm, nhưng mà cô vẫn muốn tránh hắn.

Nghĩ đến bà bầu kia nói gì là trong lòng tiểu nha đầu thích người khác, còn có Bạch Thanh Lê trong miệng cô nhớ mãi không quên, đầu hắn chợt u mê, hắn không biết gì về cô, chỉ biết cô đơn thuần, suy đoán xuất thân không tệ, ngoài ra hắn cái gì cũng không biết.

Hắn vốn không muốn tìm tòi nghiên cứu chuyện của cô, nhưng mà bây giờ lại để ý.

Loại này cảm giác để ý là lần đầu có, hắn không có nghĩ tới hắn Phương Nhĩ Kiệt lại đi để ý một phụ nữ, hơn nữa còn là tiểu nha đầu.

Cô mới hai mươi ba tuổi, nhỏ hơn hắn chín tuổi, hơn nữa còn không phải là món ăn hắn yêu thích, hắn yêu chính là phụ nữ thành thực, cô đơn chỉ là tiểu bạch thỏ....

Nhìn cô không phải ngốc đến bị hắn lừa gạt, còn đại dốt không biết mình thích hắn?

Không biết mình thích hắn, cho nên trốn hắn, vậy có phải tỏ vẻ trong lòng cô thật ra có người đàn ông khác hay không, cho nên mới muốn tránh hắn?

Cho nên trong lòng hắn không muốn, mà cô lại còn muốn ngăn tay của hắn, hắn như ý nguyện của cô buông tay, thừa dịp cô chưa chuẩn bị, lại kéo cô về hôn lên cánh môi.

Hắn thừa nhận đó là thứ đàn ông tham muốn giữ lấy, muốn cho hai tiểu tử biết kia biết nha đầu này là của hắn, cũng muốn làm cho cô biết, không cho phép trốn hắn nữa.

Ai ngờ cô sợ đến đẩy hắn ra, thất kinh tránh né. Hắn không có đuổi theo, bởi vì tham muốn chiếm giữ quá nặng làm cho hắn kinh ngạc không dám tin tưởng, hắn cần nghĩ lại....

Trải qua một ngày tự hỏi, hắn cũng không phải là loại người không thể tiếp nhận tình hình thực tế, hắn không phải không thừa nhận, hắn là thật để ý nha đầu này.

Vốn là muốn trêu đùa cô. Khi nào biến thành.....? Có thể là lúc trêu chọc cô, có thể là lúc lên giường, cũng có thể có thể là sau khi lên giường xong, cô lại muốn phủ sạch mọi quan hệ.

Ai biết? Dù sao hắn đã toan tính.

Nếu để ý đến như vậy hắn sẽ không cho phép cô trốn nữa, đem tất cả nói rõ, hắn cũng không tin nha đầu này xuẩn ngốc đến không biết mình thích hắn.

Cô chẳng qua là không dám thừa nhận, không dám suy nghĩ sâu xa, về phần nguyên nhân là cái gì. Trông mắt đen chột khê hiện, cái này hắn muốn từ trong miệng cô moi ra .

Hắn ngó chừng cô, thấy cô vẫn cúi đầu, đầu lông mày rũ xuống, hắn dứt khoát nghiêng người, đem môi nhích tới gần lỗ tai cô.”Nha đầu, em yêu anh sao?”

39. Chương 40

Uông Ngữ Mạt run lên, kích động lắc đầu.”Không có!” Cô không có nha, cô đã có Bạch Thanh Lê,cô thích Bạch Thanh Lê !

“Vậy em vì sao không dám ngẩng đầu nhìn anh?” Cô phủ nhận làm ôi hắn câu khởi ,thanh âm trầm thấp có mị hoặc.”Là bởi vì chột dạ sao? Hửm?”

“Không phải!” Cấn rằng một cái, Uông Ngữ Mạt ngẩng đầu, trông mắt nhìn thẳng hắn, mặc dù thân thể run rẩy nhưng ánh mắt nhưng vô cùng phát sáng.

Cô nghênh đón làm cho trông mắt đen xẹt qua một tia sáng bóng , trong lòng một trận run rẩy. Con cừu nhỏ ngây thơ, không biết đáng vẻ của cô như vậy càng câu khởi lòng tham muốn chiếm giữ của đàn ông hơn.

Ngón tay vuốt mái tóc cô, hắn cúi đầu khê hôn, trông mắt đen nhìn vào cô, ánh lửa trong mắt làm cho người ta run rẩy, “Vậy tại sao em muốn trốn anh?”

Khí thể xâm lược của hắn hù cô, Uông Ngữ Mạt muốn lui về sau nhưng hắn không cho phép, cánh tay ôm cô đột nhiên xoay cô ngược lại áp ở trên tường, dung thân hắn khóa cô ở chính giữa

“Anh Phương.”

“Em thật quên được rồi ?” Gương mặt tuần tú cúi gần cô, thở ra hơi thở hấp dẫn.”Đêm đó ở phòng tắm, ở trên giường,anh làm sao ôm em, làm sao để em ở dưới thân của anh rên rỉ , em thật quên được rồi ?”

“Em.” Đôi môi run rẩy, Uông Ngữ Mạt nghĩ đến hình ảnh triền miên kia, lửa nóng, thở dốc, cơ thể giao triền , còn có nam nhân xâm nhập.

Làm sao có thể quên được nha ? Kia giống như khắc trên da thịt của cô, lòng của cô, trong đầu của cô, không có lúc nào là không nghĩ tới.

“Tiểu nha đầu.” Môi khêu gợi gần sát cô, nhẹ nhàng quét qua cánh môi run rẩy, giọng nói trầm thấp hấp dẫn kia giống như ác ma.”Em yêu anh, đúng không?”

“Không.” Uông Ngữ Mạt lắc đầu, “Không có. Em không có.” Không thể thích, làm sao có thể thích? Cô không có.

Nhưng hắn thấy cô khóc, giọng nói run rẩy phủ nhận, nhưng trong mắt rõ ràng là thích như vậy.

Phương Nhĩ Kiệt cười.” Tiểu nha đầu mê nói láo.” Hắn hôn lên nước mắt cô, cánh tay đem cô ôm vào trong ngực, lời lẽ nóng ướt đặt lên môi mềm.

Lông mi dính nước run rẩy, Uông Ngữ Mạt nhắm lại nhưng không nhin được mở môi ra,bàn tay nhỏ bé níu lấy quần áo của hắn, để cho hơi thở của hắn xâm nhập.

Tim nhảyvừa cuồng loạn vừa gấp rút.Cô không thích hắn, không thích, không. Thích.

Không thích. Không. Không thể thích, không thể.

“A!Anh Phương.” Ưông Ngữ Mạt cắn môi, muốn nhịn xuống tiếng rên rỉ ngượng ngùng,cô ngửa đầu, tay nhỏ bé cầm chặt lấy ghế sa lon, thân thể cong lên, tuyết đồn giương lên, hai chân đã sớm mở ra, quần lót giắt tại mắt cá chân phải, quần bị nhấc lên, mông bị bàn tay to khấu chặt.

Áo lông dệt bằng tơ cũng bị đẩy lên, áo lót đã sớm rơi trên mặt đất, hai gò bồng đào mềm lộ trong không khí lạnh như băng, nụ hoa màu hồng đã sớm nhảy cảm đứng thẳng.

Nam nhân đi vào rất sâu, mỗi lần đều ma sát qua chỗ mẫn cảm nhất, nhắm trúng nơi mềm mại run rẩy, “Ồ. Đùng nha.”

“Nơi nào?” Phương Nhĩ Kiệt cúi người xuống, bàn tay đi lên bắt được một bên ngực mềm, hai ngón tay kẹp lại nụ hoa cọ sát xoay chuyển, nơi ấy đâm vào trong nhu huyết.”Là nơi này sao?Phải không?” Hấn chậm rãi gặm vành tai

Trêu chọc hỏi,vật nóng rực đột nhiên va chạm.

“A!” Thân thể mềm mại kích động run lên, cánh hoa nhất thời co rút chắc hơn, đem phải nam khổng lồ gất gao trối lại, Phương Nhĩ Kiệt không nhịn được phát ra một tiếng rên.

“Vật nhỏ,em thật nhạy cảm.” Sớm biết thân thể cô nhạy cảm hể, nhẹ nhàng trêu chọc cô thì có phản ứng, thân thể nhiệt tình như vậy làm cho hấn càng muốn đùa bỡn.

Khẽ cắn lỗ tai, phải nam chậm chạp đưa đẩy,cánh hoa nóng ướt nhu động, dồn nén vật to dài, ái dịch ướt đầm làm trơn bóng của hấn ra vào, chắc chẽ hút làm cho nam nhân khoan khoái long bàn tay bắt được một bên ngực nhỏ.

“A” Ưông Ngữ Mạt thở khê, gò ngực ở trong tay hấn nảy nỡ, nụ hoa bị kéo ra, làm cho cô cảm thấy đau , nhưng ngoài đau lại có một cổ tê dại.

Mà hấn chuyển động chậm như vậy, sâu trong hoa tâm tử vẻ chưa đủ,cô không nhịn được lắc người, chủ động trước sau hoạt động.

40. Chương 41

Cử động của cô làm cho hấn cười ra tiếng, đầu lưỡi liếm vào vành tai, “Vật nhỏ, như vậy thích không? Miệng nhỏ của em hút rất đặc ý a.”

“Ồ.” Cô lắc đầu, không thích, cô không thích. Nhưng mà nhu huyết hoạt động nhanh hơn, chủ động phun ra nuốt vào phải nam.

“Khẩu thị tâm phi.” Bàn tay không vui nắm chắc một bên ngực trần lưu lại dấu vết thô lỗ, mà phải nam cũng đột nhiên rút ra.....

“A!” Cô bất mãn kêu rên, tuyết đồn khát khao giây dựa , hai mảnh cánh hoa cũng khấn cầu đóng mở , khát vọng được lấp đầy.”Anh Phương.”

Ưông Ngữ Mạt thống khổ quay đầu, con người nhuận nước tham vọng nhìn hấn, không hiểu hấn vì sao không tiếp tục.

Phương Nhĩ Kiệt buông cô ra, ngồi vào ghế sa lon, tay phải chống đầu, môi mỏng ôm lấy nụ cười không chính đáng, phải nam dâng trào vẫn chưa đầy vươn cao đứng vững.

Hấn nhìn cô, thiếu hấn chống đỡ, cô mềm nhũn quỳ trên mặt đất, mông thịt tuyết trắng bị hấn nắm đầy vết, ái dịch trong suốt chảy xuống bắp đùi, hai gò ngực bị hấn ôm tròn xoa bóp hiện lên nhiều dấu vết, nụ hoa trong suốt đỏ như máu.

Mặt hiện đầy tình dục, khi hấn dạy dỗ , tiểu nha đầu càng phóng dăng mê người.

“Muốn thì tự mình tới đây.” Hấn khàn giọng mở miệng, trông mắt đen phát tia sáng lửa nóng.

“Không.” Ông Ngừ Mạt lắc đầu, cô không dám, nhưng con người mong nước tham lam nhìn chăm chú vào dục vọng giữa hai chân hấn, đồ sạm to và dài, cô không nhìn được liếm môi, hai chân kẹp chặt.

“Không muốn thì thôi vậy.” Hấn cũng không dụ dỗ cô, không hấp dẫn cô, chẳng qua là dùng trông mắt đen nhàn nhạt quét qua toàn thân cô, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hấn, cô cảm thấy cả người càng nóng, dưới bụng bắt mẫn.

“Hu hu.” Cô chịu không được địa nước nở.

Nhưng hấn không nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, tiểu nha đầu yêu nói láo! Rõ ràng thích hấn nhưng vẫn phủ nhận, thân thể rõ ràng khát vọng hấn, rồi lại khẩu thị tâm phi nói không được.

Vậy hấn cũng không cưỡng bách nàng, chịu đựng dục vọng trường đau, hấn chờ cô đầu hàng.

“Hu hu.” Cô cắn môi, bấp đui không ngừng ma sát, nhưng là chỉ cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, đôi mắt đẹp nhuận nước không khỏi nhìn về phía hấn.

Nhưng hấn làm như không thấy, rõ ràng dục vọng bộc phát đứng thẳng, tư thái của hấn nhưng vẫn vậy, giống như ác ma, đang đợi con mồi thuần phục.

Cô cắn môi, hai chân đứng dậy, quần bên hông rủ xuống, phủ lên mông đẹp.

Đi tới trước người hấn, cô vừa sợ vừa khẩn trương nhìn thân thể hấn.

“Sao?” Phương Nhĩ Kiệt khiêu mi.

“Em, em không biết.” Cô căn bản không biết nên làm sao.

“Vén quần lên.” Sải bước qua mở hai chân, trông mắt đen nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng và luống cuống, hấn rất yêu vẻ mặt này của cô, chính giữa lại gợi cảm mê người.

Bắt tay vào làm, Ông Ngừ Mạt từ kéo cao quần.

“Tự mình ngồi lên .”

Ông Ngừ Mạt mở to mắt xanh, nhìn dục vọng khổng lồ, mơ hồ hiểu ý của hấn, thân thể không khỏi run rẩy, phân không rõ là sợ hay là hưng phấn.

Mặc dù do dự, nhưng dục vọng đốt người lại làm cho cô thật khó chịu, nuốt nuốt nước miếng, cô sụp đổ ngồi lên trên đùi hấn, nâng mông tròn lên, để cho cánh hoa chống đỡ đỉnh phái nam, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

“A.” Vật to dài từ từ gạt mở cánh hoa, cánh hoa bởi vì hưng phấn mà nhúc nhích, nhưng lại càng co chặt, cái loại cảm giác này làm cho cô e sợ không tới một nửa cô liền cứng đờ không dám động.

“Anh Phương.” Cô không nhìn được nhìn hấn cầu cứu.

Nhìn vẻ mặt của cô, ngón tay lau đi nước mắt dính ở khóe mắt của cô.”Gọi tên anh.” Hấn cũng không muốn cô gọi hấn là anh Phương nữa.

Cô nhìn thấy hấn, gương mặt hiện hồng, chẳng biết tại sao, không nhìn được rừ con người xuống.”Kiệt. Kiệt.” Lần đầu tiên gọi hấn như vậy, cô đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

“A! Vật nhỏ khả ái.” Phương Nhĩ Kiệt không nhìn được khe hở gương mặt hồng nhuận của cô, bàn tay chế trụ hông của cô.

Gương mặt bị hấn cắn đau , Ông Ngừ Mạt muốn rời khỏi, hấn lại đột nhiên đem cô hạ thấp xuống, mà phái nam cũng đột nhiên dùng sức đi lên.

Cô không nhìn được không nhéo, tư thế này làm cho vật nóng rực vùi vào chỗ sâu, kích thích quá sâu làm cho nhu huyết nhạy cảm co rút nhanh hơn.

Cánh hoa chắc nhúc nhích, đè ép phái nam, Phương Nhĩ Kiệt cau mày hưởng thụ cao trào bị cô hút chặt, dùng sức đi lên đâm vào mông .

Đâm vào thật mạnh để cho thân thể mềm mại chấn động, bàn tay nhỏ bé vội vàng ôm chặt vai hắn, cánh hoa kịch liệt phun ra nuốt vào phái nam luật động.

Thế công của hắn quá kịch liệt, cô phải đưa tay vòng quanh cổ, mồ hôi chảy xuống gò ngực, đầu nụ hoa ma sát da thịt của hắn, thỉnh thoảng cùng đỉnh trước ngực của hắn cọ sát, mà hai người cũng bởi vì tiếp xúc mà phát ra thở dốc.

Cánh tay ôm chặt eo nhỏ đi xuống bắt được khe hông, đem hai chân cô mở thêm, phái nam to và dài dùng sức đi lên đâm mạnh vào.

“Không a.” Đem mặt vùi vào bên gáy, từng lớp từng lớp cao trào không ngừng đánh úp về phía cô. Ưng Ngữ Mạt dường như chịu không được, cô đành khóc la, cầu xin hắn chậm dần.

41. Chương 42

Cô khóc lại cổ vũ dục vọng nam nhân, ngón tay tiến lên phía trước đụng vào cánh hoa sớm đã đứng, chuẩn bị thô lỗ đâm vào.

Cánh hoa càng co rút, dường như muốn dùng sức khóa chặt người đàn ông, Phương Nhĩ Kiệt mất hồn kêu rên, càng đâm vào kịch liệt hơn, nghe cô khóc la, càng câu khởi tính cách đè nén của nam nhân, vọng động đè nén bộc phát, muốn hành hạ cô.

“Ô. Không nên.” Ưng Ngữ Mạt cảm giác thân thể mình dường như vỡ vụn thật nhanh, cánh hoa đã sớm bị ma sát đau nhói, mà cánh hoa cũng không ngừng co rút, dường như đạt đến cực hạn.” Kiệt.” Cô đáng thương hô tên của hắn.

Nghe được cô kêu to, con người xẹt qua tia sáng, bàn tay to vịn chặt cái ót của cô, hắn há mồm hôn cái miệng nhỏ nhắn, hẹp hông đột nhiên đánh về phía hoa tâm.

“Ừm.” Lời lẽ bị hắn nhiệt liệt cuốn lấy, tiếng rên rỉ đều bị hắn hút hết, cảm thấy một cổ nóng c vọt vào hoa tâm, thân thể mềm mại kịch liệt run rẩy, bị hắn đẩy hướng càng sâu.

Thân thể có loại thỏa mãn nói không ra lời, Phương Nhĩ Kiệt mở mắt ra, sức nặng trong ngực làm cho hắn cúi đầu nhìn xuống, môi không nhìn được nở nụ cười câu khởi.

Nhìn cô gái nhỏ nằm úp sấp ngủ ở trên người mình, ngón giữa vuốt bên má cô, mơn trớn mí mắt vẫn còn sưng đỏ của cô, nghĩ đến đáng vẻ khóc thật thê thảm tối hôm qua của cô.

“Tiểu ngu ngốc.” Em càng khóc lại càng làm cho anh muốn bắt nạt nha!

Ngón tay lướt qua gương mặt hồng nhuận, hắn nhẹ vuốt ve cánh môi sưng đỏ, ngón cái áp cọ xát môi dưới, thấy cánh môi cô nhô ra, đầu lưỡi khéo léo liếm qua ngón tay, gương mặt quệt quệt, nhưng vẫn ngủ say bất tỉnh, có thể thấy được cô rất buồn ngủ.

Phương Nhĩ Kiệt rút tay về, liếm ướt át dính trên ngón tay, chăm chú nhìn vẻ mặt dịu dàng, tròn mắt đen lóe lên suy nghĩ.

Hắn không có quên cảm giác giờ phút này trong lòng, chỉ là nhìn cô trong ngực mình ngủ say, trong lòng có loại vui vẻ không nói ra lời, làm cho hắn muốn thỏa mãn nói ra nhưng ánh mắt làm sao cũng không thể rời bỏ cô.

Việc này dường như không hay lắm.

Hắn còn toan tính nhiều hơn, thậm chí muốn đem cô khóa vào trong ngực, không để cho người khác nhìn thấy giờ phút ngọt ngào này của cô.

Tham muốn chiếm giữ làm cho hắn nhăn lại mày rậm, bắt đầu phiền não.

Tính toán gánh vác quá nhiều, tham muốn giữ lấy quá mức tràn đầy, điều này đại biểu cái gì? Cộng thêm cảm giác không muốn buông tay. Không ổn a không ổn nha!

“Vật nhỏ, em đã nguyện rửa gì với anh nha?” Ngón cái mềm cọ qua gương mặt non, hần nhẹ giọng lẩm bẩm, một chút cũng không có thói quen loại tâm tình này.

Cả người vật nhỏ đều là câu đố.

Nếu là xuất thân bình thường thì dễ giải quyết, chỉ sợ quá giàu sang, vậy thì phiền toái lắm.

Phương Nhĩ Kiệt chau mày suy tư, nhưng chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Hắn nhìn về phía cửa, lông mày đẹp mắt giương nhẹ. Thật thần kỳ, lúc nào người trong trần hiểu được nhấn chuông cửa là lễ phép?

“Ừm.” Bị tiếng chuông cửa đánh thức, Ôn Ngữ Mạt mệt mỏi mở mắt ra, vẫn còn buồn ngủ xoa mắt.”Tiếng gì a.”

Phương Nhĩ Kiệt trầm tư xuống. Không có chuyện gì nhấn chuông cửa, là muốn báo cho hắn cái gì sao?

“Nha đầu, mặc quần áo lại.” Hắn vỗ mặt của Ôn Ngữ Mạt, đưa áo T – shirt rồi giúp cô mặc áo vào.

Ôn Ngữ Mạt vẫn chưa tỉnh hoàn toàn, mơ hồ mặc quần áo của hắn vào.

Phương Nhĩ Kiệt rời khỏi ghế sa lon, nhặt quần lên mặc vào, quần mới mặc xong, cửa lớn lập tức bị mở ra.

Sau này hắn nhất định phải khóa cửa —— trong lòng của Phương Nhĩ Kiệt thầm nghĩ.

“Ajay, có người tới tìm cậu.” Dẫn đầu bước vào cửa chính là Trần Trường, phía sau cô là một gã đàn ông.

Tìm hắn?

Phương Nhĩ Kiệt nhìn về phía người đàn ông đó, kinh ngạc nhướng mày.

“Niên trưởng, đã lâu không gặp.” Người đó mở miệng.

Bị dáng người của Phương Nhĩ Kiệt che lấp, Ôn Ngữ Mạt nghe được giọng nói lập tức tỉnh lại, kỳ quái, cô tại sao cảm thấy giọng nói này. . . .

Cô tò mò lộ đầu, mắt hạnh lập tức tròn tròn.”Anh hai? !”

Gi? Anh hai?

Phương Nhĩ Kiệt nhìn về phía Ôn Ngữ Mạt, nhìn lại sắc mặt học đệ trong nháy mắt xanh mét.

42. Chương 43

Khó trách!

Khó trách hắn vừa bắt đầu đã cảm thấy ba chữ Ôn Ngữ Mạt kia rất quen thuộc.

Ôn Hành Viễn là niên đệ đại học hắn, lúc ở trường học giao tình hai người cũng không tệ lắm, mặc dù tốt nghiệp không có gặp thường xuyên nhưng thỉnh thoảng cũng có liên lạc, hắn vẫn biết Ôn Hành Viễn và mấy huynh đệ kia đều có rất yêu mọi người, trông nom nom em gái như báu vật .

Hắn từng nghe qua Ôn Hành Viễn đề cập tới tên em gái của hắn, bắt quá nghe qua đã quên, hắn từ trước đến giờ không có nhớ ở trong lòng, nhưng bây giờ hắn phải nhớ lấy.

“Anh, anh ha.” Ôn Ngữ Mạt mặc quần áo tử tế, nhìn thấy sắc mặt của Ôn Hành Viễn khó coi, nghĩ đến mình mới vừa mặc áo T-shirt của Phương Nhĩ Kiệt, mà Phương Nhĩ Kiệt chỉ mặc quần con, trên mặt đất quần áo tứ tung, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết hắn mới làm gì.

Mặc dù anh hai cái gì cũng không nói, nhưng sắc mặt anh hai xanh mét đã làm cho cô sợ đến rút vào phía sau Phương Nhĩ Kiệt.

Hồi lâu, Ôn Hành Viễn mới phun ra một câu nói, muốn nàng mặc quần áo chỉnh tề.

Cô vội vàng nhặt quần áo trên mặt đất lật lên bước nhanh vào phòng tắm ,mặc xong, mở cửa, chỉ thấy anh hai và Phương Nhĩ Kiệt lẫn đứng nhìn lẫn nhau, không khí căng thẳng làm cho cô sợ.

“Tới đây.” Ông Hành Viễn nhìn em gái ở trong phòng tắm ra mở miệng, một đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Phương Nhĩ Kiệt.

Ông Ngữ Mạt không dám phản kháng, cúi đầu đi về phía anh hai, nhưng lúc đi qua Phương Nhĩ Kiệt , hấn đưa tay kéo cô lại, không để cho cô đi qua.

“Nha đầu,ngoan, ngồi xuống đây.” Phương Nhĩ Kiệt kéo cô đến ghế sa lon bên cạnh, để cho cô ngồi xuống.

“Đúng, Tiểu Mạt, cô ngồi xuống đó đi, chuyện như vậy để cho đàn ông họ tự xử lý.” Trần Trường cười ngọt ngào , vỗ vỗ cánh tay của Ông Ngữ Mạt trấn an cô.

“Nhưng mà.” Ông Ngữ Mạt vẫn bất an, hơn nữa thấy sắc mặt anh hai, cô gấp đến độ nhớ tới thân.

“Ngoan, Ajay có thể xử lý .” Trần Trường kéo cô, đôi mắt đẹp liếc Phương Nhĩ Kiệt một cái.

Phương Nhĩ Kiệt xem thường đi qua, Trần Trường khiêu mi đáp lại. Trùng cái gì trùng? Ta đã có ý tốt nhân chuông báo cho.

Phương Nhĩ Kiệt nhếch môi, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Ông Hành Viễn.”Niên đệ, đã lâu không gặp, không nghĩ tới người sẽ đến trấn nhỏ tìm ta.”

“Ta không phải là tới tìm người.” Giọng nói của Ông Hành Viễn cực lạnh, tức giận nhìn chằm chằm Phương Nhĩ Kiệt.Nếu không phải còn có một ti lý trí, hấn sớm cho hấn một đấm.

“A, tìm nha đầu sao?” Phương Nhĩ Kiệt đưa tay chạm nhẹ đầu Ông Ngữ Mạt,dáng vẻ thân mật làm cho Ông Hành Viễn nheo lại con người.

“Phương Nhĩ Kiệt!”

Huynh trưởng bắn lửa giận tới làm cho Ông Ngữ Mạt co lại vai, vội vàng né tránh vô tình đụng phải Phương Nhĩ Kiệt, “Anh.”

“Em câm miệng!” Ông Hành Viễn gầm lên, đây cũng là lần đầu tiên nói lớn tiếng với em gái.

Ông Ngữ Mạt bị dọa sợ đến co rúm lại, đây cũng là lần đầu tiên anh hai tức giận với cô như vậy, có thể thấy được anh hai rất tức giận,cô cắn môi, cúi thấp đầu không dám lên tiếng.

Thấy Ông Ngữ Mạt bị dọa,con người của Phương Nhĩ Kiệt lóe lên, hơn nữa thấy vành mắt của tiểu nha đầu đỏ lên, tròn mắt đen không khỏi nheo lại.

“Niên đệ, ở địa bàn của ta mà mắng người, lá gan của người trở nên to lớn rồi nha!” Phương Nhĩ Kiệt nhàn nhạt sờ môi, nhưng trong mắt lại không bất kỳ nụ cười.

“Ta mắng em gái ta, mắc mớ gì tới người?” Ông Hành Viễn hừ lạnh, nhìn đến em gái mình đỏ mắt hấn cũng không tha .

“Nhưng người cậu đang mắng là người phụ nữ của anh.” Phương Nhĩ Kiệt đưa tay lên mặt của Ông Ngữ Mạt, lau đi lệ quang khóe mắt cô.

Nghe được lời của hấn, Ông Ngữ Mạt khiếp sợ tròn tròn con người, hấn, hấn đang nói cái gì a?”Anh,anh đừng nói lung tung.”

43. Chương 44

“Ta nào có nói lung tung?” Phương Nhĩ Kiệt khiêu mi.”Chúng ta lên giường là sự thật, hơn nữa cô yêu thích ta, không phải sao?” Hấn cúi đầu nhẹ nhéo chóp mũi của cô.

Ông Ngữ Mạt lập tức đỏ mặt, cả người lui về sau, không thể tin được hấn lại dám ở trước mặt anh hai làm như vậy, ông trời ơi !. Cô hoàn toàn không dám nhìn về mặt của anh hai vào giờ phút này.

Mà sắc mặt của Ông Hành Viễn ba hồi xanh ba hồi đen, hơn nữa thấy ánh mắt đặc ý của Phương Nhi Kiệt bắn tới, hấn tức giận trừng lại.

Phương Nhi Kiệt phong lưu hấn đương nhiên biết, trước kia ở trường học, bạn gái của hấn thay đổi liên tục, dài nhất cũng không vượt qua ba tháng. Khi đó hấn và Phương Nhi Kiệt vẫn nói chuyện với nhau, nói về chuyện phong lưu của hấn.

Nhưng lần này là em gái mình thương yêu nhất, Ông Hành Viễn làm sao cũng cười không nổi, hấn không hề nghĩ tới em gái của mình sẽ bị Phương Nhi Kiệt ăn, nghĩ đến hình ảnh lúc hấn vào cửa, Ông Hành Viễn giận đến muốn chém.

Em gái rời nhà trốn đi, người cả nhà gấp đến độ hốt hoảng, tìm người khắp nơi, sau đó lại hấn hỏi thăm được có có người trong trấn nhỏ thấy có người giống em gái, hấn lập tức đi tìm.

Nghĩ đến đã lâu không gặp niên trưởng cũng ở trong trấn nhỏ này, hấn còn muốn nói thừa dịp này họp gặp với niên trưởng nhiều năm không thấy, thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức em gái. Không nghĩ tới em gái lại ở tại nhà Phương Nhi Kiệt, hơn nữa hai người còn.

“Phương Nhi Kiệt!” Ông Hành Viễn xông lên trước, giơ lên quả đấm dùng sức cho Phương Nhi Kiệt một đấm.

Phương Nhi Kiệt không có né tránh, buồn bực nhận lấy một đấm này, bịch một tiếng hấn bị đánh ngã trên mặt đất, má phải lập tức sưng đỏ, khóe miệng chảy máu.

“A!” Ông Ngữ Mạt tiêm la, thấy anh hai còn muốn đánh nữa, cô vội vàng nhảy dựng lên. “Anh hai đừng như vậy!”

Nàng che ở trước mặt Phương Nhi Kiệt, khấn trương lắc đầu, sợ đến nước mắt doanh trùng.

“Am gái tránh ra!” Ông Hành Viễn tức giận muốn kéo nàng ra.

“Không! Anh hai!” Ông Ngữ Mạt lắc đầu, vội vàng bắt được tay của hấn, không để cho hấn động thủ. “Không! Đừng đánh anh ấy!”

Thấy em gái che cho Phương Nhi Kiệt, Ông Hành Viễn buồn chán. “Tiểu muội! Em không biết thân phận của mình sao? Em đã quên tháng sau mình phải lập gia đình sao? Em đã có một vị hôn phu sao? Em đã quên Thanh Lê Kha sao?”

Ông Ngữ Mạt bị mắng đến nước mắt rơi xuống, cô cắn môi, khóc lắc đầu. “Em không có.” Cô chưa quên nha, cô nhớ được rất rõ ràng.

“Vị hôn phu?” Nghe được lời của Ông Hành Viễn, Phương Nhi Kiệt cau mày, hấn lau đi máu khóe môi, đứng lên, trừng mắt đen ngó chằm Ông Ngữ Mạt.

Ông Ngữ Mạt không dám ngẩng đầu, cũng không dám đối mặt hấn, chỉ có thể yên lặng cúi đầu.

“Đúng, em gái ta đã có vị hôn phu, qua một tháng nữa em ấy sẽ phải lập gia đình.” Ông Hành Viễn giễu cợt nhìn chằm chằm Phương Nhi Kiệt. “Làm sao? Người không biết sao?”

“Đây là sự thật sao?” Không có để ý tới Ông Hành Viễn, Phương Nhi Kiệt như cũ chăm chú nhìn Ông Ngữ Mạt, chỉ muốn nghe cô trả lời, chẳng lẽ cũng bởi vì có một vị hôn phu, cho nên cô mới không dám thừa nhận thích hấn?

Cô ấy thích vị hôn phu của mình sao?

Cắn môi, Ông Ngữ Mạt yên lặng gật đầu.

“Phương Nhi Kiệt, cách em gái ta xa một chút, em ấy cũng không phải là những phụ nữ trước kia người đụng qua!” Ông Hành viễn bắt được tay của Ông Ngữ Mạt, “Đi! Theo anh trở về.”

Ông Ngữ Mạt yên lặng đi theo anh hai rồi đi.

Rời đi trước, cô không nhịn được quay đầu nhìn lại Phương Nhi Kiệt, nhưng hấn không ngẩng, nhìn cũng không nhìn cô một cái, thậm chí cũng không đuổi theo.

Cho đến xe rời xa nhà hắn, cô vẫn không thấy được hắn xuất hiện, cô rất cục không nhin được lên tiếng khóc.

“Tiểu muội, về nhà.” Nhìn em gái khóc đến ngủ, Ông Hành Viễn cũng rất đau lòng, tự nhiên đem tất cả mọi chuyện trách lên trên người Phương Nhĩ Kiệt.

Cái tên đáng chết kia, đáng lý đánh thêm hắn mấy đấm cho hả giận ! Bất quá nghĩ đến Phương Nhĩ Kiệt thể nhưng biết điều ể cho hắn đánh một đấm, hắn không thể không nói mình có chút kinh ngạc .

Lúc Phương Nhĩ Kiệt ở đại học từng đánh qua xã trưởng, trừ lần đó ra, thỉnh thoảng còn chạy đi kiêm chức đội Judo, thân thủ của hắn thật tốt Ông Hành Viễn đương nhiên là biết đến, nhưng hắn tại sao cam tâm cũng không đánh lại hắn, đây là tại sao?

Là bởi vì quan hệ với em gái sao?

Nhìn em gái sưng đỏ hai mắt, hắn không khỏi cau mày, đây là lần đầu tiên thấy em gái khóc đến khó như vậy, Em ấy thích Phương Nhĩ Kiệt đến như vậy sao?

Nhưng. Không được! Ông Hành Viễn cắn răng bỏ qua, Phương Nhĩ Kiệt căn bản không thích hợp với em gái hắn, em gái mà ở chung một chỗ với hắn sẽ bị tổn thương, ai biết tên hoa tâm khốn kiếp kia khi nào thay lòng đổi dạ nha?

Nhưng hắn đã tận mắt thấy Phương Nhĩ Kiệt bỏ rơi phụ nữ rất vô tình, nhìn bên ngoài như rất vui vẻ nhưng chỉ là giả bộ, tên kia rất là vô tình , còn có cá tính hoa tâm, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy hắn không thể thật tình với em gái mình được.

Rồi hãy nói em gái cũng không phải là phụ nữ mà Phương Nhĩ Kiệt từ trước đến giờ có gặp, nhưng hắn vẫn đụng em gái của mình, hừ! Chắc là nhìn em gái mình đơn thuần dễ bắt nạt, ác tính lừa gạt em gái ăn xuống bụng.

44. Chương 45

Ông Ngữ Mạt mở đôi mắt chưa sót ra, cúi đầu, cô không nói lời nào, cũng không còn nhìn Ông Hành Viễn, im lặng mở cửa xuống xe.

Ông Hành Viễn cũng đi theo xuống xe, nhìn dáng vẻ em gái khổ sở, hắn không khỏi than thở.

“Em gái, anh hai muốn tốt cho em.”

Ông Ngữ Mạt cắn môi, ngẩng đầu nhìn.”Anh hai,em.”

Giống như là biết cô muốn nói cái gì, sắc mặt Ông Hành Viễn nghiêm túc.”Em gái, đem Phương Nhĩ Kiệt quên hết đi, về đến nhà cũng đừng nhắc tới, hôn lễ vẫn cử hành bình thường.”

“Nhưng mà.”

“Em gái, hắn không thích hợp với em.” Ông Hành Viễn nói lời thành khẩn nhìn cô.”Em không biết hắn, nhưng mà anh hai hiểu rõ, anh thừa nhận Phương Nhĩ Kiệt không tệ, hắn luôn được đám nữ sinh yêu thích, nhưng hắn chưa bao giờ có thật tình, hắn ở cùng phụ nữ từ trước đến giờ chưa vượt qua ba tháng, hơn nữa cũng nói rất rõ quy tắc. Dĩ nhiên cũng có người tưởng thật, muốn trói chặt hắn, nhưng hắn vẫn bỏ rơi người phụ nữ kia, bất kể các cô ấy khóc nào, âm ỉ như thế nào, hắn cũng làm như không thấy, em gái, hắn chính là loại đàn ông như thế.

Ông Ngữ Mạt không nói lời nào, chỉ là cúi đầu.”Hắn là niên trưởng anh.”

“Đúng, cho nên anh thấy hoang đường, cũng hiểu hắn là người như thế nào.” Nắm chặt vai em gái, Ông Hành Viễn nghiêm túc nhìn cô.”Em gái, hắn không thể nào thích em .”

Thân thể Ông Ngữ Mạt chấn động, nhưng Ông Hành Viễn lại không thể không tàn nhẫn.

“Hắn đối với em tốt, có thể chẳng qua là cảm thấy em chơi rất vui, hắn có phải là hay true chọc em, làm cho đỏ mặt tim đập, nhưng làm như không xảy ra chuyện gì? Hắn có phải đối với em rất tốt, để cảm em thấy hắn là người tốt, tuy nhiên việc đó đã hấp dẫn em, để cho em động tâm?”

Uông Ngữ Mạt lắc đầu, lại không nói ra .

Cô nghĩ đến Phương Nhi Kiệt luôn trêu chọc cô, thân mật đến gần cô, làm tim cô đập dồn dập , rồi lại cười thối lui, cặp mắt phiếm nụ cười, giống như là giễu cợt phản ứng của cô.

Cô biết rõ hắn xấu xa, nhưng không cách nào ngăn cản tim mình đập thành thịch, thậm chí thấy hắn và người phụ nữ khác ở chung một chỗ, liền không nhịn được cũng đi theo.

Cô giống như con mèo nhỏ bị đùa giỡn, biết rõ hắn ở trêu chọc nàng, biết rõ hắn trêu chọc xong muốn phải tay, nhưng đôi mắt – trông mong theo sát, không muốn hắn cứ như vậy không để ý tới cô.

Biết rõ không thể thích, nhưng cô. Không tự chủ được thích hắn!

“Nhưng mà.”

“Em gái, em đã quên Bạch Thanh Lê sao?” Uông Hành Viễn cắt đứt lời của cô, cố gắng bỏ qua vẻ mặt đau lòng của em gái.”Em không phải vẫn thích Bạch Thanh Lê sao? Em không phải từ nhỏ đã muốn gả cho hắn sao? Nguyên vọng của em đã thành sự thật,BạchThanh Lê mới là người tốt nhất đối với em.”

Bạch Thanh Lê Uông Ngữ Mạt nghĩ đến vị hôn phu, cô thích nhất là anh ấy, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cô thích anh ấy giống sáu anh trai của mình.

Cô cũng cho anh ấy là người mình thích cả đời, nhưng gặp phải Phương Nhi Kiệt, cô mới biết được thích có rất nhiều loại, mà cô đối với Bạch Thanh Lê

“Không được!” Cô lắc đầu,cô không thể gả cho Bạch Thanh Lê như vậy,cô biết rõ người mình thích là ai

“Em gái!” Uông Hành Viễn lớn tiếng ngăn cản cô.”Chớ suy nghĩ lung tung, hôn lễ không thể nào hủy bỏ , thiệp cũng phát ra, ba mẹ và gia gia tất cả đã quyết định như vậy, hai nhà chúng ta là thế giao, rồi hãy nói Bạch Thanh Lê thích em như vậy. Em, em nỗ lực làm cho Bạch Thanh Lê trước giờ thương em buồn sao?”

“Em.” Uông Ngữ Mạt giật mình đột nhiên chảy nước mắt xuống.

Uông Hành Viễn than thở, hạ giọng nói, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt em gái.”Em gái ngoan, chớ suy nghĩ quá nhiều, anh ca chỉ muốn tốt cho em, nghe lời anh nha?”

Nghe lời. Vì sao muốn em nghe lời,em không phải là tiểu hài tử l a.

“Em.” Cô còn muốn nói điều gì, một chiếc xe lại đột nhiên vội vã dừng lại, một người đàn ông tuấn mĩ nhanh chóng xuống xe.

“Tiểu công chúa!” Người đàn ông đó bước nhanh tới trước mặt Uông Ngữ Mạt, đưa tay dùng sức ôm lấy cô.

“Bạch Thanh Lê” Uông Ngữ Mạt kinh ngạc bị người đàn ông đó ôm vào trong ngực.

“Tiểu công chúa, em rốt cục trở lại, em có biết em hù chết Thanh Lê hay không! Em không biết sao, Thanh Lê một mực tìm em, sợ nem ở một mình bên ngoài sẽ xảy ra chuyện, em đơn thuần như vậy, lại chưa từng ra ngoài một lần, nếu là gặp chuyện không may làm sao Làm?”

Dáng vẻ lo lắng của người đàn ông đó làm cho cô rũ mắt xuống, “Thật xin lỗi.”

Nhận thấy được cô khác thường,Bạch Thanh Lê buông cô ra, đưa tay lên chạm vào mặt của cô.”Làm sao vậy? Làm sao khóc nha? Là ai bắt nạt em?” Hắn nhìn về phía Uông Hành Viễn, trong mắt có nghi vấn.

“Em ấy rời nhà trốn đi, bị ta giáo huấn một bữa.” Uông Hành Viễn tức giận cười một tiếng.

“Anh cũng quá dữ nha?Làm cho Ngữ Mạt khóc thành như vậy.”Bạch Thanh Lê không vui trừng hắn, rồi lại dịu dàng nhìn về phía Uông Ngữ Mạt.”Ngữ mạt ngoan, đừng khóc, đừng để ý tới anh hai em, Thanh Lê a không trách em, chẳng qua là em bỏ nhà đi như vậy, thật làm cho người ta rất lo lắng.”

“Thật xin lỗi.” Trong mắt thấy Bạch Thanh Lê quan tâm, Ôn Ngữ Mạt chợt dạ cắn cô, cô nghĩ lời vừa rồi của anh hao. Em nở làm cho Thanh Lê trước giờ thương em buồn sao ?

“Tiểu công chúa, tại sao rời nhà trốn đi? Em không muốn gả cho anh sao?” Bạch Thanh Lê thương yêu nhìn cô, tiểu công nương này hẳn từ nhỏ cứng chùi đến lớn, là bảo bối trong lòng hẳn, cưới cô gái này là nguyện vọng của hẳn.

“Em” Ôn Ngữ Mạt há mồm, một lúc lâu mới lắc đầu, “Không phải.” Ánh mắt của Bạch Thanh Lê làm cho cô không dám nói ra lời nói thật.

“Tiểu công chúa” Bạch Thanh Lê nhạy cảm cảm giác được Ôn Ngữ Mạt dường như thay đổi, vẻ mặt không hề ngây thơ nữa, trong nháy mắt, nàng giống như là trưởng thành.

“Được rồi, trước hết để cho Tiểu Mạt đi vào, ba mẹ ta ở bên trong chờ lâu rồi đấy!” Ôn Hành Viễn mở miệng, giống như nắm lại tay em gái.

Cảm giác được anh hai nắm tay mình hơi chặt, Ôn Ngữ Mạt hiểu ý của anh hai, cô nhìn Bạch Thanh Lê nở ra nụ cười.”Bạch Thanh Lê, chúng ta đi vào trước đi!”

Mà lời cô muốn nói vẫn còn chôn sâu trong lòng.

45. Chương 46

Vừa vào cửa nhà, Ôn mẩu lập tức kích động ôm lấy cô.”Tiểu Mạt, con để ẹ lo lắng gần chết, để ẹ xem một chút.Trời ! Con không những gầy mà còn biến thành đen, có phải ở bên ngoài chịu khổ rồi không?”

“Mẹ.” Thấy dáng vẻ mẹ lo lắng, cô ngẩng đầu nhìn sang cha, những anh trai khác còn có gia gia của cô.

“Nha đầu, Con tại sao bỏ nhà đi ?” Ôn lão thái gia lớn tiếng trợn mắt.

“Thật xin lỗi.” Biết mình làm cho người nhà lo lắng, Ôn Ngữ Mạt cúi đầu nói xin lỗi.

“Gia gia, đừng trách Ngữ Mạt, Con nghĩ có thể là tại trước hôn lễ em ấy muốn ra ngoài hóng mát một chút, dù sao em ấy còn nhỏ, có thể chuyện kết hôn làm cho em ấy có áp lực.” Bạch Thanh Lê lên tiếng nói giúp cô.

“Hừ! Áp lực cái gì?” Lão thái gia hừ lạnh, nhưng nhìn đến sắc mặt cháu gái tái nhợt cũng đau lòng.”Thiệt là, sắc mặt khó coi thành như vậy, có phải bên ngoài chịu khổ lắm phải không?”

Ôn Ngữ Mạt lắc đầu.”Không có. Thật xin lỗi, con không nên tùy hứng rời nhà, làm cho các người lo lắng, thật xin lỗi.”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì, trở lại là tốt rồi! Trở lại là tốt rồi!” Ôn mẩu đau lòng ôm con gái.”Ngữ Mạt nha, có phải mệt chết hay không? Con trước phải nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày nay ở nhà, một tháng nữa con sẽ phải lập gia đình.Mặc dù Bạch Thanh Lê thương con, nhưng không còn là cô bé nữa, đã làm vợ người ta sau này không thể nữa tùy hứng bỏ đi, có biết hay không?”

“Ừm!” Ôn Ngữ Mạt biết điều gật đầu.

“Vậy mới ngoan.” Ôn mẩu ôm con gái vào lòng.

“Đúng nha!” Ôn phụ cũng lên tiếng, đưa tay khẽ vuốt đầu con gái, “Ngữ Mạt đã trở về, chúng ta cũng đừng lo lắng nữa.”

Nghe lời.

Ôn Ngữ Mạt nhắm mắt lại, đem mặt vùi vào trong lòng mẹ.

Lời trong lòng cô không cách nào nói ra, không ai muốn nghe, cô cũng không biết mở miệng như thế nào, cô sợ nhìn thấy ánh mắt bọn họ vừa tức giận vừa thương tâm.

Cô chỉ có thể nghe lời, biết điều một chút nghe lời.

Mười ngày trôi qua.

Cách ngày cô kết hôn chỉ còn hai mươi ngày.

Ông Ngừ Mạt một mình một người ngồi ở đình viện, khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm, nhưng mà mắt hạnh lại tràn ngập u buồn, chuyện dĩ vãng đích thật đã sớm tàn đi.

Ở nhà những ngày qua, anh hai đề phòng cô, không để cho cô ra cửa, sợ cô đi đến trấn nhỏ tìm Phương Nhĩ Kiệt sao?

Mà người trong nhà cũng sợ cô lại đột nhiên tùy hứng rời nhà, dặn dò người giúp việc trong nhà chú ý, không cho cô một mình ra cửa.

Rõ ràng là nhà mình, nhưng cô đột nhiên cảm thấy giống như nhà lao, khóa chặt đến nỗi cô không thể hít thở.

Muốn chạy trốn, muốn trốn, nhưng cô có thể bỏ chạy sao?

Trừ cái nhà này, cô còn có thể đi được nơi nào?

Trấn nhỏ. Nơi đó không phải là nhà của cô, Phương Nhĩ Kiệt. Hắn cũng không thuộc về cô.

Mười ngày, hắn không có tới tìm cô, nếu là niên trưởng của anh hai, vậy hắn nhất định biết nhà cô ở đâu. Nếu thật thích cô, hắn sẽ tìm đến cô? Nhưng mà mười ngày trôi qua, hắn cũng không có xuất hiện.

Nếu là hắn thật thích cô, ban đầu cũng sẽ không để anh hai đưa cô về nhà, ban đầu hắn sẽ đuổi theo ra , bắt lại cô.

Nhưng mà xe chạy xa, cô nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, hắn vẫn không có xuất hiện.

Không đuổi theo , chính là câu trả lời sao?

Hắn không thích cô, hắn chẳng qua là trêu chọc cô mà thôi.

Là cô quá ngu, bị chọc cho động tâm, xuẩn ngốc thích hắn.

Giờ phút này, cô thừa nhận cô thích hắn, thích này so với thích Bạch Thanh Lê không giống nhau, cho tới bây giờ, cô mới sáng tỏ mình thích Bạch Thanh Lê giống như thích anh hai, đây không phải là tình yêu.

Nàng thấy Bạch Thanh Lê tim đập sẽ không tăng nhanh, mặt sẽ không đỏ, sẽ không bối rối, sẽ không kinh hoàng, không phải không biết làm sao. Nhưng khi nhìn đến Phương Nhĩ Kiệt, cô giống như đứa ngốc, mặc hắn đùa.

Cũng bởi vì thích, cô mới có thể bị hắn chọc cho không biết làm sao, mới có thể cùng hắn lên giường, mới có thể mơ tới hắn.

Nhưng là cho dù sáng tỏ thì đã sao? Hắn căn bản không thích cô, mà nàng cũng phải lập gia đình.

Nghĩ đến hai mươi ngày sau là hôn lễ, tim của Ông Ngừ Mạt chìm xuống.

Nàng không khỏi mờ mịt, thật cứ như vậy gả cho Bạch Thanh Lê sao?

Biết rõ mình chỉ xem Bạch Thanh Lê như anh hai, gả cho anh ấy như vậy có tốt không? Đối với Bạch Lê Kha công bằng sao? Giấu diếm tất cả thật sự là tốt sao?

Cô muốn mở miệng thẳng thắn, nhưng khi nhìn người nhà, nhìn ánh mắt thương yêu của Bạch Thanh Lê , lời của cô nghẹn ở trong cổ họng, không nói ra.

Cô sợ, cô sợ vừa nói ra khỏi miệng sẽ phá hư tất cả, mà cô gánh chịu không dậy nổi hậu quả, cô cũng không có dũng khí.

Rũ xuống mắt, Ông Ngừ Mạt cắn môi, trong lòng có đối với mình có chút thất vọng, nàng thất vọng mình thật hèn nhát, thất vọng mình cái gì cũng không dám.

“Ngừ mạt.” Ông mẫu ngồi vào bên cạnh cô, “Con đang suy nghĩ gì?”

Ông mẫu nhìn con gái, không quên những khác thường gần đây của con gái.

Ngây thơ rực rỡ giống bây giờ đã trưởng thành, vẻ mặt giống phụ nữ thành thục, thân là mẹ, bà mơ hồ phát hiện cái gì.

“Mẹ.” Nhìn thấy mẹ mình, Ông Ngũ Mạt miễn cưỡng cười một tiếng.”Không có nha,cpn rất khỏe.”

“Phải không?” Ông mẫu làm sao không nhìn ra con gái mình đang miễn cưỡng cười, nàng đưa tay chạm nhẹ đầu con gái.”Ngũ Mạt, con có gì không vui sao?”

Ông Ngũ Mạt ngẩn ra, “Mẹ.”

Thấy con gái kinh ngạc, Ông mẫu khẽ mỉm cười.”Là thời điểm con trốn nhà đi?”

“Con.” Ông Ngũ Mạt cắn môi, không biết nên nói ra tất cả không, khuôn mặt nhỏ nhắn đều là luống cuống và khẩn trương.

Thấy dáng vẻ bối rối của con gái, Ông mẫu cười thêm dịu dàng.”Con gái của mẹ đã trưởng thành, rốt cuộc biết mình thích cái gì.”

46. Chương 47

Con gái của mình bà làm sao không biết? Bà dĩ nhiên biết con gái tình cảm đối với Bạch Thanh Lê cũng không phải là yêu, ít nhất không phải là tình yêu giữa nam và nữ.

Nhưng bà nghĩ con gái còn nhỏ, dù sao còn không hiểu tình yêu, mà Bạch Thanh Lê quả thật đối với con gái bà rất tốt,bà nghĩ cho dù con gái không có yêu Bạch Thanh Lê , đợi con gái hiểu tình yêu là gì, dĩ nhiên là có yêu Bạch Thanh Lê .

Dù sao thế giới con gái vẫn rất đơn thuần, hơn nữa những đàn ông bên người con gái không có người nào có điều kiện tốt hơn Bạch Thanh Lê ,bà nghĩ chuyện con gái mình yêu Bạch Thanh Lê hẳn là chuyện sớm hay muộn.

Thật không nghĩ đến con gái lại đột nhiên rời nhà trốn đi, mà sau khi quay về, cả người liền thay đổi, không hề cười, không hề làm nũng nữa, luôn lờ mờ mặc trong phòng , giữa lòng mây có cô đơn.

Bà nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng hiểu .

Con gái của bà đã biết yêu, mặc dù ngoài ý muốn, nhưng bà không cảm thấy việc này không có gì không tốt, tiểu hài tử luôn muốn lớn lên , bọn họ không thể nào bảo vệ cả đời.

“Mẹ, Ừm.”

“Ừ!” Ông mẫu để tay lên môi của cô.”Ngũ Mạt,con không cần nói gì với mẹ, mẹ chỉ muốn hỏi con,con rất thích đối phương sao?”

“Con.” Nhìn mẹ, Ông Ngũ Mạt gật đầu.”Ừm,con rất thích hẳn, nhưng mà.” Cô rũ mắt xuống, “Con không biết hẳn có thích con hay không.”

Ông mẫu cười, cứng chịu vuốt đầu con gái.”Nha đầu ngốc, tình yêu không phải là đứng đợi chờ mà phải tự mình tranh đoạt ,con không cố gắng, sao biết kết quả đây?”

“Nhưng mà, hôn lễ. Bạch Thanh Lê”

“Đó là chuyện con phải giải .” Ông mẫu nhẹ nói, vẻ mặt dịu dàng nhưng cũng nghiêm nghị.”Ngũ Mạt, muốn thì phải chính mình mở miệng, đi hành động.Nếu không không ai giúp được con nha.”

“Con.” Tim của Ông Ngũ Mạt vẫn mờ mịt.

Ông mẫu cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu hôn mặt con gái,sau mới đứng dậy rời đi.

Nhìn mẹ rời đi, Ông Ngũ Mạt cắn môi, nghĩ tới lời của mẹ mình.

Muốn, thì phải mình đi tranh đoạt.

Cô nghĩ đến Phương Nhĩ Kiệt, nghĩ đến hôn lễ, nghĩ đến Bạch Thanh Lê.

Ngón tay dây dưa dùng sức nắm chặt.”Muốn, thì phải tranh thủ. . . .” Cô nhắm mắt lại thấp lểm bầm, trong lòng đã quyết định.

Hít sâu một cái, cô mở mắt ra.

“Tiểu nha đầu, đã lâu không gặp.” Đinh đầu đột nhiên truyền đến giọng khinh bạc.

Cô ngẩn ra, nhanh chóng ngẩng đầu, mắt hạnh kinh ngạc mở lớn ra.

“Anh, anh tại sao ở nơi này?” Ông Ngữ Mạt không thể tin được nhìn chằm chằm người đàn ông đó, hoài nghi ánh mắt mình có phải nhìn lầm rồi hay không.

“Làm sao? Nghĩ tới anh sao?” Phương Nhĩ Kiệt nở nụ cười lưu manh, trên người là độc nhất một chiếc áo T-shirt, quần jean, mí mắt đơn độc thật mỏng cũng phấp phấp cười, tư thái vẫn không thay đổi, dáng vẻ như vậy thường làm người ta mê người.

“Anh. . . .” Ông Ngữ Mạt nói không ra lời

“A! Muốn lẩn vào nhà em thật đúng là khó khăn.Nếu không phải hôm nay nhà em cần người làm vườn, anh thật sự không biết làm sao vào nhà.”Mấy tên kia giúp hắn hỏi thăm tin tức Ông gia, biết Ông gia đang muốn người làm vườn tạm thời, hắn mới bỏ chạy tới.

Hôm nay là ngày làm việc đầu tiên, hắn lên vô, đang chuẩn bị tìm Ông Ngữ Mạt, ai biết đi tới đình viện đã thấy cô ngồi ở đây ngẩn người. Vừa lúc bốn bề vắng lặng, hắn liền nghênh ngang hiện thân.

“Làm sao? Làm sao không nói lời nào?” Thấy cô vẫn nhìn hắn, Phương Nhĩ Kiệt nheo lại lông mày, ngón tay nâng cằm trắng mịn của cô lên.”Sợ ngáy người?”

Đột nhiên có nước mắt nhỏ trên tay,làm cho hắn bị hù.

Mở to mắt to, Ông Ngữ Mạt đột nhiên rơi nước mắt.

“A? Làm sao khóc nữa?” Nước mắt của cô làm cho hắn luống cuống , bàn tay vội vàng bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, muốn lau đi nước mắt trên mặt cô.

Nhưng mà nước mắt kia lau thế nào cũng không dừng được, vẫn từ con người lẩn xuống.

“Làm sao em thích khóc như vậy?” Phương Nhĩ Kiệt bất đắc dĩ, dứt khoát đem cô ôm vào trong ngực.”Làm sao? Thấy anh không vui sao?”

Ông Ngữ Mạt lắc đầu.

“Vậy tại sao khóc?” Hắn hỏi, khuôn mặt tuần tú nở nụ cười, nụ cười kia vô cùng đặc ý, xem ra trì hoãn mười ngày qua là đáng giá nha!

“Anh, anh tại sao tới đây ?” Ngạnh thanh âm, giọng nói rầu rĩ từ trong lòng ngực của hắn truyền đến.

“Không đến làm sao cứu tiểu công chúa ra nha?” Hắn trả lời không đứng đắn, nhưng rước lấy một cái đám nhẹ.

47. Chương 48

Ông Ngữ Mạt ngẩng đầu lên,qua làn nước mắt nhìn thấy hắn.”Anh còn không đứng đắn !” Cấn môi, ngữ khí của cô rất oan ức.

“Anh nào có không đứng đắn?” Về mặt của Phương Nhĩ Kiệt vờ như vô tội.

Nhưng thái độ của hắn chính là không đứng đắn! Ông Ngữ Mạt rũ mắt xuống, thanh âm thật thấp.”Khi đó. . . . anh không có đuổi theo .” Cô không hiểu suy nghĩ của hắn, mà thái độ của hắn cũng không nắm được, làm cho cô bắt đầu không hiểu tâm tư của hắn.

Không biết. Hắn có thích cô không?

Phương Nhi Kiệt nâng khuôn mặt của cô lên, liền trên mặt là không yên tĩnh, hấn không khỏi than nhẹ.”Tiểu nha đầu, ta bị vị hôn phu của em hù dọa nha!”

Biết cô có vị hôn phu, bảo hấn có thể nào không thêm để ý? Hơn nữa hấn cũng không biết cô đối với vị hôn phu kia cảm giác như thế nào, là thích sao? So sánh với thích hấn có thích hơn không?

Nếu là vậy hấn còn muốn bắt cô lại sao?

Hấn không phải là không do dự, thật bất được, hấn biết đại biểu chính là cái gì, hấn thật phải chăm chỉ đoạn tình cảm sao?

Hấn dạo chơi nhân gian quen, lại càng không muốn bị tình yêu trói buộc, hợp tán, không hợp thì tán, hấn thích loại quan hệ tự do tự tại này.

Nhưng mà Ôn Ngữ Mạt thì không được, hấn thật muốn cô thì phải thật tình, cô không phải đồ chơi.

Hơn nữa thân thể của cô, còn có vị hôn phu, điều này đại biểu chính là vô tận phiền toái, mà phiền toái này hấn thật muốn dính vào sao?

Hấn chần chờ, vì vậy để cô bị đưa đi mà không ngăn cản, bởi vì hấn cần phải suy nghĩ thêm.

Mà sau khi cô rời đi, hấn phát hiện bốn phía đột nhiên yên tĩnh trở lại, thiếu vật nhỏ đơn thuần giống như thiếu cái gì, làm cho hấn cảm thấy không quen.

Quay đầu lại, không có một đôi mắt ngây thơ, không có nụ cười e lệ kia, cũng không thể đùa, làm cho hấn cô đơn lạnh lẽo.

Hấn cho là hấn còn muốn cô.

Một ngày một ngày đi qua, hấn một ngày một ngày nghĩ đến cô, nghĩ đến cuối cùng hấn phải buông tha.

Được rồi, hấn phải nghiêm túc, dù sao hấn thật lâu không có nghiêm túc, đối tượng hấn nghiêm túc là một tiểu nha đầu đơn thuần, hấn là không tồi nha?

Cho nên hấn tới đây chuẩn bị đoạt lại tiểu nha đầu của hấn.

“Em chưa từng nói em có một vị hôn phu.” Hấn xấu xa đem sai lầm đổ hết cho cô.”Biết em sắp lập gia đình, anh có thể làm sao? Anh dám đuổi đi theo sao?”

Lời của lấp kính lời cô, Ôn Ngữ Mạt chột dạ mím môi.”Em, em cho là việc này không quan trọng.”

“Làm sao không quan trọng?” Hấn trừng cô.

Ôn Ngữ Mạt đưa mắt dò xét hấn, không biết tại sao, làm sao người sai biến thành cô nha? Cô rất ủy khuất nói thầm.”Em không nghĩ tới em sẽ thích anh.”

Nghe được cô lẩm bẩm, khuôn mặt tuần tú lập tức nở nụ cười.”Em nói cái gì? Lớn tiếng một chút!” Hấn trêu chọc cô, đã thấy mặt nàng ửng hồng.

“Em thích anh, có đúng hay không?” Dè dặt tiếng nói, hấn nhỏ giọng hỏi.

Ôn Ngữ Mạt đỏ mặt, tròn mắt bị nước mắt rửa sạch nhìn rõ ràng hơn sáng hơn.”Vẫn còn anh? Có thích em chút xíu nào không?”

“Không có.” Hấn lắc đầu liền thấy cô đáng thương chau miệng, tròn mắt đen của hấn phớt nụ cười.”Nếu là chỉ có một chút chút thích, anh tại sao đến tìm em nha?”

A? Ôn Ngữ Mạt mở to mắt, lời hấn nói có thật không a?

Thấy đáng vẻ cô chỉ ngây ngốc, Phương Nhi Kiệt không khỏi cười tươi.

“Đồ ngốc!” Khẽ hôn môi của cô, khuôn mặt tuần tú có sủng nịch.”Làm sao? Không khóc nữa à?”

48. Chương 49

“Thích không chỉ một chút xíu. . . . Cho nên anh yêu thích em phải không?” Ông Ngữ Mạt đã hiểu, vui vẻ mở to xanh mắt.

“Ngu ngốc!” Cô khả ái làm cho hắn không nhận được dùng sức hôn cô.

“Ừm. . . .” Ông Ngữ Mạt bị hôn đến thiếu chút nữa không thể hô hấp, cô vội vàng đẩy hắn ra, cái miệng nhỏ nhắn dùng sức thở dốc, vui vẻ qua, cô lại nghĩ tới tình cảnh mình bây giờ.”Nhưng mà. . . . Hôn lễ. . . .”

“Em thích hắn sao?” Anh ấy nói Bạch Thanh Lê sao? Mấy ngày qua hắn cũng thấy báo chí trên tạp chí viết chuyện hôn lễ.

Ông gia là chánh trị thế gia, mà trên thương trường thì Bạch gia cực kỳ nổi danh, hai nhà đám hỏi, hôn lễ này được nhiều người chú ý.

Ông Ngữ Mạt gật đầu, thấy sắc mặt của Phương Nhĩ Kiệt không vui, lại vội vàng lắc đầu giải thích.”Không phải, em, em thích Bạch Thanh Lê chẳng qua là thích anh trai, không giống như vậy!”

Lời của cô làm cho người đàn ông đó hài lòng cười, thấy dáng vẻ cô khấn trương, lại không nhận được muốn trêu chọc cô, hắn khẽ cắn môi của cô.”Không giống sao? Nơi nào không giống nha?”

“Ừm, đừng như vậy. . . .” Ông Ngữ Mạt muốn khỏi bị hắn gặm cắn, nhưng hắn lại đột nhiên hôn cô.

“Các người đang làm cái gì vậy!”

Tiếng gầm giận dữ từ sau phía sau truyền đến, thân thể Ông Ngữ Mạt cứng đờ, vội vàng đẩy hắn ra xoay người, “Ông. . . .” Còn chưa mở miệng, thấy người đàn ông phía sau gia gia, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tái đi.

“Bạch, Bạch Thanh Lê? !”

Ông lão thái gia mặc dù về hưu, nhưng là uy nghiêm khí thế tướng quân vẫn còn, đầu ông bạc trắng, mặc dù hơn 70 tuổi nhưng lưng vẫn rất thẳng, trên tay nắm quả trượng, dường như rất bén nhọn nhìn tiểu tử trước mắt.

Mà Bạch Thanh Lê thì đứng ở một bên, hắn nhìn chăm chú vào Phương Nhĩ Kiệt, rồi nhìn lại Ông Ngữ Mạt, thấy hai người nắm tay nhau, ông neho con người lại.

Ông Ngữ Mạt sau khi trở về, hắn đã cảm thấy cô thay đổi không giống với lúc trước, là bởi vì người đàn ông này sao?

Hắn nhìn về phía Phương Nhĩ Kiệt, mà Phương Nhĩ Kiệt cũng nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn hắn một cái, cánh môi như có như không nở nụ cười.

Ánh mắt của Bạch Thanh Lê lạnh lẽo, hắn tin tưởng mới vừa ở đình viện kia người đàn ông này nhất định sớm đã nhìn thấy hắn và Lão thái gia, mới có thể cố ý hôn Ông Ngữ Mạt.

Người đàn ông này đang biểu thị công khai chủ quyền, muốn tuyên cáo, Ông Ngữ Mạt là của hắn!

“Tiểu tử, ngươi rất quen mặt.” Ông lão thái gia lên tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Phương Nhĩ Kiệt.

Lúc Lão thái gia nhìn soi mói, Phương Nhĩ Kiệt tự động chào hỏi.”Ông lão gia, đã lâu không gặp, ông vẫn càng già càng dẻo dai, khí thế không thua năm đó nha!”

“Ngươi. . . .” Thái độ du côn làm Ông lão tướng quân nhớ lại, khi hắn nhìn soi mói, còn có thể có thái độ như thế, trong ấn tượng hắn chỉ có một tiểu tử.

“Ngươi là niên trưởng?” Năm đó, có một tiểu tử cũng dùng thái độ không đứng đắn này đối với ông.

“Ông lão gia còn nhớ rõ ta.” Phương Nhĩ Kiệt khẽ mỉm cười.

Ông lão tướng quân hừ lạnh, nhận ra tiểu tử này, cơn giận của hắn tri hoãn liền bốc lên.”Tên tiểu tử không đứng đắn này đúng là một chút cũng không thay đổi.”

“Ông lão gia, ông không cần tán thưởng ta như vậy?” Phương Nhi Kiệt đối với Ông lão tướng quân khinh bạc nháy mắt.

Thấy thái độ của hần, Ông Ngừ Mạt bị làm cho sợ đến nắm chặt tay hần.

“Yên tâm, không có chuyện gì.” Phương Nhi Kiệt đưa tay siết chặt lòng bàn tay của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ông Ngừ Mạt ửng đỏ, lúc này mới phát hiện tay của mình bị hần nắm, cô vội vàng muốn tránh thoát nhưng hần cũng không để cô thoát ngược lại cầm thật chặt.

Cô trừng hần, nhưng hần đáp lại cô một nụ cười khinh bạc.

Người này.

“Ngừ Mạt!” Giọng nói của Lão thái gia trở lại.

“Dạ!” Ông Ngừ Mạt lập tức đứng nghiêm, khẩn trương nhìn về phía tổ phụ.”Gia gia.”

Lão thái gia nhìn hai người nắm tay nhau.”Tiểu tử, còn không bỏ tay cháu gái của ta ra!”

49. Chương 50

Nhưng Phương Nhi Kiệt giống như không để ý tới, tròn mắt đen nhìn về phía Lão thái gia.”Ông lão gia, ta muốn cháu gái ông.”

“Người nói cái gì?” Lão thái gia trợn mắt.

“Phương Nhi Kiệt!” Ông Ngừ Mạt cũng không dám tin hần lại dám nói thẳng như vậy, “Người đang ở đây nói nhăng nói cuội gì đó?”

“Anh nào có nói nhảm? Anh rất chân thành .” Nói là nói như vậy, nhưng xem ra gương mặt tuần tú vẫn không tập trung, “Ông lão ông, ta nói thật.”

Lão đại gia nheo lại con ngươi nhìn về phía hần, Phương Nhi Kiệt mặc dù cười, nhưng mà tròn mắt vô cùng sắc bén, biểu hiện lời của hần không phải là trò đùa.

“Tiểu tử, người không phải không biết Ngừ Mạt có vị hôn phu .”

“Biết.” Phương Nhi Kiệt nhìn sang Bạch Thanh Lê một cái.

Mà Ông Ngừ Mạt thì cúi đầu, từ ban nãy đến bây giờ, cô vẫn không dám nhìn về phía Bạch Thanh Lê, chỉ sợ thấy ánh mắt trách cứ của hần.

“Người có chỗ nào có thể vượt Thanh Lê nha ?” Lão thái gia nhẹ đập quả trứng, “Ta nhớ được lúc người tốt nghiệp không phải là cự tuyệt nhiều bệnh viện mời sao, rồi đến ở nông thôn làm bác sĩ sao?”

“Đúng nha!” Phương Nhi Kiệt gật đầu, hần không có hứng thú ở thành thị, khi được bằng tốt nghiệp hần trở về trấn nhỏ làm thầy thuốc rảnh rồi.

“Vậy người có thể cho Ngừ Mạt cái gì? Ngừ Mạt là bảo bối của Ông gia chúng ta, chúng ta không thể nào để cho con bé đi chịu khổ .” Ông lão gia nói xong.

“Ông lão ông, ta chưa nói ta sẽ cưới cô ấy.” Chịu khổ? Bây giờ nói cũng quá sớm!

“Người nói cái gì?” Không có ngờ tới hần sẽ nói như vậy, Ông lão thái gia trừng hần, nét mặt già nua có lửa giận.”Người muốn đùa bỡn Ngừ Mạt nhà ta sao?”

“Ngừ mạt mới hai mươi ba tuổi, còn trẻ như vậy, nàng còn có một đồng chuyện không có thử qua, có cần thiết như vậy vội vã lập gia đình sao?” Phương Nhi Kiệt hỏi ngược lại.

Hần quay đầu nhìn về phía Ông Ngừ Mạt.”Tiểu nha đầu, em thật muốn gả đi sao? Bất kể là gả cho anh, hay là gả hần?” Hần nhiều lần nhìn Bạch Thanh Lê.

Ông Ngừ Mạt ngẩng đầu nhìn hướng Phương Nhi Kiệt, sau đó nhanh chóng liếc về phía Bạch Thanh Lê, cắn cắn môi, cô khua lên dừng khí nhìn về phía lão thái gia.”Gia gia, con không muốn lập gia đình.”

“Ngữ Mạt?” Không nghĩ tới cháu gái sẽ nói như vậy, Ông lão thái gia không khỏi cau mày.

Ông Ngữ Mạt hít sâu một cái, nhìn về hướng Phương Nhĩ Kiệt, thấy trên mặt hắn nở nụ cười, bàn tay nhỏ bé của cô dùng sức cầm tay hắn.”Gia gia, con,con vẫn rất nghe lời các người, cpcũng vậy cảm thấy gả cho Bạch Thanh Lê là tốt, nhưng mà. nếu kết hôn, con sợ..... Con thật phải lập gia đình sao? Con thấy mờ mịt, con không biết con muốn cái gì , cho nên ta rời nhà.”

Cô dừng một chút, một lúc lâu mới mở miệng.”Sau khi rời nhà con mới phát hiện thật ra con rất vô dụng,con cái gì cũng không biết, chỉ biết lệ thuộc vào các người, ra đến bên ngoài, con làm rất nhiều việc,con cho gà ăn cho vịt ăn, giúp heo tắm, còn giúp phòng trọ, hướng dẫn du khách đẩy mạnh tiêu thụ đồ dùng, một chết đi cũng rất cực khổ nhưng mà con cảm thấy rất thỏa mãn, đây là cuộc sống con không có thử qua,con cảm thấy cuộc sống con rời nhà một tháng nay, so với con sống ở đây hơn hai mươi năm còn có ý nghĩa hơn. . . .”

“Hoang đường!” Lão thái gia tức giận cắt đứt lời của cô, nghĩ đến cháu gái mình cũng chịu nhất đi ra ngoài làm những chuyện cực khổ này, hắn cảm thấy không nỡ.”Ngữ Mạt, gia gia muốn con có một cuộc sống tốt, con chỉ là bởi vì thấy mới mẻ mới cảm thấy thú vị, ít hôm nữa con sẽ chịu không được.”

50. Chương 51

“Không phải như thế.”

“Đủ rồi!” Lão thái gia lại không muốn nghe nữa.”Lý thẩm, đưa tiểu thư vào trong nhà!”

Một người giúp việc trung niên vội vàng tới đây.”Tiểu thư.”

“Không phải vậy! Gia gia,ông hãy nghe con nói.” Ông Ngữ Mạt khẩn cầu nhìn tổ phụ.

Ông lão thái gia nhìn sang chỗ khác.

“Ông lão gia.”

” Tiểu tử kia cầm miệng lại cho ta!” Lão thái gia gầm lên, hắn nhìn chằm chằm Phương Nhĩ Kiệt.”Cũng là người! Dạy hư cháu gái của ta, ta tuyệt đối không để cho người ở chung với cháu gái của ta! Cút ngay đi!”

Phương Nhĩ Kiệt trầm mặc, biết Lão thái gia lúc này cái gì cũng nghe không lọt, hắn chỉ có thể buông cánh tay của Ông Ngữ Mạt ra.

“Nhĩ Kiệt!” Thấy hắn buông tay ra, Ông Ngữ Mạt vội vàng bắt được tay hắn.”Người không nên đi.”

Cô sợ hắn đi thật, không thương cô nữa.

“Nha đầu, đừng sợ.” Phương Nhĩ Kiệt dịu dàng trấn an, nhìn thấy nước mắt của cô ở hốc mắt chảy xuống, giọng của hắn dịu dàng hơn.”Đừng khóc, anh sẽ không buông, nhưng nha đầu em cũng phải cố gắng.”

Cô kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt của hắn làm cho nỗi sợ của cô dần dần biến mất, cô biết, hắn sẽ không dễ dàng buông cô ra.

“Có muốn lập gia đình hay không, quyền lựa chọn ở em.” Hắn vỗ vỗ đầu của cô, rồi rời đi, hắn nhìn nhưng không có lên tiếng nói với Bạch Thanh Lê một câu, lúc này mới kéo ra bàn tay của Ông Ngữ Mạt ra, giẫm chân tại chỗ rời đi.

Ông Ngữ Mạt nhìn hắn rời đi, hai tay không khỏi nắm lại. Trên tay còn có dư âm dịu dàng của hắn,cô nghĩ tới lời của hắn.

Quyền lựa chọn là ở cô.

Lời của mẹ, còn có lời của Phương Nhĩ Kiệt lúc rời đi,làm cho Ông Ngữ Mạt cắn răng, quyết định khua lên dùng khí, không muốn trốn tránh nữa.

Cô chủ động hẹn Bạch Thanh Lê, bởi vì bị gia gia cấm túc,cô không thể ra cửa, vì vậy chỉ có thể để cho Bạch Thanh Lê về nhà .

“Em tìm anh sao?” Bạch Thanh Lê đi tới gian phòng của Ưông Ngữ Mạt.

“Bạch Thanh Lê.” Ưông Ngữ Mạt đứng dậy nhìn, ngày đó Phương Nhĩ Kiệt rời đi, cô cũng bị Lý thẩm đưa vào nhà, sau ngày đó cô vẫn không có cơ hội nói chuyện với hắn.

“Thật xin lỗi.” Cô khom lưng nhìn hắn nói xin lỗi.

Bạch Thanh Lê nhìn cô, nhìn cô bé từ nhỏ lớn lên cùng hắn, hắn nghĩ tới khi cô còn bé hắn nắm tay cô, cô ngẩng đầu cười híp mắt, miệng nói không rõ gọi hắn là anh Thanh Lê.

Lớn hơn một chút, cô ôm hắn, nói lớn lên muốn gả cho hắn.

Mà hắn nhìn tiểu bảo bối trong ngực, trong lòng càng thương yêu, cưới cô gái này là nguyện vọng từ trước đến nay của hắn, hắn nhìn cô lớn lên, hắn thay cô làm tất cả.

Hắn biết cô chưa biết tình yêu là gì nhưng mà hắn không vội, hắn sẽ từ từ dạy cô, hắn sẽ làm cô yêu hắn, hắn có lòng tin người cô yêu sẽ là hắn.

Khuôn mặt tuấn mỹ không khỏi xẹt qua nét âm u, từ sau khi cô rời nhà rồi trở về, hắn liền phát hiện Tiểu Ngữ Mạt hắn biết không giống với lúc trước.

Hơn nữa, hắn cũng thấy cổ cô có dấu hôn, trong lòng hắn chấn động, mơ hồ hiểu Tiểu Ngữ Mạt không hề thuộc về hắn nữa.

Nhưng mà hắn nhưng vẫn giữ một tia hy vọng, cô đã trở lại, có còn muốn cho gả hắn không?

Nhưng khi người đàn ông này xuất hiện, hắn cũng đã thấy ánh mắt cô nhìn chăm chú người đàn ông kia, trong mắt là tình yêu say đắm rõ ràng đến làm cho hắn muốn bỏ qua cũng không được, cũng bởi vì như thế, hắn không cách nào tiến đến gần cản.

Ngữ Mạt cho tới bây giờ chưa dùng ánh mắt này nhìn hắn.

“Em thích hắn như vậy sao?” Bạch Thanh Lê khổ sở mở miệng.

Ưông Ngữ Mạt đứng thẳng người dậy, ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp là trước nay chưa có kiên định như vậy.”Đúng, em thích hắn, rất thích.”

Cô kiên định làm cho Bạch Thanh Lê cười khổ, nhưng cũng kinh ngạc, người phụ nữ trước mắt thật sự là em gái hắn từ nhỏ che chở sao?

Ánh mắt của cô không giống với lúc trước! Không hề e lệ nữa, ánh mắt tràn đầy mê hoặc, thậm chí tản ra tự tin, giống như đóa hoa nở rộ, mà không phải nụ hoa hắn cẩn thận từng ly từng tí chăm sóc.

“Ngữ Mạt, em thay đổi rất nhiều.” Cô như vậy rất mê người, nhưng mà người làm cho cô thay đổi cũng hắn.”Em trở nên rất hấp dẫn.”

51. Chương 52

Bạch Thanh Lê. . . . em thích anh, nhưng mà thích giống như anh hai.” Mặc dù biết lời của mình tàn nhẫn, nhưng mà cô phải nói rõ mọi việc.

“Trước kia em không hiểu, cho là thích chính là như vậy, nhưng mà bây giờ em mới hiểu được, thích và yêu là không giống nhau, em vẫn thích anh, nhưng mà. . . . em không cách nào yêu anh.”

“Vậy hắn thì sao nha? Tại sao phải thích hắn? Hắn tốt hơn anh sao?” Hắn không cảm thấy người đàn ông kia có thể vượt qua hắn.

Nghĩ đến Phương Nhĩ Kiệt, vẻ mặt của Ưông Ngữ Mạt không khỏi dịu dàng, mà Bạch Thanh Lê đã thấy cô biến chuyển, tim không khỏi đau xót.

“Hắn không có như anh, cũng không đối tốt với em như anh tốt với em, hắn thích bắt nạt em, trêu chọc em, thậm chí rất hoa tâm có nhiều phụ nữ thích hắn, anh hai nói hắn không thích hợp với em, cùng hắn ở chung một chỗ em nhất định bị tổn thương.”

“Vây em.”

“Nhưng mà em muốn ở chung một chỗ với hân.” Ánh mắt kiên định của cô, không chần chờ chút nào.”Cho dù sau này có bị thương, cho dù sau này hân sẽ làm em khổ sở, cho dù sau này chúng em có tách ra, nhưng mà. Hiện tại, lúc này, em muốn ở chung một chỗ,bởi vì em thích hân.”

Hít sâu một cái, Ưông Ngữ Mạt nhìn hân mỉm cười.”Bạch Thanh Lê, em muốn trưởng thành,em không muốn vẫn bị các người bảo vệ,em biết các người thương em, yêu em, nhưng mà. em muốn đi, em muốn nếm thử những chuyện trước kia em chưa từng thử, em,em không muốn lập gia đình.....”

Bạch Thanh Lê kinh ngạc nhìn cô bé hân nắm tay lúc giở, thật đã trưởng thành.

“Bạch Thanh Lê, hôn lễ.”

“Hôn lễ không thể nào hủy bỏ!” Bạch Thanh Lê cắt đứt lời của cô.

“Bạch Thanh Lê?” Ưông Ngữ Mạt cau mày.”Nhưng mà em không muốn.”

“Ngữ Mạt, hiện tại mọi người trên thế giới đều biết chuyện chúng ta kết hôn, hai nhà đều có mặt mũi, anh không thể để cho hôn lễ hủy bỏ.” Hân bình tĩnh nhìn cô, không bởi vì cô khẩn cầu mà rút lui.

“Cho dù. em không thích anh?”

Bạch Thanh Lê trầm mặc, hồi lâu mới mở miệng.”Đúng, cho dù em không thương anh, hôn lễ này cũng không thể hủy bỏ, bởi vì anh vẫn muốn kết hôn với em.”

Hân kiên định làm cho Ưông Ngữ Mạt im lặng.

“Ngữ Mạt,anh không thể nào buông tay, bởi vì hôn lễ là em đáp ứng .Nếu quả thật là không muốn kết hôn, em một mình đi xử lý.”

“Em?” Ưông Ngữ Mạt không hiểu ý của hân.

“Đúng, nếu như Ưông gia cũng đồng ý giải trừ hôn ước, hôn lễ kia cũng sẽ không cử hành.”

“Không thể nào ! Bọn họ căn bản không thể nào đồng ý giải trừ hôn ước, nhất là gia gia nha.”

52. Chương 53

“Ngữ Mạt, đó là chuyện của em.” Bạch Thanh Lê cũng không để ý tới, hân kiên định nhìn cô, “Anh không thể chủ động buông tay .”

Nói xong, hân nhìn cô thật sâu một lúc lâu mới xoay người rời đi.

Nhìn hân rời đi, Ưông Ngữ Mạt ngã ở giường, phiền não che mặt.

Cô cho là Bạch Thanh Lê sẽ đồng ý hủy bỏ hôn lễ, nhưngmà không nghĩ tới anh ấy cánh kiên trì như vậy, cô cho là anh ấy thương cô như vậy cho nên.

Ưông Ngữ Mạt cắn môi, nghĩ tới lời của Bạch Thanh Lê, không khỏi than thở. Đúng nha,cô có tư cách gì yêu cầu? Là cô phải xin lỗi anh ấy nha!

Làm sao có thể yêu cầu anh ấy tiếp tục tốt đối với cô nha?

Nhắm mắt lại, Ưông Ngữ Mạt không biết nên làm sao bây giờ.

Cô đã thử qua van xin qua người nhà, nhưng mà phụ thân không đồng ý, sáu anh trai cô cũng phản đối, gia gia thì càng không cần phải nói, mà mẹ cũng không giúp được cô.

Người trong nhà sợ cô bỏ nhà đi, nên quản cô chặt hơn.

Ưông Ngữ Mạt nghĩ mãi không có cách, kết quả chỉ chớp mắt, hôn lễ đã đến.

Cô bị người giúp việc chộp tới mặc vào áo cưới vào, tất cả bảo vệ đều coi chừng cô, ngó chừng cô xe, cô căn bản trốn không thoát.

Hai tay nắm lại, cô ngồi ở xe phía sau, bên cạnh là Bạch Thanh Lê, mà anh hai ngồi ở trước, cũng sắp đến giáo đường.

Cúi đầu xuống, ngay cả tim cũng rối loạn.

Cô quay đầu liếc về phía Bạch Thanh Lê, nhưng hẩn nhắm hai mắt không nhìn cô.

Cô nhìn sang hướng anh hai, Uông Hành Viễn cũng làm như không thấy.

Cẩn môi, cô biết việc này thật sự không ai chịu giúp cô, ngoại trừ lập gia đình, cô dường như thật không có con đường thứ hai có thể chọn.

Nhưng mà. cô không cam lòng!

Cứ khuất phục như vậy, cô không cam lòng!

Không ai chịu giúp cô, cô chỉ còn có mình!

Uông Ngữ Mạt nhắm lại mắt, thấy xe bởi vì đèn đỏ dừng lại, cô cầm tay lái, nhanh chóng mở cửa xe chạy ra bên ngoài.

“Ngữ Mạt!”

Cử động của cô làm cho người ta kinh ngạc, Uông Hành Viễn lập tức xuống xe đuổi theo cô.

Chiếc váy nặng nề được xé bớt một góc, Uông Ngữ Mạt đá rơi giày cao gót ra, bước nhanh chạy về phía trước.

“Ngữ Mạt —— Em gái ——”

Tất cả người trên xe đều xuống đuổi theo cô.

Uông Ngữ Mạt cúi đầu, áo cưới dày cộm nặng nề làm cho cô chạy trốn rất thống khổ, nghe tiếng bước chân phía sau càng ngày càng đến gần, cô cắn răng, đem hết khí lực liều chết chạy.

“Em gái ! Dừng lại ——”

Không! Cô không chịu thua như vậy!

Uông Ngữ Mạt ở trong lòng rộng to, bùn đất làm chân của cô đau nhói, cô đau đến hốc mắt hiện nước mắt, nhưng mà hai chân vẫn cố gắng chạy về phía trước.

Không thể ngừng, ngừng cũng sẽ bị bắt được!

“Em gái ——” Một cái tay bắt được cô.

“A!” Nàng thét chói tai, đưa chân dùng sức đá.

“A!” Không nghĩ tới em gái dám đá người, Uông Hành Viễn thống khổ ôm thân.

“Đại ca, em xin lỗi!” Uông Ngữ Mạt nói, không dám dừng lại bước chân, tiếp tục chạy về phía trước.

“Chết tiệt! Uông Ngữ Mạt ——”

Phía sau truyền đến tiếng rống giận của anh hai, làm cho cô co lại vai, lại càng không dám dừng bước lại.

Nhưng mà cô chạy trốn đến thở không ra hơi, y phục nặng nề trên người. Tại sao áo cưới lại nặng như vậy nha!

Két——

Một chiếc Motorcycles đột nhiên quay lại ở phía trước Uông Ngữ Mạt.

Uông Ngữ Mạt bị hù đến dừng bước lại.

Kỵ sĩ mở nón bảo hộ ra nói.”Nha đầu, lên xe!”

53. Chương 54

Ông Ngũ Mạt trừng to mắt, kích động nhìn về phía người đàn ông đó.”Kiệt.”

“Em gái ——”

Phía sau rống giận làm cho cô kịp hoàn hồn, cất bước nhảy lên xe máy.

Cô vừa lên xe, xe máy lập tức chạy về phía trước, trong nháy mắt đem người phía sau vứt rất xa.

“Chết tiệt! Phương Nhi Kiệt!” Ông Hành Viễn giận đến giơ chân, xoay người muốn lái xe tiếp tục đuổi, vừa vặn Bạch Thanh Lê đứng ở phía sau ngăn cản hẳn.

“Để cho bọn họ đi!”

“A Lê?” Ông Hành Viễn kinh ngạc trừng hẳn.

Bạch Thanh Lê xé ra nụ cười khổ.”Là ta thua.” Tiểu công chúa cuối cùng không thuộc về hẳn.

Xe máy đi tới bờ biển, Ông Ngũ Mạt nhảy xuống máy xe, hưng phấn chân không chạy hướng bờ cát, nước biển lạnh như đá băng,áo cưới trên người cô khiến cho người bên cạnh nhìn chăm chú, nhưng cô tuyệt không để ý.

Lão Thiên!Cô không dám nghĩ tới mình lại làm chuyện điên cuồng như vậy, thừa dịp lúc đèn đỏ chạy trốn, bị sáu anh trai truy đuổi,cô thậm chí còn đá anh trai một cước.

A. Nghĩ đến anh hai chắc rất đau,cô không nhịn được co vai lại, nhưng cái miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng cười vui vẻ.

Phương Nhi Kiệt đi theo phía sau cô, nghe thấy tiếng cười của cô, khóe môi cũng nhếch lên theo.

Tiểu nha đầu này thật ngoài toan tính của hẳn nha!

Không nghĩ tới cô biết làm ra chuyện như vậy, hẳn ở trên đường thấy áo cưới cô dâu tung bay, tim kịch liệt nhảy lên vì cô mà mê muội.

Hắn tự tay ôm lấy cô, nhưng Ông Ngũ Mạt xoay người đẩy ra hẳn, sau đó hất cằm lên, lém lỉnh nhìn hẳn.

Hắn nhếch mày, thú vị nhìn tư thái cao ngạo của cô.

“Phương Nhi Kiệt,em thích anh.” Cô lớn tiếng nói, không ngần ngại lời tỏ tình của mình bị người trên bãi cát nghe được.”Bất quá,em sẽ không lấy anh!”

“Ừ!” Phương Nhi Kiệt gật đầu, làm ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm, “Như vậy cũng tốt, bởi vì anh cũng không muốn cưới em.”

Lời của hẳn làm cho cô hừ nhẹ, “Em cho anh biết,em sẽ lớn lên,em sẽ trở nên thành thực, trở nên mê người hơn, sẽ không là tiểu nha đầu vĩnh viễn!”

“Sao?” Hẳn cười, trông mắt đen trên dưới nhìn hẳn, khóe môi cười trở nên ám muội.”Anh biết em không phải là tiểu nha đầu.”

Về mặt hẳn xấu xa làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn hiện hồng, biết hẳn suy nghĩ của hẳn, Ông Ngũ Mạt tức giận dậm chân.”Phương Nhi Kiệt!” Cái đồ xấu xa này!

Cô xấu hổ rước lấy nụ cười đắc ý của người đàn ông đó.

“Phương Nhi Kiệt, anh tạm thời đắc ý đi!” Ông Ngũ Mạt đỏ mặt, tức giận địa nhìn chăm chăm hẳn.”Em cho anh biết,em bây giờ là thích anh, nhưng sẽ không thích anh cả đời, làm không tốt sau này em cũng sẽ thích người khác mà vứt bỏ anh!”

“Vậy sao.” Hẳn sờ sờ lỗ mũi, cười nhìn cô.”Cho nên?”

“Hừ! Anh chờ xem đi! Em sẽ lớn lên , em sẽ làm anh khấn trương và nhớ đến em!”

“A,anh sẽ mãi mãi mong chờ .” Hẳn thật mong đợi , mong đợi biến hóa sau này của cô.

“Nhưng trước lúc để cho anh mong đợi, em phải thoát khỏi cuộc đào hôn rối rắm này. . . .” Hấn dừng lại không nói.

Sắc mặt tiểu công chúa lập tức biến đổi, khí thế cũng yếu bớt, cô nghĩ đến sau này còn muốn đối mặt người trong nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức mặt nhần thành khổ qua.

Hình dạng của cô làm cho người đàn ông đó bật cười, đưa tay đem kéo cô vào trong ngực.

“Chán ghét! Ai cần anh nhắc nhở em nha?” Cô ảo não đấm hấn một cái.

Mà hấn thì cúi đầu hôn cô, ngăn chặn những lời cô muốn nói.

Vật nhỏ khả ái này, hấn tin tưởng có cô, cuộc sống của hấn sau này nhất định không buồn chán nữa!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-biet-dieu-mot-chut-nha>